

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

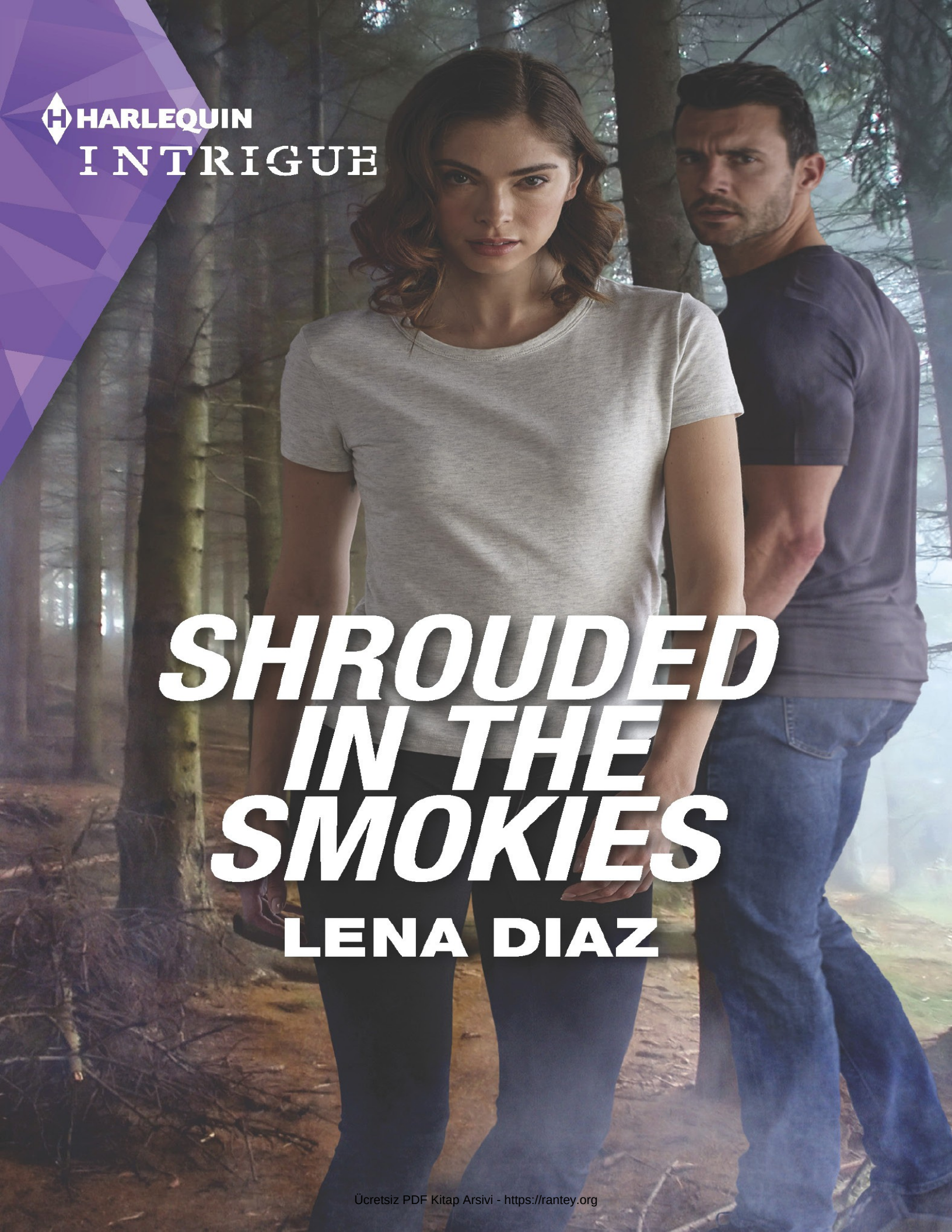
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

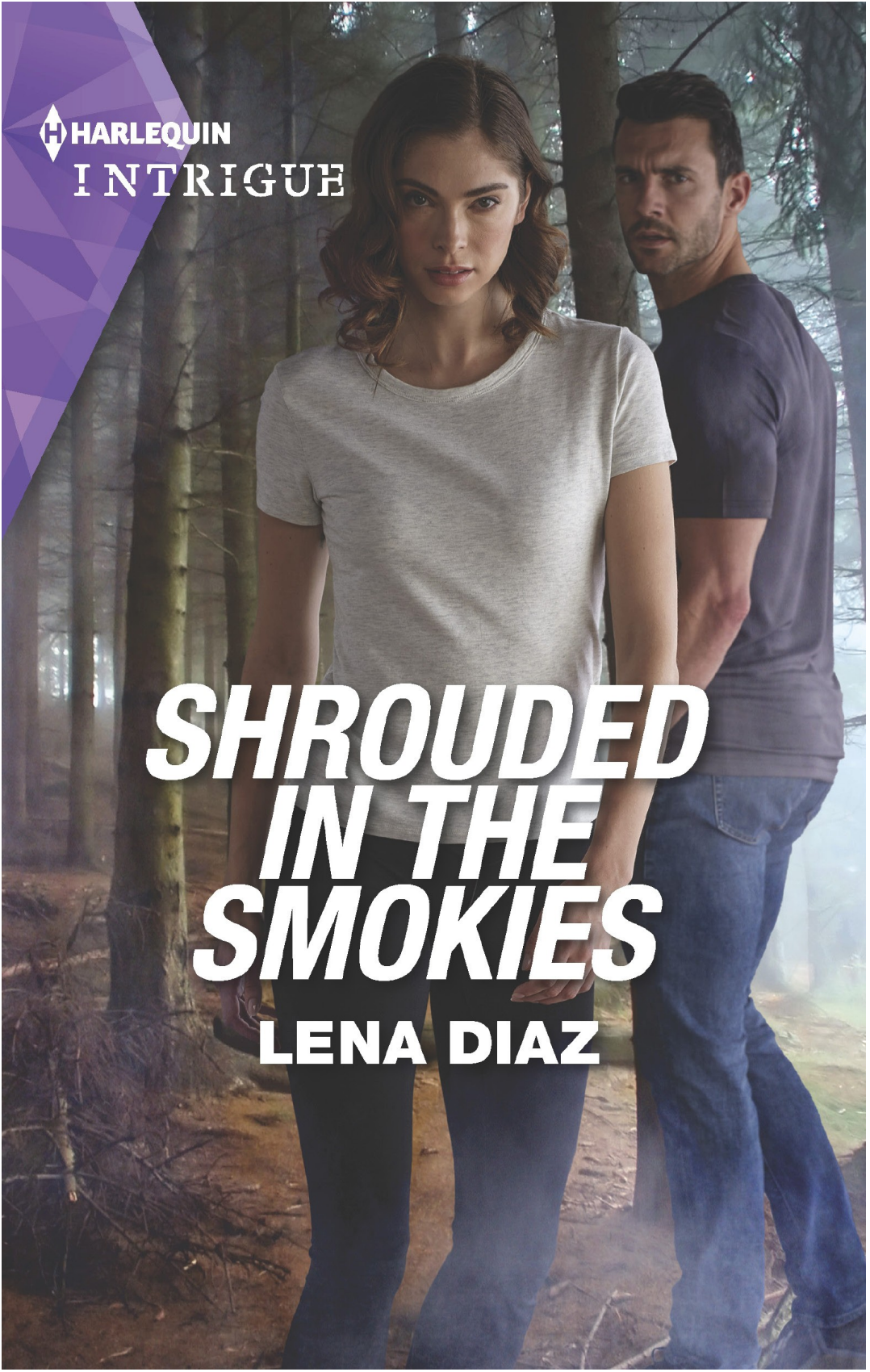
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long brown hair and a man with a beard are standing in a misty forest. The woman is in the foreground, looking directly at the camera, wearing a light grey t-shirt and dark pants. The man is behind her, looking off to the side, wearing a dark t-shirt and jeans. The background is a dense forest with tall trees and a misty atmosphere. A purple geometric design is in the top left corner.

HARLEQUIN
INTRIGUE

***SHROUDED
IN THE
SMOKIES***
LENA DIAZ

The book cover features a woman with long brown hair in a white t-shirt and a man in a dark t-shirt and jeans standing in a misty forest. The Harlequin Intrigue logo is in the top left corner, and the title and author's name are prominently displayed in the center.

HARLEQUIN
INTRIGUE

SHROUDED IN THE SMOKIES

LENA DIAZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"Belki birlikte kaçmayı bırakman için bir yol bulabiliriz."

Gökyüzü küçümseyerek homurdandı. "O kadar kolay olsaydı şimdiye kadar kendim çözmüş olmaz mıydım sanıyorsun? Bana yardım edebileceğini sana düşündüren nedir?"

"İnatçıyım ve üzerinde çalıştığım gizemi çözene kadar pes etmeyi reddederim. Bana bir şans verin. Normal bir hayat yaşamanıza, gittiğiniz her yerde omzunuzun üzerinden bakmamanıza yardım etmeme izin verin. İnsanlarla etkileşime geçmek, onlarla konuşmak, onların seni dinlemesini, seni tanıyabileceklerinden ve peşindeki kişi yüzünden seni tehlikeye atabileceklerinden endişe etmeden yaşamak istemiyor musun?"

Gözlerini kırptırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Kendini izole edilmiş mi hissediyorsun? Normal insan temasına hasret mi kaldın?" Yavaşça başını salladı.

"Nasıl ? Uzun korku içinde yaşıyorsun. Belki buna bir son verebiliriz. Tek yapman gereken bana güvenmek."

Yüzünden tek bir damla yaş süzüldü ve hızla . "Seni tanımıyorum bile. Sana güvenmemi nasıl beklersin?"

DUMANLARLA ÖRTÜLÜ

Lena Diaz

 HARLEQUIN
INTRIGUE

Lena Diaz Kentucky'de doğdu ve Kaliforniya'da da yaşadı,
Şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşadığı Louisiana ve Florida.
Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Romance
Writers of America Golden Heart® Ödülü finalistisi olan yazar, aynı zamanda
Daphne du Maurier Ödülü'nü de kazanmıştır.
Gizem / Gerilim dalında mükemmellik. Lena hakkında en son haberleri
almak için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Lena Diaz Harlequin Intrigue

tarafından yazılan kitaplar

Tennessee'de Bir Faili Meçhul Hikayesi

Prescott Dağında Cinayet Seri
Katil Faili Meçhul Davası
Dumanlı Dağlarda Örtülü

Adalet Arayanlar

Kovboy Ateş Altında
Ajan Kuşatma
Altında Katil
Komplosu
Ölümcül İkili Oyun

The Mighty McKenzies

Dumanlı Dağlar Korucusu
Smokies Özel Ajanı Çelişkili
Kanıtlar
Gizli Asi

Tennessee SWAT

Dağ Tanığı Gizli
Takipçi
Dedektif SWAT Açmazında
Mahsur Kaldı

Harlequin.com'daki Yazar Profili sayfasını ziyaret edin.

KARAKTER KADROSU

Adam Trent-Sivil faili meçhul davalar şirketi Unfinished Business'ta **araştırmacı**. Skylar'ı kimin ve neden öldürmeye çalıştığının gizemini çözmeye kararlıdır.

Skylar Montgomery-Bu eski hemşire, gölgelerde saklanan bir düşmandan kaçmak için ölü numarası yaptı. Şimdi hayatı için kaçıyor. Geleceğe dair tek umudu, geçmişindeki karmaşık gizemi çözmek için Trent'le birlikte çalışmaktır.

Abby Montgomery-Skylar'ın annesinin mezara götürdüğü sırlar, birinin kızını öldürmeye çalışmasının nedeni olabilir.

Ryan Montgomery-Skylar'ın babası, ailesini birkaç yılda bir taşıyarak ve onlara takma isimler vererek göçebe bir hayat yaşamıştır. Skylar'ın korkusuzca normal bir hayat yaşayabilmesi için Trent'in Ryan'ın neden kaçtığını bulması gerekecektir.

Lancaster ailesinin **reisi Martha** Lancaster'ın iyi niyetleri sevdiği herkesi yok edebilir.

Richard Lancaster-Martha'nın oğlu milyonlarca dolarlık bir at yetiştiriciliği imparatorluğu yönetmektedir. Ancak bu, tehlikeli bir suç girişiminin paravanı olabilir.

Scott Lancaster-Martha'nın en küçük oğlu, kendi mirasını yaratmak için mücadele ederken ağabeyinin gölgesinde yaşıyor.

Bu hikaye yakın zamanda kaybettiğim sevgili annem ve kayınvalidem Letha ve Marie'ye adanmıştır. Onlarsız geçen her gün bir mücadele. Keder kalbime saplanan bir hançer. Hayat kısa ve öngörülemez. Sevin, gülün, nazik olun.

Hala yapabiliyorken söylemeniz gereken şeyleri söyleyin. Pişmanlık yok.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Onaltı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci

Onyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Yirminci Bölüm Yirmi

Birinci Bölüm Yirmi

Yirmi Bölüm Yirmi

İkinci BölümÜçüncü

Dördüncü

Texas Bodyguard'dan alıntı: Weston Janie Crouch tarafından

Birinci Bölüm

Gatlinburg, Tennessee'nin yukarısındaki Dumanlı Dağlar Skylar'ın hapishanesiydi. Onu orada tutan, patikadan birkaç metre ötede saklandığı yerden geçen küçük yürüyüşçü grubuna seslenmesine izin vermeyen kilit korkuydu. Özleminden boğazı düğümlendi. Çalıların etrafından dolaşmak, bağırmak, geri dönmeleri için yalvarmak istedi.

Gör beni. Duy beni. Konuş benimle.

Ama daha önceki tüm zamanlarda olduğu gibi, yapamadı. Yapamadı. Eğer onu görürlerse, tanırırsa, o zaman tüm saklanmalar, kaçmalar, yıllarca süren izolasyonlar boşa giderdi.

Bunun yerine havlusunu ve bir kalıp sabunu aldı ve artık boş olan patikadan uzaklaştı. Ormanın içinden geçerek, uzaktan gelen kahkahalar karşı koyamayacağı kadar zorlayıcı olmadan önce yıkanmayı planladığı dereye doğru yürüdü. Ama baharı karşılamak için topraktan fişkıran lavanta renkli güzel kır çiçekleri bile ruh halini hafifletememişti.

Bu kadar kaygısız olmak nasıl bir şey olurdu? Duyulma endişesi olmadan gülmek? O hafta nerede saklanıyorsa oraya kaçmadan önce rastgele bir kasabada erzak satın alırken başı öne eğik, mırıldanarak teşekkür etmek yerine anlamlı konuşmalar yapmak.

Skylar dizlerinin çöktü, yosun kaplı zemin çıplak bacaklarını serinletiyordu. Normalde şırıl şırıl akan suyun ve yaprakların güzelliği Tennessee Smoky Dağı eteklerinde bir aşağı bir yukarı yürüyen baldıran ağaçları onu gülümsetebilirdi. Ama bugün hiçbir şey onun sıkıntılı düşüncelerini hafifletemeyecek gibi görünüyordu.

Neredeyse beş yıl boyunca kaçmak, saklanmak, bir münzevi gibi yaşamak ona zarar vermişti. Yorulmuştu, tetikte olmaktan kemikleri sızlıyordu. Artık savaşmanın ne anlamı vardı? Belki de bırakmalı, pes etmeli, zaten kaçınılmaz olana teslim olmalıydı.

Bir gün daha, Sky. Sadece bir gün daha. Yarın bırakabilirsin.

Ordu komandosu olan babası da ona bunu söylerdi, ta ki bu sözler ruhuna kazınana kadar. Tıpkı genç bir kızken şafak öncesi koşuları sırasında şikayet ettiği ve nefes almak için durmasına izin vermesi için yalvardığı zamanki gibi.

Bir mil daha, Sky. Sadece bir mil daha. Yarın bırakabilirsin.

Ya da kollarını jöle gibi hissettiğinde ve havuzdan çıkmak istediğinde.
Baba, lütfen. Artık yüzmek istemiyorum. Onun yerine arkadaşlarımla alışveriş merkezine gidemez miyim?

Bir tur daha Sky. Sadece bir tur daha. Yapabilirsin, tatlım. Derinlere dal. Baban için .

Ve yapmıştı. Onu hayal kırıklığına , bir mil daha koşmuş, bir tur daha yüzmüş, hedefe tekrar tekrar ateş etmişti. babasının kadar sıkı ve doğru.

Ama onu memnun etme arzusu her zaman yeterli olmuyordu. Vücudu Bazen pes eder ve yorgunluktan düşerdi. Garip bir şekilde, bunlar iyi zamanlardı, en iyi zamanlardı. Çünkü o zamanlar babası onu güçlü kollarına alır, onu bu kadar zorladığı için özür dilerken kaşları endişe ve pişmanlıkla çatılırdı.

Onu çökmekte olan bir tatlıyla şımartırdı. Nefret etmesine rağmen saatlerce video oyunları oynarlardı. Okul gecesi olsa bile geç saatlere kadar en sevdiği TV programlarını izin verir, bir dahaki sefere onu bu kadar zorlamayacağına yemin ederdi.

Ama yaptı. Her zaman yaptı.

San Diego Üniversitesi'nde hemşirelik eğitimine başladığında bile, çoğu sabah onunla birlikte egzersiz yapmak ya da güneş doğmadan önce koşuya çıkmak için gelirdi. Rutinlerini hiç bırakmadı, onu cesaretlendirdi devam etmesini, yarın bırakabileceğini söyledi. Ama tabii ki asıl yarının hiç gelmemesiydi. Her zaman bir gün uzaktaydı. Bırakmak asla bir seçenek değildi.

İkinci sınıfın yarısından önce sarhoş bir sürücü tarafından trajik bir şekilde öldürüldükten sonra bile, kendini onun yaptığı gibi zorlamaya devam etmişti. Uzun zamandır kayıp olan akrabalarını bulmayı umuyordu.

Anne tarafından Chattanooga'daki UTC'ye transfer olmuştu. Hiçbir akrabasını keşfedememişti. Ama yeni hayatına alışmış ve babasının eğitim geleneğini sürdürmüştü. Bu kökleşmiş bir alışkanlıktı. Ve bırakmayı düşünmek bile ihanet gibi geliyordu.

Ayrıca o zamana kadar babasının takıntısını en azından kısmen anlayacak kadar olgunlaşmıştı. Skylar küçük bir kızken annesini kaybettiği için duyduğu keder onu harekete geçirmişti. Skylar'ı da kaybetmek istemiyordu. Ve onu annesini alan kanser gibi hastalıklardan koruyamadığı için, onu bildiği tek yolla korumuştı: ona zarar vermeye çalışan herkesten kaçabileceğinden veya onlarla savaşabileceğinden emin olmak.

Yıllar sonra, hafta sonları gönüllü olarak çalıştığı bakımevinden çıktığında, caddenin karşısından kendisini izleyen şüpheli bir adam gördüğünde, kas hafızası devreye girmişti. Kurşunlar ısıklık çalarak yanından geçmeden saniyeler önce yere düşmüş ve güvenli bir yere yuvarlanmıştı. Onların sıcaklığını hissettiğine yemin edebilirdi.

O gece, Tanrı'dan babasına onu sevdiğini söylemesini ve tüm o derslerin işe yaradığını bilmesini isteyen dualar fısıldamıştı. Eğer babasının ona zorlu eğitim olmasaydı, ona Özel Kuvvetler komandolarından biriymiş gibi davranmasaydı, o gün asla hayatta kalamazdı. Ve kesinlikle hayatına yönelik bir sonraki girişimden, bir sonrakinden ya da kaçtığı sonraki birkaç yıldan sağ çıkamazdı.

Ve eğer yakında buradan ayrılmazsa, tüm o sıkı çalışmayı, babasının ona duyduğu tüm inancı çöpe atacaktı.

Bu yer, bu yemyeşil dağlar, o kadar güzel ve huzurluydu ki sahte bir güven duygusuna kapılmıştı. Ve olması gerekenden, daha önce bir yerde hiç kalmadığı uzun süre kalmıştı. Haftalar önce buradan ayrılmalıydı.

Kaldığı her gün, Gatlinburg'a erzak almak için yaptığı seyrek ama gerekli yolculuklardan birinde birinin onu tanıma riskini artırıyordu. Birine söyleyebilirlerdi, o da bir başkasına, ta ki haber onun ölmesini isteyen kişiye ya da kişilere ulaşana kadar. Yıkanma, yetersiz eşyalarını toplama ve bir süreliğine yaşayacak başka bir yer bulma zamanı gelmişti.

Tabancasını şortunun cebinden çıkardı ve hızla akan suya düşme riskini almak istemediği için kıyıya bıraktı. Derenin aşağısında, değerli kolyesini dikkatlice çıkardı. Kalın altın zincir, tepesindeki ağaçların arasından süzülen güneş ışığında parıltıyor ve onu gülümsetiyordu.

Arkadaşlarına lise mezuniyetlerinde araba, bavul ya da tomarla para verilmişti. Skylar'ın diplomasını kutlamak için babası ona, üzerinde pırıl pırıl parlayan altın bir pusulanın asılı olduğu kalın bir altın zincir vermişti. Babası zinciri ona uzattığında hissettiği hayal kırıklığı, arkasındaki yazıyı okuduğunda buharlaşıp gitmişti.

Bir tane daha Skylar. Sadece bir tane daha. Yarın bırakabilirsin.

Bu söz onun geleceğine herhangi bir mezuniyet konuşmasından daha iyi bir uğurlama oldu. Bu söz, çok çalıştığı sürece şunları yapabileceğini hatırlatıyordu

her şeyi yapabilir, istediği yöne gidebilirdi. Daha da önemlisi, ona olan sevgisini hatırlatıyordu.

Dikkatlice bir kenara koydu. Gömleği kafasına geçirmeye başladığı sırada, fısıltı gibi bir sesle dönüp baktı. Uzun boylu, zayıf bir adam yirmi adımdan daha kısa bir mesafede duruyordu.

"Sonunda seni buldum." Sesi sert ve sertti.

Gri, kapüşonlu bir sweatshirt yüz hatlarını gizliyordu. Ama öyle olmasaydı bile,

Güneş arkasındaydı ve yüzüne gölge düşürüyordu. Bu onun umurunda değildi. Onun dikkatini çeken elindeki tabancaydı. Parlak, yeni görünümlü bir Heckler & Koch HK45 yarı otomatikti. Babasının tercih ettiği türden bir silahtı. Pahalıydı. Güçlü. Ölümcül. Özellikle de namlu ağzı doğrudan göğsüne doğrultulmuştu.

Yıllar önce onu Chattanooga'dan kaçmaya zorlayan adam bu muydu? Yoksa ezeli düşmanı onu öldürmesi için kölelerinden birini daha mı göndermişti?

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?" Silahını bıraktığı yere doğru bakarken zaman kazanmak için durakladı. Ondan çok uzakta. Silahlı adama çok yakın. "Yüzünü göremiyorum, bu yüzden seni yetkililere teşhis edemem. Sadece git, git. Söz veriyorum burada olduğunu kimseye söylemeyeceğim."

Güldü. " artık. Bunu yapmak için para aldım, bayan. Gerçekten iyi para aldım. Ve bu iş bittiğinde daha fazlasını alacağım."

"Seni kim tuttu?" Sağındaki ağaçlar. Koruma sağlayabilirlerdi. Ama vurulmadan onlara ulaşabilir miydi?

"Adamın adını sormadım." Kolunu düzeltti, tabancanın nişangâhını beceriksizce ayarlarken gözlerini kısarak baktı, görünüşe göre silaha yabancıydı. Silahı ona kiralayan adam mı vermişti?

"Sana daha fazla ödeyeceğim." Ayaklarını yere sağlam basıyor, hazırlanıyordu. "Eğer gitmeme izin verirsen sana ödediğinin iki katını öderim. Bir sürü param var."

Kıkırdadı ama tabancası titremedi. "Bildiğim iyi oldu. Seni öldürdükten sonra o parayı alacağım."

Yana doğru atladı.

Bam! Bam!

Ayakları yere değdiği anda yuvarlandı ve koşmaya başladı. Peşinden giderken öfke dolu çığlığı ağaçların arasında yankılandı.

İkinci Bölüm

Trent adımlarının ortasında durdu, telefonu kulağına tutarak döndü ve patikanın her iki yanındaki ormanı taradı.

"Ne oluyor be?" Callum'un sesi telefonun üzerinden talep etti. "Silah sesi miydi o?"

"Ben de öyle tahmin ediyorum."

Bam! Bam!

Trent silah seslerinin geldiği yönü tespit etti. Batıdan gelmişlerdi. Yürüyüş yolunun yanında kısa bir duvar oluşturan kütüklerin üzerinden atladı ve ağaçlara doğru koştu.

"Trent? oluyor?"

"Olan şu ki, Pazartesi günü işten izin alıp Muhteşem bahar havasından yararlanmak hiç de umduğum gibi gitmiyor."

"Trent-"

"911'i ara, Callum. Park korucularını buraya getir, kolluk kuvvetlerini, tur rehberlerini değil. Aptalın biri milli parkımızda silahla ateş ediyor ve ben kendi adıma patikaya bu kadar yakın ateş etmesini hoş karşılamıyorum."

"Eğer *benden* 911'i aramamı istiyorsan, *sen* ne halt ediyorsun?"

"Birine zarar vermeden önce o salağı durduracağım tabii ki." *Bam!*

Otomatik olarak eğildi, sonra da son silah sesinin geldiği yöne doğru gitti.

"Trent. Tanrı aşkına... Silahın yanında mı?"

"Orası bir milli park, Callum. Bu yasadışı olur." "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Korkarım hayır."

Callum yemin etti. "GPS koordinatlarını bana mesaj at. Onları 911'i araması ve Ranger'larla koordinasyonu sağlaması için başka bir ekip üyesine ileteceğim, böylece sizinle hatta kalabilirim." Trent ona bilgi vermek için durakladıktan sonra Callum, "Pekâlâ. Bana bir saniye ver."

Trent çevresini tararken bazı ağaçların arkasına çömeldi. Anlayabildiği kadarıyla silah sesleri bu civardan gelmişti. Ama kimseyi görmemişti.

Callum tekrar hatta geldi. "Tamam, olduğunuz yerde kalın. Korucuları bekleyin. Ivy şu anda onlarla konuşuyor. Çok değiller. Arkadaşın Korucu Adam McKenzie onlara liderlik ediyor. Bulduğunuz patikanın girişine yakın dağın dibinde yeni askerleri eğitiyor, sekiz dakikadan kısa sürede orada olabileceklerini söylüyor."

"McKenzie'ye bunun yaklaşık yedi dakika geç olduğunu söyle. Tercihen ben başka bir üzücü istatistik haline gelmeden önce burada zamanı iki katına çıkarması gerekiyor."

"Şaka yapmayı bırak, Trent."

"Güldüğümü , değil mi?"

Solundaki ağaçların arasından bir silah sesi daha yankılandı. Bir kadın sadece bir saniyeliğine bağırdı ve aniden sustu, sanki gürültü yapmak istememişti ya da biri bağırışının ortasında sözünü kesmişti. Her iki durumda da, potansiyel bir kurban söz konusuyken işler çok daha ciddi bir hal almıştı. Küfretti ve tekrar havalandı.

"Trent! Her ne yapıyorsan, dur. Ciddiyim dostum. Bu iş için para alan adamları bekle. Artık polis değilsin ve silahlı değilsin. Bunu anlıyorsun, değil mi? GPS koordinatların ellerinde. Sadece bekle-"

"Yapamam dostum. Bu, atış talimi yapan bir aptal değil. Bir kadının attığını duydum, belli ki başı dertte." Callum'un kendisini takip edebilmesi için hattı açık bıraktı ama telefonu pantolonunun cebine soktu. Daha da derine indi. sonra durdu.

Orada, yirmi metre ileride solda, sağ profili Trent'e dönüktü, muhtemelen ateş eden adamdı. Büyük bir çam ağacı tarafından kısmen gizlenmişti. Ne yazık ki kapüşonu ve ormanın kasveti yüz hatlarının çoğunu gizliyordu. Trent'in emin olabildiği tek şey adamın beyaz olduğuydu. Ya da belki Latin. Ya da, lanet olsun, Trent adamın elinde bir tabanca olması dışında hiçbir şeyden emin olamıyordu. Sanki birini arıyormuş gibi yavaşça ileri geri hareket ediyordu.

Trent, silahlı adamın hedefinin Trent'in sağındaki kadın olduğuna dair güvenli bir bahis olduğunu düşündü. Bulduğu noktadan kadının sol profilini zar zor görebiliyordu.

Devrilmiş bir kütüğün üzerindeki dalların arasından bakıyordu, bakışları kendisine doğru silah doğrultan adama dikilmişti. Onu henüz görmemiş olmalıydı, yoksa tabancasıyla ormanı bir kehanet çubuğuymuş gibi taramak yerine ateş ediyor olurdu. Ama onu bulması an meselesiydi. Saklanmak için daha iyi bir yere ihtiyacı vardı.

Uzak taraftaki ve arkasındaki dağın yamacı hızla tırmanmak için çok dik olacaktı. Ve o yamaçtaki seyrek çalılar ve ağaçlar

Avcının avını mükemmel bir şekilde görmesini sağlar. Tek gerçek seçeneği Trent'in etrafındaki nispeten düz, sık ormandı. Ama ona ulaşmak için çalı ve ağaçlardan yoksun kel bir noktayı geçmesi gerekiyordu.

Kapana kısılmıştı.

İki el daha patladı. Kadın hareket etmedi. Tetikçi hareket etti. Bezelye büyüklüğündeki beyni sonunda onu bu kadar takip ettiyse saklanabileceği tek bir olduğunu anlamış olmalıydı; kadının şu anda çömeldiği devasa kütüğün arkası.

Tabancasını kütüğe doğrultarak açıklık boyunca süründü.

Trent, Smoky Dağları Milli Parkı'nda sabahın erken saatlerinde yaptığı gezintide yasaları çiğneyip yanına bir tabanca almadığı için çok pişman olmuştu. Kötü kararından eski polis memurluğu kariyerini sorumlu tuttu. Bu yasalara saygı bazen kesin bir sorumluluk olabilir. Şimdi olduğu gibi.

Kapüşonlu Adam yaklaşıyordu. Yakında kadını görebilecekti.

Trent etrafına bakındı, yaprakların ve toprağın arasında ateş edene fırlatacak bir şey aradı. Kırık bir dal. Bir taş. Ağır herhangi bir şey. Koluna ya da kafasına iyi yerleştirilmiş bir darbe Trent'in dikkatini dağıtarak kadına kaçma şansı, Trent'e de silahlı adama saldırıp, tercihen vurulmadan onu yakalama şansı verecekti.

Ama hiç kaya ya da dal yoktu. Yapraklardan ve etrafa saçılmış birkaç çiçekten, belki de yabani otlardan başka bir şey yoktu. Beyin-Çocuk havaya çiçek atan biri dikkatini dağıtmış olabilir. Ama Trent hayatı üzerine bahse girmeye niyetli değildi. Bir B planı bulması gerekiyordu çünkü A planı kendini hedef haline getirmeyi içeriyordu. A planı oldukça berbattı.

Silahlı adam ilerlemeye devam etti. Birkaç adım daha atarsa kadın için her şey bitecekti.

Tiksintiyle iç geçirdi. *Plan A'ydı.*

Trent bir ağaca yaslandı, ellerini ağzına götürdü ve kendisinin ve mavili kardeşlerinin yıllardır yanlış politikalar nedeniyle kullanmaya zorlandığı en aptalca cümleyi bağırdı. Bu, "*Buradayım*" demekle eşdeğerdi. *Vurun beni, lütfen.* Bunun yerine "Polis. Kımıldama!"

Hiç şaşırmayan silahlı adam Trent'e doğru dönerek ateş etti.

Kurşunlar çalılıkları yırtarak ağaç kabuklarına çarpıp arkasındaki ağacın birkaç santim ötesindeki yaprakları parçalayınca Trent eğildi. Kurşunlar

ayak sesleri ona silahlı adamın dikkatini dağıtma planının işe yaradığını söyledi, biraz fazla iyi. Silahlı pislik doğruca Trent'e doğru koşuyordu.

"Aptal bir yürüyüş için daha iyi bir gün seçemezdim," diye mırıldandı nefesinin altında, koşmaya başladı, ormanın içinde zikzaklar çiziyordu, kurşunlar ona çok yakın bir şekilde yere çarpıyordu.

Birkaç dakika sonra, o da kadınla aynı durumdaydı. Silahlı adam onu bir kütüğün arkasına yığılmıştı. Telefonunu bulmak için cebini karıştırdı.

"Callum," diye fısıldadı. "O korucuların hız rekoru kırmak için yola çıkmış ve çoktan gelmiş olma ihtimalleri var ama ben onları göremiyorum?"

"Tahmini varış süresi üç dakika. Ne haltlar burada? Dışarıda 3. Dünya Savaşı var gibi."

"İyi haber şu ki kadını kurtarmayı başardım. Kötü haber ise burada beni kurtaracak kimse yok."

"Bundan o kadar olma," diye fısıldadı arkasından kadınsı bir ses.

Etrafına bakındı. Daha önce gördüğü minyon esmer kadın birkaç metre ötede çömelmişti. Ve bu sefer elinde bir silah vardı.

"Yerde kal," diye fısıldadı. "O...kay.

Ne yapacaksın-"

Sarsılarak ayağa kalktı ve adamın başının üzerinden bir yaylım ateşi açtı.

Üçüncü Bölüm

Trent küfretti ve yere daha da yaklaştı.

Açıklıktan cevap veren silah sesleri duyuldu. Kadın bir ağacın arkasına saklandı, sonra diğer taraftan dışarı baktı ve birkaç el daha ateş etti.

Ormanda çarpışan birinin sesi Trent'e silahlı adamın yine kaçtığını söyledi, ama bu sefer kaçıyordu.

Kadın dişlerini sıkarak, "Sümüklü korkak," dedi. Kadın Trent'in yanından geçmeye başladı ama Trent onu yakalayıp yere yatırdı, tam da durduğu yerden birkaç santim ötedeki ağaçların arasından bir yaylın ateşi daha gelmeden önce.

Kızın koyu kahverengi gözleri şaşkınlıkla açılarak ona baktı. Orman sessizliğe gömüldü. Başka silah sesi yoktu. Artık hiçbir şey yoktu. Kuşlar bile cıvılamayı bırakmıştı.

Trent ona sessiz olmasını işaret etti. Kız ona *şaka yapmayan* bir bakış attı. O da sırttı.

Gözleri evrensel bir *deli* ifadesiyle genişledi. Belki de öyleydi, çünkü gerçekten eğleniyordu.

Adam yavaşça dönüp kütüğün üstünden bakmadan önce tam bir dakika beklediler. Herhangi bir hareket görmeyince ve daha fazla ateş eğildi ve ona işaret etti. İkisi de daha iyi siper sağlayan ve oturmalarına izin veren yakındaki bir meşe ağacının arkasına geçtiler.

Onunla yüzleşti, silahı yere doğrultmuştu ve parmağı tetik yerine kabzadaydı. Birisi onu iyi eğitmiş. İlginç.

"Sanırım artık gitti," diye fısıldadı Trent.

"Geri dönecektir. Bu tepmek üzere değil." "Ne şansı?"

"Beni öldürmek için tabii ki. Bana ateş ettiğini fark etmişsinizdir."

"Ben de hedef olduğumu fark ettim. Çılgın erkek arkadaş mı?"

Kıskanç koca mı?" Gözlerini devirdi. "Kim olduğunu bilmiyorum."

"Rastgele bir adam seni Smokies'de kovalıyor ve öldürmeye mi çalışıyor?"

"Onun gibi bir şey."

"Belki de bir seri katildir. Umarım Hannibal Lecter türünden değildir. Chianti'm yeni bitti."

Ona *ciddi bir sorunun varmış* gibi *baktı* ve başıyla açıklığa doğru işaret etti. "Daha önce dikkatini dağıttığın için teşekkürler. Başım gerçekten beladaydı. Bir keresinde silahımı bankta çok uzakta bırakmıştım..." Ağzı sıkı bir çizgi halinde sıkıştı. "Her neyse, teşekkürler."

"Bir kez mi? İnsanların sana ateş ettiği başka zamanlar da oldu mu?" "Ben öyle bir şey demedim."

Bu pek de inkar sayılmazdı. "Artık silahın var. Bu nasıl oldu?"

"Senin peşinden gittiğinde onu almak için geri koştum. Çok uzakta değildi." "İyi ki koşmuşsun. Hayatımı kurtardığına oldukça eminim."

Ağzı sanki gülümsemek istiyormuş ama nasıl gülümseyeceğini bilemiyormuş gibi kıvrıldı. "Sanırım ödeştik."

Elini uzattı. "Adam Trent. Arkadaşlarım bana Trent der. Bu şartlar altında, senin de buna uygun olduğunu düşünüyorum."

Tereddüt etti, elini sıkmadan önce temkinli temkinli . "Skylar...ah, Anderson."

Ona soyadını söylemeden önceki tereddütünü merak etti. "Skylar. Bu ismi en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyorum. Yine de tanıdık bir çağrışımı var. Daha önce tanıştık mı? Yani, bunun sana asılmaya çalışıyormuşum gibi geldiğini biliyorum, ki bu olanlardan sonra gerçekten garip olurdu. Ama cidden, tanıştık mı?"

Gözleri büyüdü, sonra tarafa baktı. "Öyle olsaydı eminim hatırlardım."

Zihninde alarm zilleri çalıyordu. Onda çok tanıdık bir şeyler vardı, anılarının sisinde uçuşan, tam olarak odaklanamayan bir .

Çarpıcı, koyu kahverengi gözler. Narin, oval bir yüz.

Burnunun kenarında şaşırtıcı derecede çiller var. Yani. Dang.

Tanıdık.

Yine de saçları, zihninde canlanan görüntüyle uyuşmuyordu. Dalgalı, omuz hizasında, bir tür kırmızımsı kahverengiydi. Belki de onu daha önce gördüğünden beri rengini ve tarzını değiştirmişti. Onu gördüğünden hiç şüphesi yoktu. Ne zaman ya da en azından nerede gördüğünü bulması an meselesiydi.

Onun gözlerini, yüz ifadesini izledi, bir yandan da sanki meraktan delik deşik olmamış gibi soğukkanlılığını korumaya özen gösterdi. Kimdi bu kadın? Ve neden onun bilmesini istemiyordu?

"Yüzlerle aram iyidir." Onun tepkilerini dikkatle tarttı. "Eminim seninkinin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlayacağım. Hep öyle olur."

Gözleri tekrar büyüdü. "Her zaman mı?"

Başını salladı. "Ben bir dedektifim. Ya da ." Öldürmek için içeri girdi. "Fotoğrafik bir hafızam olması yardımcı oluyor."

Yutkundu. "Polis misin?"

Fotoğrafik hafıza onu sarsmamıştı. Onu sarsan şey eski kariyer seçimini duymaktı. *İşte bu* ilginç ve şüphe uyandırıcıydı.

"Chattanooga PD'de polistim. Şimdi Gatlinburg'da bir sivilim, Doğu'nun dört bir yanındaki faili meçhul davalarda kolluk kuvvetlerine yardım eden bir dedektifim.

Tennessee'de Unfinished Business adında bir şirkette. Duydun mu?"

Yavaşça başını salladı. "Gördüğümü söyleyemem." Sesi gergin çıkmıştı ve adam Chattanooga Polis Departmanı'ndan bahsettiğinde gözle görülür bir şekilde kaskatı kesilmişti. Chattanooga'dan mıydı?

"Hâlâ oldukça yeniyiz. Bir yılı aşkın faaliyet gösteriyoruz. Gatlinburg'dan mısınız? Pigeon Forge?"

". " Ağacın arkasından tekrar baktı. "Sanırım gitti. Muhtemelen güvenlidir."

"Bekleseydin daha iyi hissederdim." "Ne için?"

"Ne değil. Kimi. Süvariler yolda, park korucuları, kolluk kuvvetleri. Her an burada olabilirler."

"Polisi mi aradın?"

"Takım arkadaşlarım Ivy ve Callum yaptı. Silah seslerini ilk duyduğumda Callum'la telefondaydım." Yüzü endişe verici bir şekilde solmuştu. "Silahlı adamdan çok polisler için endişelendiğin hissine kapılıyorum."

Kadın ona baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? O adam beni öldürmeye çalışıyordu."

"İşte bu yüzden tepkileriniz kafa karıştırıcı. Korucuların gelmesinden ve eski bir polis olduğum gerçeğinden daha çok korkuyor gibisin. katil olacaktı. Nedenmiş o?"

Bariz olanı inkâr etmek istercesine başını salladı. Ama o bir şey söylemeden önce, arkasından kısık bir ses duyuldu. Birdenbire

Bir grup insan sık alıllıkların arasından onlara doğru ilerlerken hareketlendi.

"Bahse girerim sürünün başındaki arkadaşım Korucu Adam McKenzie'dir." Silahını işaret etti. "Senin tehdit olduğunu düşünmemeleri için onu bir kenara koymak isteyebilirsin. şey bu mu? Federal bir parka ateşli bir silah getirerek yasaları çiğnediğin için mi?"

Silaha bir göz attı. "Ben, ah, evet. Sanırım böyle şeyler için ağır cezalar var." Tabancasını beline soktu ve üzerini örtmek için tişörtünü aşağı çekti.

"Bu konuda biraz tepki alacaksın. Ama hayatımı kurtardığını düşünürsek, bize ateş eden adamı bulmaya daha çok odaklanacaklarını düşünüyorum."

Belli ki yalan söylüyordu. O silahlı adamın neden peşine düştüğünü tam olarak bildiğine ve bunu emniyet güçlerinden kimsenin bilmesini istemediğine dair 401 bin dolarına bahse girebilirdi.

alıllıkların arasından yaklaşan koruculara baktı. McKenzie onu sorgu odasına aldığıında belki dürüst cevaplar alabilir ve bunları Trent'le paylaşabilirdi.

"Tetik parmaklarını rahatlatmak için dost olduğumuzu bilmelerini sağlayacağım. Tam arkamda kal. Aksi takdirde sizi kötü adam zannedip ateş etmeye başlayabilirler."

"O...tamam."

Ayağa kalktılar ve ormanın içinden koruculara doğru ilerlediler. McKenzie önde olmak üzere beş kişilerdi.

Trent adını seslendi, elindeki silahla dışarı çıkarken kendini duyurdu. Eller yukarı. McKenzie bariz bir rahatlamayla gülümsedi ve hızla takım arkadaşlarını tanıttı.

"Bu da Skylar Anderson," dedi Trent. "Ateş edilen kadın." Arkasını döndü ve ona doğru işaret etti.

Ama o orada değildi.

Yemin etti ve başını salladı. Korucuların tetikte olduğuna dair yaptığı sahte uyarının onu hemen arkasında tutacağını düşünmüştü. Ama onların profesyonel olduklarını ve tetiğe basmayacaklarını anlamış olmalıydı. Ya öyle ya da sırlarını saklamanın ve kolluk kuvvetlerinden kaçmanın risk almaya değer olduğuna karar vermişti.

McKenzie, "Onu bulacağız," dedi. "Tetikçinin tarifiyle başlayalım."

"Erkek, yaklaşık 1.80 boylarında. Sıcak havaya rağmen üzerinde kapüşonlu gri bir sweatshirt vardı. Bunu giydiğini anlamak için fazla bir şey gerekmiyor. yüz hatlarını gizlemek için. Haki pantolon ve beyaz spor ayakkabı giymişti. Yüzü, kısmi bir bakıştan fazlasını yakalayamayacağım kadar gölgeliydi.

Kimden

Hareketlerinden genç, onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında olduğu izlenimini edindim. Elleri hafifçe bronzlaşmıştı. Kafkasyalı olduğunu tahmin ediyorum ama Latin ya da açık tenli bir Siyah da olabilir."

"Silahlar mı?"

"Gördüğüm tek şey, bir tabanca. Sanırım 45 kalibre." "Peki ya kadın?"

"Kafkasyalı, otuz yaşlarında, 1.80 boylarında, atletik yapılı, çok zayıf, sanki yeterince iyi beslenmiyor. Bir buçuk kilodan fazla olamaz. Saçları omuz hizasında, kırmızımsı kahverengi. Koyu kahverengi gözleri var. Taba rengi şort ve lacivert düğmeli gömlek giyiyordu, kahverengi yürüyüş botları vardı."

McKenzie yanındaki adamlara ve kadınlara emirler yağdırarak birini yakınlarda olduğunu söylediği bir kulübeye, diğerini de o yöne kaçışları engellemek için batıya doğru yönlendirdi. Diğer ikisi, Trent'in McKenzie'ye ateş edilen yeri gösterebilmesi için çalıklara doğru ilerlerken onun ve Trent'in ayrıldı.

Kısa bir süre sonra, tetikçiyi ve Skylar'ı bulmanın biraz alacağı anlaşıldı. McKenzie açıklığın güvenliğini sağlarken telsizle destek ve olay yeri ekibi istedi.

"Bunu halledeceğiz, Trent. Şimdiden arkamızdaki patikayı kapatıyorlar ve takviye gönderiyorlar. Parkın bu bölümü birkaç dakika içinde korucularla dolup taşacak."

"Tabancası olduğu konusunda da sizi uyarabilirim. 9 milimetrelik gibi görünüyordu. Ama onu sadece tetikçi bize saldırdığında kendini savunmak için kullandı. O benim hayatımı kurtardı."

"Bundan emin misin? Onu tanımıyorsun. Yoksa tanıyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Tanıdık geliyordu. Onu bir yerlerde gördüğüme yemin edebilirim."

"O zaman o muhteşem bunu çözeceksin. Bulduğunda beni arayacak mısın?"

"Her iki taraf için de geçerli olduğu sürece. Onu bulursan bana haber ver. Onu ve neler olup bittiğini merak ediyorum. Kesinlikle bir şeyler saklıyor."

McKenzie başını salladı. "Tamamdır. Şimdi suç mahalimi mahvetmeden önce git buradan." Trent'in dalga geçtiğini anlaması için gülümsedi ve sonra koşmaya başladı.

diğer koruculardan birine doğru.

Trent açıklıktan ayrıldı ama şırıl şırıl akan suyun sesini duyunca duraksadı. Yakınlarda bir dere vardı. Skylar silahını kıyıda bıraktığından bahsetmemiş miydi? Tetikçi onun peşinden ilk gittiğinde orada mıydı?

McKenzie'ye baktı ama o bir yandan telsiziyle konuşuyor, bir yandan da başka bir korucunun önünde tuttuğu haritaya bakıyordu. Trent onları bölmek yerine suyun sesine doğru ilerledi ve bir şey bulursa McKenzie'ye haber verebileceğini düşündü.

Bir an sonra doğru yerde olduğunu anladı. Kıyıda, gürül gürül akan bir derenin kenarında bir havlu ve bir kalıp sabun duruyordu. Kampı olmalı, belki de McKenzie'nin bahsettiği kulübe. Birinin banyo malzemelerinde kanıt değeri göremeyince patikaya doğru geri dönmeye başladı. Ama çimenlerde parıldayan bir şey onu durdurdu.

Altın bir zincirdi. Onu eline aldı ve üzerinde altın bir pusulanın asılı olduğunu fark etti. Pusula şaşırtıcı derecede ağırdı, şimdiye kadar gördüklerinden çok sağlamdı. Kesinlikle uzun süre dayanacak şekilde yapılmıştı. Silahlı adam düşürmüş müydü? Ya da Skylar? Bir an inceledi, sonra ters çevirdi. Arkasında bir yazı vardı: *Bir tane daha, Sky. Sadece bir tane daha. Yarın bırakabilirsin.*

Sky. Skylar'ın kısaltması mı? Güvenli bir bahis gibi görünüyordu. Etrafına bakındı, koruculardan birini görmeyi umuyordu, böylece onu teslim edebilirdi. Ama görünürde kimse yoktu. Kolyeyi kaybolması ya da üzerine basılması için bırakmak istemediğinden gömleğinin cebine soktu. McKenzie'yi daha sonra arayacak ve kolyeyi soruşturmada güncelleme.

* * *

SKYLAR, eski polisin cebinde pusula kolyesiyle patikaya doğru uzaklaşmasını izlerken nefesi kesilircesine yemin etti. Eşyalarını sırt çantasına atmak için kulübeye koşmak yerine önce kolyeyi aramalıydı. Ama öyle yapsaydı sırt çantasını alamazdı. Ağaçların arasına girer girmez, kulübenin diğer tarafındaki çalılıklardan bir korucu çıkmış ve içeri yönelmişti.

Orman şimdi kolluk kuvvetleriyle kaynıyordu. Eğer onu yakalayacaksa, adı neydi... Trent bir şey miydi? Yoksa Trent bir şey miydi? Her iki durumda da, çok uzaklaşmadan ona ulaşmak için acele etmesi gerekiyordu.

Adamın gittiği yöne doğru bir adım atmıştı ki iki korucu daha çıkageldi. Geriye doğru sıçrayarak yere çömeldi ve onu görmemiş olmaları için dua etti. Neyse ki ona doğru bakmıyorlardı. İçlerinden biri telsizle bir kulübeyle ilgili bir şeyler konuşuyordu. Muhtemelen onun kulübesi. Ya da en azından son bir aydır kulübesi olarak kullandığı yer.

Saklandığı yerin birkaç metre yakınından geçtiler. Mümkün olduğunca hareketsiz ve sessiz kaldı. Onlar gider gitmez titrek bir nefes aldı. Trent artık çoktan gitmişti. Ve burada işler çok tehlikeli bir hal almaya başlamıştı.

Özür dilerim, baba. Çok özür dilerim.

Trent'in ve kolyesinin kaybolduğu yere acı dolu son bir bakış attıktan sonra dönüp ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı.

Dördüncü Bölüm

Trent'in Dumanlı Dağlar'dan birinin kenarına tünemiş kulübesinin solundaki dik eğimli yan avludan aşağı süzülürken, ızgarada cızırdayan biftek kokusu Skylar'ın ağzının sulanmasına neden oldu. Midesi de ona katılmaya karar verdi

sabahtan beri bir şey yemediğini hatırlatarak gurulduyordu. Ama boş midesi beklemek zorundaydı. Günün yarısını peşindeki koruculardan kaçmaya çalışarak ve Trent'in izini sürerek geçirmemişti, sadece kapısını çalıp akşam yemeğinde ne olduğunu sormak için.

Özellikle ona bir yüzü asla unutmadığını söylediğinden beri.

Onu tekrar görmesi ve muhtemelen tanınması riskini göze alamazdı, özellikle de ikisi de bir zamanlar Chattanooga'da yaşadıkları için. Ve özellikle Çünkü o eski bir polisti. Bugünkü yakın temas, saklanacak yeni bir kasaba bulma zamanının geldiğini vurguluyordu. Ama kolyesini almadan gitmeyecekti.

Bu, biraz keşif yapması ve adamın onu nereye koyduğunu bulması, sonra da o görmeden nasıl geri alacağını bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Hâlâ onda olduğunu varsayarsak.

McKenzie adını verdiği acımasız baş korucuya kanıt olarak vermiş olma ihtimali her zaman vardı. Bu, onun için sonsuza dek kaybolduğu anlamına gelirdi. Babasıyla kalan son fiziksel bağını da kaybedeceği düşüncesiyle kalbi göğsünde tekliyor gibiydi. McKenzie'ye sessizce lanet okudu. Bugünden önce, bir korucunun onu bu şekilde avlamaya bu kadar kararlı olacağını hiç düşünmemişti. Ondan kaçmayı becermesinden çok şansı sayesinde başarmıştı.

Büyük Dumanlı Dağlar Ulusal Parkı'nın eteklerinde dolanan iki şeritli küçük bir yolda yaşlı ve nazik bir çiftte rastlamıştı. Gününbirlik yürüyüşçü olduğu yalanını söyledikten ve orada bir odası olduğunu söyledikten sonra kasabanın dışındaki bir otele bırakmışlardı. Onlar gider gitmez, yolun aşağısındaki başka bir otele kadar yürümüş ve oradan kendisini alması için bir araba servisi çağırmıştı.

Birkaç kaçamak manevra ve başka bir araba servisinin ardından ucuz ama neyse ki temiz bir motele yerleşti ve değişiklik olsun sıcak bir duşun keyfini çıkardı. Sonra tek bir bilgisayarla donatılmış olan iş merkezini kullanarak, Trent'in ona çalıştığını söylediği şirket Unfinished Business'ı internette aradı. Web sitelerinde şirketin geçmişi hakkında bilgi verildiğinden

Araştırmacıları için resmini bulmak ve kısa biyografisini okumak kolaydı. Adam, ilk adı Adam'dı. Bunu unutmuştu. Oradan, ev adresini bulmak için ilçenin emlak vergisi eksperinin web sitesini araştırdı. Kısa bir yürüyüş daha ve işte buradaydı.

Baştan çıkarıcı koku onu evin arka köşesine gelene kadar ilerletti. Bodrum ve ana kat olmak üzere iki katlıydı. Kullanılabilir bir arka bahçesi yoktu, sadece bir dizi kazık evin yan tarafına sabitlenmişti. ve aynı aşağı düşmelerini engellemek için tahta kafesli bir güvenlik bariyeri. Birkaç tırmanma aleti ve ölümüne düşme riskini göze alma isteği olmadan, buradan bodruma inip eve bu şekilde gizlice giremezdi. Ama bir tahta merdiven vardı.

Sol arka köşedeki merdivenler onun üstündeki ana kattan bir güverteye çıkıyordu. Bu güvertenin dış ışığı tahtaların arasından süzülerek uzak tarafta bir ızgarayı ve önünde duran bir adamı ortaya çıkarıyordu.

Bir tıslama ona bifteğin yeni çevrildiğini söyledi. Ya da belki Trent yemeğinin yanmasını önlemek için ateşe biraz su atmıştı. Bu sesin hemen ardından Trent'in sesinin derin tonu geldi.

Sırt çantasının kayışlarını sıkıca kavrayarak gerildi ve konuşan her kimse onu fark edecek kadar yaklaşırsa yan bahçeye ve ormana kaçmaya hazırlandı. Ama ikinci bir ses yoktu. Güvertede hareket eden başka bir figür de yoktu. Telefonla konuşuyor olmalıydı. Kıpırdamadan durdu ve adamın ne dediğini duymaya çalıştı.

"Bununla ne yapacağımdan emin değilim," dedi. "McKenzie daha önce zahmet edemeyecek kadar meşguldü. Sanırım kolyeyi ona yarın verebilirim."

Rahatlama neredeyse başını döndürüyordu. Kolyesini korucuya vermemişti. Ama vermeyi planlıyordu. Bu da bu gece kesinlikle harekete geçmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Telefon konuşmasını bitirdikten sonra, bazı tıkırtı sesleri muhtemelen bifteği ızgaradan alıp bir tabağa koyduğunu gösteriyordu. Ayak sesleri güverteden geçti. Bir kapıyı açıp içeri girerken bir menteşe gıcırdadı. Bir tıkırtı ona kapının az önce kapandığını söyledi. Hayal etmeye çalıştı. Sürgülü cam kapı olmadığı belliydi, çünkü bir menteşe sesi duymuştu. Muhtemelen bir Fransız kapısıydı.

Küçük cam bölmeler ya da dağ manzarasının engellenmemesi için tek bir cam levha. Küçük camlı olanlardan umuyordu. Eğer kapıyı kırıp açamıyorsa, o camlardan birini fazla gürültü yapmadan kırabilirdi.

Şimdi akşam yemeğini yemek için içeride mi kalacaktı? Güvertenin altındaki görüş noktasından, küpeştenin yanında küçük bir masa ve iki sandalyenin dış hatlarını seçebiliyordu. Ama sivrisinekler şu anda tüm güçleriyle dışarıdaydı. Güneş batmış ve kulübe dağın tepesinde olmasına rağmen hava hâlâ bunaltıcıydı. Böyle bir gecede muhtemelen bir şeyler yedi. İçeride de, eğer seçme şansı verilirse. Böceklerle ve sıcakla savaşmaktan çok daha iyiydi. Böcek kovucu her zaman sırt çantasında bulundurduğu başlıca şeylerden biriydi. Ama her zaman sürmesi gerekmemesini tercih ediyordu.

Yalnız mıydı? Ön tarafta hiç araç yoktu. Ama karısı ya da kız arkadaşı onunla birlikte yaşıyorsa, arabaları onunkinin olduğunu sandığı garajda olabilirdi. Dikkatli olmak zorundaydı, o ve başka biri gelene kadar beklemeliydi.

İçeride yatağa gitti. Çünkü silahı olmasına rağmen onu kullanmak . En azından onun üzerinde. Ona yardım etmişti. Ve o da bunu ödemek istemiyordu.

onu vurarak yaptığı iyiliği.

Mecbur kalmadıkça.

Babasının ona çok uzun zaman önce öğrettiği gibi, zamanı değerlendirmek için gökyüzüne baktı. Yıldızlara bakarak zamanı söylemek, önce Kutup Yıldızı'nı, sonra Büyükayı'yı bulmayı, sonra da yıldızlara göre bir hesaplama yapmayı içeren karmaşık bir süreçti.

İçinde bulunduğumuz ay. Ama bunu o kadar uzun zamandır yapıyordu ki artık otomatik ve kolaydı. Şu anda saat sekize yaklaşıyordu.

Ertesi gün çalışmak zorunda olan çoğu insanın saat onda yatacağını düşündü. Bugün Pazartesi olduğuna göre, Trent'in de aynı şeyi yapmasını beklerdi. Ama bu hafta çalışıyorsa, bu sabah neden parktaydı? Belki de tatildaydı. Eğer öyleyse, onun ne zaman yatacağını tahmin etmesinin hiçbir yolu yoktu.

İçini çekti ve kendini birkaç saat beklemeye ve izlemeye bıraktı. Ama burada açıkta kalmak akıllıca değildi. Ön taraftaki yol çok yoğun değildi ama virajlıydı. O yoldan geçen herhangi bir araba, dönerken muhtemelen farlarından onu görecekti. Görülme riskini göze almanın anlamı yoktu.

Ormanda saklanıp kulübesini gözetleyebileceği bir yer planlamıştı. Tüm ışıklar söndüğünde ve adam uykuya dalmak için yeterince zaman bulduğunda geri dönecek ve harekete geçecekti. Bu sabır gerektiriyordu. Pencerelede güvenlik sistemi işaretlerinin olmamasının, adamın güvenlik sistemi olmadığı anlamına geldiğine inanıyordu. Kilit açmak çocuk oyuncağıydı. Bunu birçok kez yapmıştı, çoğunlukla da boş bir kulübeyi *ödünc* almak için. Ama bir hırsız uğraşmak repertuarında yoktu. Sırt çantasını omuzlarına daha sıkı yerleştirdi ve yokuşu tırmanmaya başladı.

Beşinci Bölüm

Trent, saklandığı yerden Skylar'ın evinin ana salonunda sürünerek ilerleyişini izledi. Zifiri karanlıktı, sadece taş şöminenin solundaki medya dolabının LED ışıklarıyla aydınlanıyordu. O dolabın üzerindeki düğmelerden birine asılı, zincire bağlı altın bir pusula, küçük yeşil ve kırmızı ışıkların arasında bir işaret feneri gibi göz kırpyordu. Işıltılı bir yemdi. Skylar da Trent'in yakalamayı umduğu balıktı.

Kolyenin arkasındaki yazı ona bunun muhtemelen duygusal bir şey olduğunu söylemişti. Ve iyi bakılmış eski bir parça gibi görünüyordu. Onu saklandığı yerden çıkaracak bir şey varsa o da kolyeydi. Ve eğer birinin onu aldığını fark ederse, ilk durağının muhtemelen burası olması, onun elinde olup olmadığını görmek için mantıklı geliyordu. Polise gitmek Karargâh ya da korucuların onu bulması son tercihi olurdu.

Sessizliği ve gizliliği etkileyiciydi. Yan bahçeden gizlice geçerken ayakkabılarının altındaki bir dalın duymak için güvertede olması sadece bir tesadüftü. Hemen telefonla konuşuyormuş gibi yapmış ve kızın duyabileceği kadar yüksek sesle kolyeden bahsetmişti.

Şimdi, ana odaya doğru süzülürken, o kadar sessizdi ki onu duymadı. Zaten şöminenin yanındaki bir koltuğun arkasına çömelmiş olmasaydı, gözleri karanlığa alışmıştı, onu da göremeyebilirdi. Sadece birkaç adım . Eğer o anda aşağı baksaydı, onu görebilirdi. Ama ödülüne çok odaklanmıştı.

Uzanıp kolyeyi alırken eli gözle görülür şekilde titriyordu. Derin bir iç çekerek kolyeyi başının üzerine yerleştirdi ve pusulayı gömleğinin içine sokmak için saçlarını zincirin altından kaldırdı. En yakındaki LED ışık sırt çantasının üzerinde parlayarak Trent'in şüphelerini doğruladı. Ana kapaktan dışarı çıktığını fark ettiği şey bir tabancanın kabzasıydı.

Tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı, silahı aldı ve güvenli hale getirdi.

Skylar irkilerek irkildi ve karanlığa baktı. Ama Trent çoktan sandalyenin etrafından dolanmış, bir hayalet gibi kanepeye doğru ilerliyordu şöminenin karşısında. Sehpadan uzaktan kumandayı alarak bir düğmeye bastı. Tepedeki ışıklar yanıp sönerken gölgeleri kovaladı.

Onu gördüğünde ağzı bir karış açık kaldı. Bakışları adamın sağ elindeki tabancaya kayınca kahverengi gözleri endişeyle irileşti.

Onu belindeki kemerin içine soktu ve başıyla selamladı. "Tekrar merhaba Skylar."

Ürkmüş bir geyik yavrusu gibi fırladı, açık konsept odanın sol doğru koşarak mutfığa girdi, koşarken sırt çantası zıplıyordu. Arka güverteye açılan Fransız kapılarına ulaştığında empati kurmaktan kendini alamadı. Planına göre, içeri girmek için basit kapı tokmağı kilidini açmasını kolaylaştırmıştı. Ancak dışarı çıkmak, elinde koçbaşı olan bir SWAT ekibini zorlayabilirdi.

Umutsuzca kapı kolunu çekti. Hiçbir şey olmayınca kapıyı tırmaladı, sanki çevirecek başka bir kilit arıyormuş gibi ellerini kapıda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Vazgeçsen iyi olur," diye . "O kapıları açamayacaksınız."

Belki de çaresizlikten, kırabilse bile geçemeyeceği kadar küçük olan cam bölmelerden birine vurdu, ki bunu yapamadı. Küfretti ve kapı kolunu tekrar çekti.

"Çelik çubuklar," diye açıkladı.

Sonunda sustu, sonra yavaşça ona doğru döndü. "Ne?"

"Kapılar. Sağlam çelikten. Bu düğmelerden birine bastığımda üstten ve alttan metal çubuklar kayıyor." Daha önce kullandığı çok işlevli kumandayı havaya kaldırdı. "Güvenlik benim en sevdiğim şeylerden biri. Kariyerim boyunca yaşadığım şeyleri gördüğünüzde, daha temkinli olma eğiliminde oluyorsunuz."

Dudaklarını büzdü ve bir kabadayılık gösterisiyle kollarını kavuşturdu. "Birini isteği dışında tutmak adam kaçırmaktır."

"Doğru. Ama koşullar göz önüne alındığında bu tamamen yasal. Silahlı bir davetsiz misafiri haneye suçundan tutukluyorum." Pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı. "Gatlinburg polisini mi yoksa Korucu McKenzie'yi mi arayayım?"

Yüzü solgunlaştı. Ona doğru ilerledi, sonra durdu, sanki bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi. "*Kimseyi* aramazsan memnun olurum. Ben bir tehdit değilim.

Ve ben silahlı *değilim*." Yüzü kızardı. "Artık değil." Boş ellerini yanlarından uzattı. "Hırsız da değilim. Buraya bir şey çalmaya gelmedim."

"Gerçekten mi? O zaman taktığın kolyeyi açıkla."

Sağ eli göğsüne gitti ve pusulayı gömleğinin üzerinden gösterdi. "O bana ait. Onu geri götürüyordum."

"Bu bir kanıt."

"Neyin kanıtı? Bu sabah beni öldürmeye çalışan adamla hiçbir ilgisi yok. Ormanda kaybettiğim bir mücevher parçası."

"Park bekçileri ve Gatlinburg polisi aynı fikirde olmayabilir. Seni arıyorlar."

Kaşlarını çattı. "Neden? Milli parka silah getirdiğim için mi? Getirmemiş olsaydım, şu anda ölmüş olurdum."

"Size ateş eden adam gibi mi? Morgdaki adam gibi mi?" Kadın gözlerini kırıştırdı, yüzünde bir şok ifadesi vardı. "Onu korucular mı öldürdü?"

Uzun bir süre ona baktı ve tepkilerini ölçmeye çalıştı. Onun Sürpriz samimi görünüyordu. Ama aynı zamanda mükemmel bir yalancı da olabilirdi. "Onu bulduklarında çoktan ölmüştü. Biri boğazını kesmiş. Bu konuda bir şey bildiğinizi sanmıyorum?"

"Onu *benim* öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" "Sen mi öldürdün?"

Kızın cevap veren bakışı onu rahatlattı. Öfkesi gerçek gibiydi. Kızın kaskatı kesilmesi, sorduğu için bile kendini aşağılanmış hissettiğini gösteriyordu. Onun birinin boğazını keseceğini hayal etmek zordu. Ama yine de cevabını duyması, Korucu McKenzie'nin akşam telefonda anlattığı şeyle gerçekten bir ilgisi olup olmadığına kendi başına karar vermesi gerekiyordu.

"Skylar, bunu sorduğum için üzgünüm ama bilmem gerek-"

"Onu ben öldürmedim, tamam mı? Onu en son seninle birlikteyken gördüm. Yemin ederim." Kırmızı noktalar yanaklarını kararttı. "Öldürmüş kimse beni kınamazdı. Nefsi müdafaa olurdu. Peşimden gelen oydu." Titrek bir nefes aldı, belli ki sarsılmıştı. "Kim O muydu? Biliyor musunuz?"

"Küçük çaplı hırsızlık, vandalizm ve saldırı geçmişi olan yerel bir serseri. Cinayete teşebbüs, gelişmekte olan suç kariyerinde bir adım, ancak gittiği yön göz önüne alındığında tamamen beklenmedik değil."

"Tomurcuklanma mı? Kaç ?"

"Yaşı neden önemli ki?" "Sadece merak ettim."

Bu bilgiyi paylaşmamanın bir avantajı olduğunu düşünemediği için ona söyledi. "On dokuz. Lise terk. Üç yıl önceki ilk tutuklanmasından bu yana ıslahevine girip çıkmış."

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "O zaman on dört yaşında olacaktı. Çok gençti. Bu o değil."

Onun cevabını ve olası sonuçlarını düşündü. Yaklaşık *beş yıl önce*, bu sabah hedef haline gelmesiyle ilgili bir şey mi olmuştu? "O olmak için çok mu genç? Kim o?"

Pişmanlık alnını kırıştırdı. Belli ki niyet ettiğinden daha fazlasını söylemişti. "Uzun hikâye."

"İyi bir hikayeyi severim."

"İyi bir şey olduğunu söylemedim."

Gülümsemekten kendini . "Kolye burada kalacak. Dediğim gibi, o kanıt." Ve bu, onun işbirliğini kazanmaya çalışmak için elindeki tek kozdu. Kim olduğu ve bu sabah neden birinin onu öldürmeye çalıştığı gizemini çözmeye kararlıydı. Özellikle de kendisi de neredeyse öldürülmek üzereyken. Neler olduğunu bilmek istiyordu. Ve genç bir kadının sırtında bir hedef olduğunu bile bile hiçbir şey yapmadan duracak değildi.

Eli tekrar göğsüne gitti, pusula göğüslerinin arasında kışkırtıcı bir şekilde sallanıyordu. Makyajsız ya da süslü kıyafetleri olmasa bile gerçekten güzel bir kadındı.

"Lütfen, Adam-"

"Trent. Bana Trent demeni söylemiştim."

"Evet, bu beni buraya kilitlemeden önceydi, arkadaş olabileceğimizi söyledığın zaman."

"Hala . Çalıntı malı iade edin, ben de haneye tecavüzü affedeyim."

Başını sallayarak kapıya doğru geri döndü. "Anlamıyorsunuz. Kolye benim için her şey demek. Benim olduğunu kanıtlayabilirim. Üzerinde benim adım yazıyor."

Uzaktan kumandayı sehpanın üzerine koydu. Kadının temkinli bakışları onun her hareketini takip etti.

"Pusulaya kazınmış isim Gökyüzü." Kanepeye yerleşti, onu daha rahat ettirmeye, daha az korkmasını sağlamaya çalıştı.

"Skylar'ın kısaltması." Bakışları uzaktan kumandaya kaydı. Kumandayı alıp kapıları açmaya çalışamayacak kadar uzakta olmasına rağmen, bunu yapmayı tartışıyor gibiydi.

"Skylar ne?"

Kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Soyadınız, bu sefer gerçek adınız."

Çenesi gerildi. "Fark etmez. Pusulada sadece ilk adım yazıyor. Ama yemin ederim benim. Babamın lise mezuniyet hediyesiydi." Kanepeye doğru ilerledi ama bir metre kadar uzakta durdu. Uzaktan kumandaya dalmak için hâlâ çok uzaktaydı. "Lütfen. Bırakın gideyim. Ve benim olanın bende kalmasına izin ver."

"Kolye mi? Yoksa silahı mı?"

Kaşları çatıldı. "İkisi de güzel olurdu. Ama ben kolyeye razıyım." Başını iki yana salladı.

Yanakları tekrar kızardı. "Yıkanmak için dere kenarında kolyemi çıkarmıştım. Silahlı adam beni şaşırttı ve kolyemi arkamda bırakarak kaçmak zorunda kaldım. Daha sonra onu almak için geri döndüğümde, sen almıştın."

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Seni gördüm. Çalıların arasında saklanıyordum."

"Ne yani, ev adresimi öğrenmek için internette arama yaptın ve eve girip onu geri almayı mı planladın?"

"Onun gibi bir şey."

Onun dürüstlüğüne hayran kalmaktan kendini alamadı. "İnternet erişimini nereden buldun? Dağlarda, özellikle de parkta çok az var."

"Ben... girişi ödünç aldım."

"Telefonunuzu kullanmak için birinin kablosuz ağını mı ele geçirdiniz?" Omuz silkti.

Adam onu izledi, gerçek ortaya çıkmıştı. "Telefonun yok, değil mi? Ya da bir bilgisayarın?"

Cevap vermedi. Cevap zorunda değildi. İkisine de sahip olmaması mantıklıydı.

Gözlerden uzakta yaşıyor, yerini ve kimliğini gizli tutuyordu. Bir telefona ya da GPS özelliği olan herhangi bir elektronik cihaza sahip olması, birinin onu etmesi tehlikesine yol açabilirdi. Bu internete girmek için başka bir yol kullandığı anlamına geliyordu.

"Bugün girdiğiniz ilk kulübe değil, değil mi? Haberdar olmam gereken başka suç faaliyetleri var mı?"

"Ben kimseye zarar vermedim. Neden umurunda olsun ki? Sen polis değilsin." "Evet, bazıları bir kere polis olan her zaman polistir der. Bir çeşit Denizciler, sanırım."

Birbirlerini bir satranç maçındaki rakipler gibi izlediler. Bekliyorlardı. Sonraki hamlelerini planlıyordu. Daha bugün çiğnediği onca yasayı umursamayışı ilgisini çekmişti. Çaresiz koşullarda büyümüş, çalmanın tek çare gibi görünebileceği biri gibi gelmemiştii ona.

hayatta kalmak için bir seçenektir. Onu bu çizginin ötesine iten, evlere zorla girmesini, başkalarının mallarını *ödünc almasını* ve elektronik iz bırakmamak için yaptığı diğer her şeyi rahatça yapmasını sağlayan bir şey olmuştu.

Onu bu kadar çaresiz yapan neydi? Ve neden iyi konuşan, belli ki iyi eğitilmiş, zeki bir kadın ormanda bir evsiz gibi yaşıyordu?

Kişi mi?

"İnternet araştırmanızdan sonra, nerede yaşadığımı öğrendiğinizde, neden kapımı çalıp içeri girmek yerine kolyenizi istemediniz?"

"Bana verir miydin?" "Hayır."

Kollarını kavuşturdu. "Benden ne istiyorsun?" "Soyadını."

Yemin etti. "Ormandayken sana zaten söyledim."

"Ve... tekrarlamadığına göre, sanırım bu yalanı unuttun." Bakışları duraksadı.

"Sahte soyadını unuttun, değil mi?" "Bu çok saçma."

"Öyle mi?"

Uzun bir süre ona baktı, sonra kaşlarını kaldırdı. "Anderson." Bir kahkaha patlattı. "Bonus puan. Hatırladın. İyi kurtuluş." "Trent-"

"Aklıma gelen her veritabanında Skylar Anderson diye birini aradım zaten. Bu senin soyadın değil. Oturun. Rahatınıza bakın. Tüm çıkışlar elektronik olarak kilitli, çelik , çelik kapılar. Sadece güverteadaki Fransız kapılar değil."

Arkasındaki ön kapıya ve iki yanındaki pencere sıralarına baktı. "Sanırım pencereler de kapılar kadar iyi korunuyordur?"

"Tabii ki. Tüm camlar akrilik, Gatlinburg'daki Ripley's Aquarium'da milyonlarca galon suyu tutmak için kullanılanla aynı türden."

"Kırılmaz. En azından sıradan yollarla. Bu sizi tedirgin etmiyor mu? Ya bir yangın çıkarsa ve süslü uzaktan kumandanız ölürse? piller? Ya da başka bir odadadır ve kaçışınız için sadece bir pencere ile kapana kısılmışsınızdır?"

"Buna akıllı ev diyorlar. Yangın güvenliği protokolleri . Dışarı çıkabilirim."

"Nasıl? Bir çeşit gizli geçersiz kılma mı? Her odada gizli bir panik düğmesi mi?"

"Sana söylersem bir sır olmaz, değil mi?" Gülümsedi. "Ve eğer sorularının beni yavaşça uzaktan kumandama doğru ilerlediğini fark etmekten alıkoyduğunu düşünüyorsan, tekrar düşün."

Ellerini iki yanında birleştirdi. "Polisi ya da korucuları arayacak olsaydın, bunu çoktan yapmış olurdun. Senin oyunun ne?"

"Oyun yok. Sadece konuşmak, yardım etmek istiyorum."

"Beni esir tutarak mı? Yardım etmekten anladığın bu mu?"

Meydan okuyuşu kendini tutuşundaki sertlikten belliydi. Belki de onu kendisine güvenmeye ikna etmek için önce kendisinin ona güvenmesi gerekiyordu. Sonradan pişman olacağı bir hata yapmamayı umarak uzaktan kumandayı aldı ve bir düğmeye bastı.

"Kapılar kilitli değil. Gitmekte özgürsünüz."

Döndü ve koşmaya başladı. Kadın Fransız kapılarından birini açarken, adam aptalca içgüdülerine lanet okudu.

"Skylar, bekle! *Lütfen*."

Eşikte durakladı ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Gidebileceğimi söylemiştin."

Yavaşça ona doğru ilerledi, kadın güverteye bir adım atar atmaz durdu. Gömleğinin ön kenarını yukarı kaldırarak kemerindeki kılıfı ve içindeki tabancayı ortaya çıkardı.

Gözleri suçlayıcı bir bakışa büründü. "Beni şimdi mi vuracaksın?"

"Silahımın hala kılıfında olduğunu fark edeceksiniz. Sadece sana *gösteriyorum*."

isteseydim seni vurabilirdim. Benim işimde her zaman toparlanırım." "Bu sabah değildin."

Güldü. "Yeterince doğru. Milli parklara silah sokmamakla ilgili yasaya uyma eğilimindeyim. Bu bir karakter kusuru. Dediğim gibi, isteseydim evime girdiğin anda seni vurabilirdim. Size gerçekten zarar vermek istemedim."

Aşağıdaki zemine inen güverte merdivenlerine özlemle baktı.

"Ne zamandır kaçırıyorsun?" diye sordu. "Haftalar mı? Aylardır mı?" Kadının cevap vermemesi adamın midesini bulandırdı. "*Yıllar mı? Yıllar mı* oldu?"

Skylar?" Zihninde alarm zilleri çalmaya başladı ve yapbozun parçaları yerine oturdu. "Tetikçinin çok genç olduğundan bahsetmiştin."

Yıllar önce. Lütfen bana *beş yıldır* kaçak olmadığını söyle." Ne zaman

Kız hâlâ cevap vermeyince, adam inanamayarak başını salladı. "Gerçekten o kadar uzun zaman oldu mu?"

"Benim hayatım ve ne yaptığım seni ilgilendirmez." "Senin ne yaptığın, biz o işe girdiğimizde benim işim oldu.

Birlikte silahlı çatışmaya. İçeri gel. Bana neler olduğunu anlat. Belki birlikte kaçmayı bırakman için bir yol bulabiliriz."

Küçümseyerek homurdandı. "O kadar kolay olsaydı, şimdiye kadar kendim çözmüş olmaz mıydım sanıyorsun? Bütün bunlar başladığında polise gittim. Birkaç kez. Bana yardım edemediler. Sana yardım edebileceğini düşündüren ne?"

"Adil bir soru. Size bunun sebebinin çoğundan çok daha iyi bir polis olmam, inatçı olmam ve üzerinde çalıştığım gizemi çözene kadar pes etmeyi reddetmem olduğunu söyleyebilirim. Ama beni ukala ve palavracı olduğumu kadar iyi tanımıyorsunuz, o yüzden şunu da ekleyeyim. Kendime olan güvenim sadece deneyime dayanmıyor. Özel bir şirkette çalıştığım için sahip olduğum serbestliğe dayanıyor. Polis prosedürleri ya da devlet bürokrasisi tarafından kısıtlanmıyorum. Unfinished Business iyi finanse ediliyor. Emniyet teşkilatının sadece hayalini kurduğu kaynaklara sahibiz. Bana bir şans verin. Normal bir hayat yaşamanıza, gittiğiniz her yerde gözünüzün arkada kalmamasına yardım etmeme izin verin. İnsanlarla etkileşime geçmek, onlarla konuşmak, sizi dinlemelerini, sizi tanıyabilecekleri ve peşinizdeki kişi yüzünden sizi tehlikeye atabilecekleri endişesi olmadan yaşamak istemez misiniz?"

Gözlerini kırptırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Kendini izole edilmiş mi hissediyorsun? Normal insan temasına hasret mi kaldın?" Yavaşça başını salladı.

"Nasıl ? Uzun korku içinde yaşıyorsun. Belki buna bir son verebiliriz. Tek yapman gereken bana güvenmek."

Yüzünden tek bir damla yaş süzüldü ve hızla sildi. "Seni tanımıyorum bile. Sana güvenmemi nasıl beklersin? Bu bir oyun olabilir. Belki de peşimde olan her kimse onunla birliktesin."

"Öyle , gerçekten bugün size yardım eder, hayatımı riske atar mıydım sanıyorsunuz?"

Ben kötü adamlardan biri değilim Skylar. Gerçekten yardım etmek istiyorum."

Kadının yüz ifadesindeki ıstırap, ona sarılıp teselli etmeyi dilemesine neden oldu. Mazlumları çok sevdiğini, bir kadının tehlikede olmasına dayanamadığını, onu kimin ve neden öldürmek istediğinin gizemini çözmek için merakının alevlendiğini itiraf etmek istedi. Ama sarılmak ya da daha fazla basmakalıp sözler söylemek onu ikna etmeyecekti. Bir şeyler *yapması*, ona *göstermesi*, ondan korkmasına gerek olmadığını kanıtlaması gerekiyordu.

Ellerini kaldırdı, sonra tabancasını dikkatlice belinden çıkardı ve kabzasını ona doğru çevirdi. Çok yavaşça ilerledi ve silahı açık kapıdan on adım ötedeki mutfak adasının üzerine koydu. Tekrar geri çekilerek kanepenin önünde durdu.

"Eğer kötü adamlardan biri olsaydım, sana zarar vermek isteseydim, silahını geri vermezdim."

Bakışları adaya, sonra tekrar adama, belindeki silah kılıfına kaydı. O kendi silahını çekmeden önce kendi silahına ulaşma ihtimalini tartıyor gibiydi.

İç çekerek yavaşça tabancasını çıkardı ve kanepenin uzak ucuna, ulaşamayacağı bir yere fırlattı.

Yastıkların üzerine düşer düşmez mutfak adasına koştu ve silahını kaptığı gibi adama doğrulttu.

Ellerini evrensel teslimiyet işareti olarak kaldırdı, hayal kırıklığı ağzında acı bir tat bıraktı. "Pek nazik . Ama teklifim hâlâ geçerli. Patronumu mesai saatinde sana yardım etmem için ikna edemezsem, kendi zamanımda yaparım. Ama onu tanıyorsam, sana yardım etmek istemeyeceğini düşünemiyorum.

Sizin durumunuzdaki biri. Seçim senin. Kolyeni ve silahını aldığına göre saklanmaya geri dön ve sonsuza kadar kaçmaya ve saklanmaya devam edebilirsin. Ya da..."

Açık kapılara doğru geri adım attı, silahının namlusu hâlâ ona çevriliydi. "Yoksa?"

"Ya da seni vurmayan adama güvenebilirsin. Sana özgürlüğünü ve silahını veren ve kendi silahını ulaşamayacağın bir yere fırlatan adama. Sana güveniyorum Skylar. Hayatım konusunda. Senden de aynısını yapmanı istiyorum. Eğer kalırsan, bunu çözmeye çalışabiliriz, hayatını nasıl geri kazanacağımızı. Ama gidersen, hâlâ tehlikede olacaksın, sürekli merak edeceksin-"

Döndü ve kapıdan dışarı koştu.

Altıncı Bölüm

Ona güvenmek mi?

Skylar ormanın derinliklerinde bir kütüğün üzerine oturmuş, elindeki silaha bakarak tiksintiyle başını sallıyordu. Onun değersiz silahı. Trent silahı geri vermişti ama bunun bir önemi yoktu. Görünüşe göre sırt çantasından tabancasını aldığı anda, onun haberi olmadan şarjörü çıkarmıştı. Şimdi, daha fazla cephanesi olmasına rağmen, başka şarjörü olmadığı için dolduramıyordu. Ona hayatı pahasına güvendiğini söylemesi bir yalandı.

Ama yine de, bu sabah parkta tam olarak bunu yapmamış mıydı? Silahlı adamın üzerine çekmiş, sırf ihtiyacı olan birini gördüğü için, tamamen yabancı biri için kendi hayatını riske atmıştı.

Başını iki yana salladı. Bunun bir önemi yoktu. Boş bir silahı ona geri vererek hiçbir şeyi riske atmadığında ona gerçekten güvenemeyeceğini kanıtlamıştı.

Ama o silahı ona doğrultarak güvenilmez olduğunu kanıtlamıştı, değil mi?

İnledi ve başını ellerinin arasına alıp dirseklerini dizlerine Her şey çok berbattı. En azından gitmesine izin verme konusunda sözüne sadık kalmıştı. Onun peşinden gelmemişti. Bu da onun gerçek niyetini tekrar tekrar merak etmesine neden olmuştu. Ona yardım etmek istediğinde ısrar etmişti. Eğer bu doğru olmasaydı, onu içeride kilitli tutmaz, polisi aramaz ve teslim etmez miydi? Bunun yerine, kızın ona söylediğine göre

Polis geçmişte ona yardım , onu serbest bırakmıştı. Bu onun gerçekten de, kendi deyimiyle, iyi adamlardan biri olduğunu kanıtlamıyor muydu?

Şu anda gerçekten iyi bir erkeğe ihtiyacı vardı. Çok uzun zamandır omuzlarında taşıdığı yükleri hafifletecek başka biri.

Bir sivrisinek koluna konmadan önce başının etrafında vızıldadı. Ona bir tokat attı ve kanlı bir iz bıraktı. Yüzünü buruşturarak elini yapraklara sildi. Doğru düzgün bir barınak ya da akan su olmadan ormanda bir gece daha geçirmek şu anda ona cazip gelmiyordu. Ve bir motele gitme riskini göze alamazdı, Trent ve arkadaşı korucular muhtemelen onu ararken olmazdı. Burada sıkışıp kalmıştı. Sanki bu düşüncesini vurgulamak istercesine midesi yine guruldadı.

Cevap olarak sırt çantasından sadece bir enerji barı daha çıktı. Ara sıra atıştırmak için iyiydi. Ama o kadar çok kez

onları tüm öğün olarak tüketirken, onlardan nefret etmeye başlamıştı. Özellikle de Trent'in evinde kokusunu aldığı ağız sulandırıcı bifteğin anısıyla. Biftek. En son ne zaman bu kadar lezzetli bir şey yediğini hatırlamıyordu. Acaba yemekten arta kalanlar var mıydı?

Paylaşmak mı? İşte bu geri dönmek için iyi bir neden olabilir.

Ya da silahının şarjörünü almak için. Belki ikisi de.

Tabancasını tekrar eline aldı ve kendi aptallığı karşısında başını salladı. Her zamankinden çok daha hafifti, adam ona geri verdiğinde fark etmesi gereken bir şeydi . Ama kaçmaya o kadar odaklanmıştı ki fark edememişti.

Kızgınlığına rağmen, dudaklarında nadir görülen bir gülümseme belirdi. Silahını bu kadar zahmetsizce alması ve şarjörü o görmeden çıkarıp saklaması imrenilecek bir şeydi. Hiç şüphe yok ki babası etkilenirdi. Trent'ten. Onu hayal kırıklığına uğrattı.

Bugün başından sonuna kadar berbat bir gündü. Hayatta olduğu için şanslıydı. Pusulaya sahip olduğu için de. Ve bu iki nimet için de Trent'e teşekkür etmeliydi. Eğer koruculardan biri kolyesini alsaydı. muhtemelen asla geri alamayacaktı. Ama Trent, silahı olmasına ve almak zorunda olmamasına rağmen almasına ve izin vermişti.

Başının etrafında bir sivrisinek daha vızıldadı. Sırt çantasını kaptığı gibi ayağa kalktı ve onu Trent'in kulübesine yöne baktı. Eğer o tarafa giderse, kaderini Trent'in kulübesine

Başka biri, çok az tanıdığı biri. Arkasını dönüp kalın, karanlık ormana baktı. Eğer o yoldan devam ederse, yine aynı şey olacaktı. Yalnızlık. Tehlike. Görünürde sonu olmayan. Ama en azından güvenliği kendi ellerindeydi.

Tekrar arkasını döndü. İleri mi? Yoksa geriye mi? Hangi yöne gitmeliydi? Tekrar döndü, omuzları yenilgiyle çökmüştü. Vazgeçmek kulağa hiç bu kadar hoş gelmemiştir.

Devrilmiş kütüğün üzerine çökerek başını tekrar ellerinin arasına aldı ve her şeyi düşünmeye başladı.

Ne yapmalıyım, baba? Ne yapmalıyım?

Uzun bir süre sonra, yıllardır hissetmediği bir huzur yerleşti üzerine, içine. Titreyen bir nefes verdi ve başını kaldırdı. Bir elini göğsüne bastırarak pusulanın rahatlatıcı çemberini gömleğinin içinde hissetti. Tepemizdeki ağaçların arasından yeterince ay ışığı süzülüyor olabilir. yazıyı okuyabilirdi. Ama gerek yoktu. Yazı zihnine, kalbine, ruhuna kazınmıştı.

Bir tane daha Sky. Sadece bir tane daha. Yarın bırakabilirsin.

Hayatı boyunca bu sözleri harfî harfine kabul etmişti. Bu sözlerin, başka hiç kimseye değil, sadece kendine güvenmesi gerektiği anlamına geldiğine inanmıştı. Ama babası onu derinden sevmişti. Onun güvende olmasını, hayatta kalmasını, yaşamasını istemişti. O yaşamıyordu. Sadece dakika dakika, saat saat, sürekli bir korku içinde varlığını sürdürüyordu. Tam da babasının yapmasını istemediği şeyi yapmıştı. Hayatı bırakmıştı. Tekrar kontrolü ele almanın zamanı gelmişti. Neşeyi bulmanın. Bu sefil varoluşa son vermenin ve mutlu olmanın. Ve bunu gerçekleştirmenin aklına gelen tek yolu vardı; ona yardım etmekle gerçekten ilgilendiğini ifade eden tek kişiye başvurmak.

Adam Trent.

Sırt çantasını daha sağlam bir şekilde yerine yerleştirdikten sonra ayağa kalktı ve ormana doğru ilerlemeye başladı.

Gökyüzüne baktı ama bulutlar yıldızları gizliyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Belli ki geç. Gece yarısı mı? Bir mi? Muhtemelen yatmaya gitmişti. Yoksa onu mu arıyordu?

Birkaç dakika sonra ağaçların arasından evin yoluna çıktı. Ev karanlıktı. Adam uyuyor muydu? Onu uyandırır mı kızarmıydı? Omuzlarını dikleştirdi. Eğer öyleyse, bunu buraya dönmenin bir hata olduğuna dair bir işaret olarak kabul edecekti. Yalnız olmak, koşmak, her zaman omuzlarının üzerinden bakmak gerçekten berbattı. Ama bu kadar uzun süre tek başına hayatta kalmıştı. Yaptığı şeyi yapmaya devam edemeyeceğini düşünmesi için hiçbir neden yoktu.

Gerçekten istememesine rağmen.

Garaj yolundan eve doğru yöneldi. Bu sefer ön kapıyı kullandı. Bu fikre hâlâ temkinli yaklaşarak zile bastı. Bir dakika içinde kapıyı açmazsa, gidecekti.

Ayaklarının üzerinde kayarak kapının sağındaki ve solundaki pencerelere . Hâlâ karanlıktı. Bir dakika olmuş muydu? Derin bir nefes aldı.

Muhtemelen. Kesinlikle. Parlak sundurma ışığının altında ne kadar uzun süre durursa, birinin arabayla gelip onu görme riski de o kadar artıyordu. İş merkezindeki bilgisayarlardan birini kullanmak için daha önce bir motele giderek zaten çok fazla risk almıştı, özellikle de silahlı adamı gönderen kişinin onu tekrar bulmaya çalışmak için şehirde olabileceğini bilerek. Koruculardan bahsetmiyorum bile. Gerçekten de ışıktan çıkması gerekiyordu.

Tam arkasını dönecekti ki ön kapı açıldı. Sonra, bakmaktan ve ağzının sulanmamasına çalışmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemişti.

Trent kapının girişinde duruyordu, üzerinde sarkan bir kot pantolondan başka bir şey yoktu.

görmekli, yağsız kalçalarının altında, üst sanki aceleyle giyinmiş ve unutmuş gibi açıktı. Kot pantolonunun kışkırtıcı derecede düşük belinin üzerinde altın rengi, dalgalanan karın kasları ve siyah kıllarla hafifçe keçeleşmiş geniş bir göğüs vardı.

Her iki kolunu da kapı çerçevesine dayadığında pazuları şişmişti.

, zorlayıcı, koyu mavi gözlerini hâlâ uyanmaya çalışıyormuş gibi kırışırtıyordu.

"Skylar?"

Boğazını temizledi, beynini yeniden ateşlemeye çalıştı. Sahip olduğunu hatırlamadığı hormonlar hazırolda bekliyor ve zihninde her türlü erojen resmi çiziyordu - o ve Trent, birlikte.

Tanrım, kendine gel Sky.

Açık büfede aklıktan ölmek üzere olan biri gibi onu süzmek, masaya -ya da Trent'in üzerine- atlamak istemek yerine kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Ben, ... silahımın şarjörü sende." Söylemek istediği şey bu değildi ama en azından parmaklarını adamın karnındaki koyu renkli kılların üzerinde gezdirmek gibi utanç verici bir şey yapmamıştı, aşağı, aşağı, ta

-

"Bu yüzden mi geri geldin? Bir silah şarjörü için mi?" Belli ki hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını salladı ve ana odaya yöneldi. Bir süre sonra geri döndü ve dergiyi ona uzattı. "Al . Almak için geldiğin şeyi aldın. Hayatının geri kalanında, ne kadar uzun olursa olsun, koşmanın tadını çıkar."

"Zalimlik ediyorsun."

"Dürüst olacağım." Kapıyı kapatacakmış gibi geri adım attı.

"Bekle."

Durdu, eli kapı kolundaydı. "Ne var? Başka ne var?"

Dergiyi kavradı. "Bunu iade ettiğiniz için teşekkür ederim. Ama geri gelmemin asıl nedeni bu değil." Titrek bir nefes aldı. "Seni işe almak istiyorum."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Beni işe almak mı? Ne yapmam için?" "Bir cinayeti çözmek için."

Kaşlarını çattı. "Kimin?"

"Benim."

Yedinci Bölüm

Trent gömleğini giydikten ve evdeki ofisinden dizüstü bilgisayarını aldıktan sonra Skylar'ın yanındaki kanepeye yerleşti. Not almak için bir kelime işlemci belgesi açtı ve parmakları klavyenin üzerindeyken durakladı. "Cinayetini çözmem için beni işe almakla ne demek istediğini açıklamaya hazır mısınız?"

Titrek bir nefes aldı. "Sorularınızı yanıtlamadan önce, size bir sorum var."

"Tamam."

"Öncelikle her şeyi kavuşturalım, ben kimsenin kulübesine girip Daha önce düşündüğünüz gibi bilgisayarlarını veya Wi-Fi'larını ödünç alın. Bugün bir motele gittim ve iş merkezindeki bir bilgisayarı kullandım. Bilgisayar süresi için de para ödedim. Düşündüğünüzün aksine, çalmak gibi bir alışkanlığım . Milli Park'taki kulübe gibi bir yere sığındığımda da bunun nedeni oranın terk edilmiş olmasıdır. Orada kimse yaşamıyordu. Orada bulunarak kimseye zarar vermiyordum."

"Seni yargılamıyordum. Gerçekleri anlamaya çalışıyordum. Ama varsayımlarda bulunmamalıydım. Özür dilerim."

Şaşırmış görünüyordu. "Teşekkür . Minnettarım." "Bana ne sormak istiyordun?"

Parmaklarını kucağında birbirine geçirirken gözlerine yine o temkinli bakış girdi. "Sizi şirketinizin web sitesinden araştırdığımı zaten biliyorsunuz. Ondan sonra da adresinizi öğrenmek için ilçenin mülk değerlendirme web sitesine baktım."

Kıkırdadı. "Adresimi nasıl bulduğunu merak ediyordum. İyi hafiyelik. Başkalarının nerede yaşadığını bu kadar kolay öğrenmesini önlemek için tapumu bir LLC'nin altına koymalıydım."

"İyi ki yapmadın yoksa seni asla bulamazdım." Elini, sözlerini boşa çıkarırcasına havada salladı. "Çoğu insanın aksine, kişisel bilgilerinizi internete koymama konusunda kesinlikle dikkatlisiniz. Adınıza açılmış herhangi bir sosyal medya hesabı bulamadım." Onun sıkıntılı Bakışları onunkilerle buluştu. "Chattanooga'da polis olduğundan bahsetmiştin. Bu aynı zamanda şirketinizin web sitesindeki biyografinizde de vardı. Ben de özellikle Chattanooga'da sizinle ilgili referanslar aradım. Meraklı olmaya çalışmıyordum, tam olarak değil. I güvenceye ihtiyacı vardı."

"Kötü adamlardan biri olmadığımı mı?"

" gibi bir şey. Her neyse, oradaki yerel gazete seninle ilgili haberler yaptı, yoksa muhtemelen hiçbir şey bulamazdım. Tam bir dedektiftiniz. Her türlü madalya, konaklama, vatandaş gruplarından ödüller. Bir sürü yüksek profilli davayı çözmüşsün. Anlayamadığım şey, neden istifa edip Gatlinburg'a taşındığındı. Neden bu kariyeri bir kenara atıp burada özel bir vatandaş olarak yeniden başlama başarısı?"

Kaşlarını çattı. "Dediğiniz gibi, özel hayatımı siber uzaya taşıma eğiliminde değilim."

"Burnumu çalışmıyorum. Ama burada bulunarak bile hayatımı senin ellerine teslim ediyorum. Hata yapmadığımı bilmem gerek. Eğer sen kovuldu-"

"Kirli bir polis olduğumdan mı endişeleniyorsun?" "Ben öyle bir şey demedim."

Ama düşünüyordu, merak ediyordu. Ve onu suçlayamazdı. Onu evine kilitlemiş ve teslim ederse güvenliğinden endişe ettiği açık olmasına rağmen onu teslim etmekle tehdit . Daha bu sabah biri onu öldürmeye çalışmıştı ve bu ilk değildi. Bu ilk değildi. Evine geri dönmek için her şeyi riske atmış olmasına rağmen temkinli olması anlaşılabilirdi. Onun motivasyonunu anlamak ve onun için üzölmek, sorusunu yanıtlamaya karar vermesinin tek nedeniydi.

Derin bir iç çekti. "Sahtekâr bir polis değildim. Kesinlikle kovulmadım. İstifa ettim. Ve bunun işle hiçbir ilgisi yoktu. Bu kişisel bir mesele." Kadının hayal kırıklığı dolu bakışları karşısında tekrar içini çekti ve ona kısa versiyonunu, paylaşmak istediğı tek versiyonunu anlattı. Eğer bu yeterli değilse, öyle olsun. Bazı şeyler bir yabancıya anlatılamayacak kadar kişisel, mahremdi.

"Birkaç yıl önce," dedi, "Chattanooga'da, bildiğim hayatım sona erdi. Karım öldüröldü. Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı, başka bir yerde, tanıdık bir caddeden her geçtiğimde ya da sık sık gittiğimiz bir restorana girdiğimde onun yüzünü görmediğim bir yerde. Bu yüzden ayrıldım. Tek sebebim buydu. Sola."

Bir elini göğsüne bastırdı. "Çok özür dilerim. Acı dolu anıları istememiştim."

Her gün Tanya'yı düşündüğüne göre, Tanya tam olarak anılarını canlandırmıyordu. Ama yine de kızın burnunu duyduğu öfkeyi bastırmak zorundaydı. Callum dışında kimseyle karısı hakkında konuşmazdı.

ve işte yakın olduğu birkaç kişi daha vardı. Ama yeni tanıştığı biriyle asla. Şimdiye kadar.

Ellerini tekrar klavyenin üzerine koydu. "Neden burada olduğunuza geri dönebilir miyiz? Kendi cinayetini çözme konusunda ne demek istediğini açıkla."

Uzun bir süre onu izledi, belki de onun konuyu aniden rahatsız olmuştu. Ama ona özel hayatıyla ilgili daha fazla şey anlatmayı reddetti. Ve sabahın birinde bu konulara girmek istemediği de kesindi.

Sonunda başını salladı, sanki adamın söylediklerini kabul etmiş ve yoluna devam karar vermiş gibiydi. "Bu uzun bir hikaye. Nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Adınla başlayalım. İkimiz Skylar Anderson olmadığını biliyoruz. Bu kombinasyon için aklıma gelen her veri tabanını araştırdım ve hiçbir şey bulamadım, ne burada ne de Chattanooga'da."

Gözlerini kırıştırdı. "Neden Chattanooga verilerinde benim için arama yaptınız?"

Gülümsedi. "Belli ki olduğundan daha iyi bir blöfçü olduğunu düşünüyorsun. Smoky Mountains parkında sana Chattanooga'da eskiden polis olduğumu söylediğimde gözlerin büyüdü ve yuvarlaklaştı. Ya eski bir polis olduğumdan ya da o bölgeden geldiğimden endişelendin. Her iki durumda da örümcek hislerim harekete geçti ve araştırmaya başladım. Ama dediğim gibi, elimde hiçbir şey yok. Kim bu Sen mi? Bu kez gerçek adın."

Boğazını temizledi ve omzunun üzerinden mutfığa doğru işaret etti. "Sanırım biftek kalmamıştır. Daha önce çok güzel kokuyordu."

"Kaçıyor ve erteliyorsun." "Acıktım."

Güldü, sonra ayıldı. "Buzdolabında ısıtabileceğin bir biftek var, soruma cevap verdikten sonra."

Çenesi meydan okuyan bir açıyla eğildi. Fırtınalı kahverengi gözleri onun bakışlarıyla buluştu ve sonunda bütün gün bilmek istediği şeyi ona söyledi.

"Adım Skylar, kısaca Sky, pusuladaki oyma gibi. Ama benim soyadım..." Yutkundu. "Soyadım Montgomery."

Kadın aceleyle mutfığa giderken, adam dizüstü bilgisayarını yavaşça kapattı. Ona ihtiyacı yoktu. Kadının adı zihninde bir kaleydoskop gibi görüntülerin yanıp neden olmuştu. Bu sabahki silahlı saldırıdan beri hatırlamak için çok uğraştığı anılar nihayet odak noktasına gelmişti. *Skylar Montgomery*. Bu mümkün değildi.

miydi? Buzdolabından bir tabak çıkarıp mikrodalgaya koyarken izledi.

Doğru yaşta görünüyordu, yaklaşık otuz, belki biraz daha genç. Zihnindeki resimlere uyacak şekilde minyon, doğru boydaydı. Saçları farklıydı; daha kısa ve kırmızımsı kahverengiydi. Haberlerdeki kadın ve polis raporlarında uzun, dalgalı, siyaha yakın koyu renk saçları vardı. Ancak insanların kaçarken değiştirdikleri ilk şey saç stili ve rengiydi.

"Chattanooga'dan mı?" Onun vücut dilini izleyerek seslendi. Bu sefer doğruyu söyleyip söylemediğine kendisi karar verecekti. "Tek çocuktun, Kaliforniya'da yaşıyordun. San Diego'da. Baban öldükten sonra Chattanooga'ya taşındınız, değil mi?"

Biftek ısınırken yarı dönüp ona baktı. "Bunların hepsini bilgisayarına yükledin mi?"

silkti, çalışmadığı ama departmanındaki herkesin bildiği davayla anılarından olduğunu söyleme zahmetine girmedi. Bu tüm haberlerde de vardı. Parçaları çok daha önce bir araya getirmiş olmalıydı. Ama çoğu insan gibi o da Skylar Montgomery'nin Cherokee Ulusal Ormanı'nda silahlı bir adam tarafından kovalandıktan sonra öldüğünü düşünmüştü. Cesedi hiç bulunamamıştı ama arabasındaki kurşun delikleri ve kan izleri

kanıtlar ikna ediciydi. Sonunda öldüğü ilan edilmişti. Bu neredeyse beş yıl önceydi ve silahlı adamın parktaki yaşıyla ilgili daha önceki endişeleriyle örtüşüyordu.

Ona soru sormak için bekledi, ta ki kadın kanepede ona tekrar katılana, sehpanın üzerine bir şişe su ve kucağına da bir tabak koyana kadar. Sormak istediği ilk soru, onun bariz konuşmasını izlerken dile getirilmeden kaldı biftekte ilk ısırığı aldığı anda büyük bir zevk duydu. Gözlerini kapadı ve sanki hayatında hiç bu kadar güzel bir şey yememiş gibi lezzetin tadını çıkardı.

Kız neredeyse yarısını mideye indirdikten sonra, adam başta planladığından farklı bir soru sordu. "En son ne zaman biftek yedin?"

Cevap vermeden önce son ısırığını bir yudum suyla geçiştirdi. "Dürüst olmak gerekirse, hatırlayamıyorum. Genelde enerji barları ve diğer Yiyebileceğim bozulmayan yiyecekler."

"Bugün erken saatlerde bir motele gittiğinizi söylemişsiniz. Hiç restoranda yemek yemez misin?"

"Çok kalabalık, çok tehlikeli. Biri beni tanıyabilir."

"Davanız ulusal çapta ses getirdi. Sanırım buralarda birileri hatırlayabilir, eğer şimdi nasıl görüldüğünü görselerdi ve hala Bağlantı. Ama sözde öldürüldüğünüze göre - ki bu cinayet

Çözmemi istediğinizi söylüyorsunuz, değil mi? O zaman bu mantık sıçramasını nasıl yaptıklarını anlamıyorum. Takip edilecek elektronik bir iz bırakıyor olamazsınız, yoksa polis sizi ölü ilan etmezdi. Eminim yaparlardı. Sen kaybolduktan sonra herhangi bir hareketlilik olup olmadığını görmek için hesaplarını etiketledim." "Yeterince TV programı izledim ve babamdan yeterince öğüt dinledim, kredi kartı ya da banka kartı kullanmamayı öğrendim. Her şeyi nakit öderim." "Neredeyse beş yıldır mı? Bu kadar uzun süre yetecek nakdi nereden buldun?"

Peki, polis görmeden parayı bankadan nasıl çektiniz?"

Gülümsedi. "Bunun için babama teşekkür etmeliyim. O bir Biraz... aşırı korumacı ve bankalara güvenmiyordu. Yıllar içinde küçük bir servet biriktirdi, oldukça başarılıydı. Ama hiç banka hesabı açmadı. Evinde bir kasası vardı ve parasını orada saklardı. Geleneklere bağlı olarak ve acil durumlara karşı her zaman hazırlıklı olma konusundaki sürekli uyarılarına saygı duyarak ben de bir kasa tuttum ve biriktirdiği parayı oraya koydum. Bunca zamandır bu şekilde, bu parayı kullanarak izimi kaybettirdim. Yeni bir yere gider gitmez paranın büyük kısmını saklıyorum ve küçük bir miktarını da sırt çantama koyuyorum

tedarik gezilerim için. Babamın parasını tüketecek olsaydım, kimsenin bilmediği, takma isimle açılmış bir hesabım var. Ama hiçbir zaman bu yedek fonlara erişmek. Elektronik iz korkusu bir yana, bir takma isim altında kurulmuş olsa bile, bu hiç doğru gelmedi."

"Neden olmasın? senin paran, değil mi?"

"Teknik olarak evet. Ama benim anladığım şekilde yalakalık gibi geliyor." Ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Hayır, ben çalmadım."

"olduğunu söylemeyecektim."

Bakışları minnettarlığa dönüştü ve şükranla başını salladı. "Bunu bana bir bakımevi hastası verdi. Önceki hayatımda hemşireydim. Hastanedeki uzun çalışma saatlerinden sıkıldım ve bir sigorta şirketinin hasar departmanında çalışmaya başladım. Sahtekarlık iddialarını incelemek için pek çok eski hemşireyi işe alıyorlar. Heyecan verici değildi ama maaşı kadar iyiydi. Yine de başkalarına yardım etmenin uygulamalı kısmını özlemiştim. Bu yüzden telafi etmek için hafta sonları bakımevi."

"Normal işinize ek olarak bakımevi hemşiresi mi oldunuz?"

"Hayır. Orada gönüllü olarak çalıştım. Tıbbi bir sıfatla değil ama bir refakatçi olarak."

İsimlerini bir listeye yazdıran ve konuşacak birini isteyen hastaları ziyaret ederdim. Çoğu zaman ya hiç aileleri yoktu ya da aileleri onları görmeye nadiren geliyordu. Martha ile bu şekilde tanıştım, tatlı, yaşlı bir kadındı.

mükemmel bir büyükannenin timsaliydi. Harika bir kadındı. Uzun hikâye ama vefat ettikten sonra avukatı benim için yüklü miktarda nakit para içeren hesap açtı. Reddetmeye çalıştım ama bana bakılacağını bilmenin onun için çok önemli olduğunu, beni torunu gibi sevdiğini söyledi."

Bir elini kalbinin üzerine bastırdı. "Artık kendime ait bir ailem yok, bu görmezden gelinemeyecek kadar iyi hissettirdi. Bu yüzden tartışmayı bıraktım. Her zaman parayı iade etmek için bir noktada ailesiyle görüşeceğimi düşünmüştüm. tanışmamıştım. Ama belli ki onu çok görmeye gelselerdi, bir yabancının gelip onunla konuşmasını umarak adını refakatçi listesine . Çok üzücü. Çok tatlı, ilginç bir kadındı. Sevdikleri orada olamayarak çok şey kaçırdı."

Elini havada salladı. " , öyle demek istemedim. Demek istediğim şu ki, evet, her şeyi nakit ödüyorum ve bol miktarda nakit param var. Zarar etmiyorum.

Ve yedek plan olarak Martha'nın fonuna sahibim. Yani, hayır, müstakbel katilimin beni takip etmesi için elektronik bir iz bırakacak kadar aptal değilim. Açıkçası beni nasıl bulup durduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Belli ki yıllar önce Cherokee Ulusal Ormanı'na düştüğünüzde polisin vardığı sonuç gibi kaybolup donarak ölmemişsiniz."

"Oh, kesinlikle kayboldum. Normalde böyle bir durumda geceleyin yıldızları kullanarak kendime rehberlik eder ve medeniyete geri dönerdim. Ama çok kan kaybetmiştim ve sağlıklı düşünemiyordum. Sanırım ateşim vardı. Ormandan çıkmam haftalarımı aldı."

"Normalde mi? Yıldızlara göre harita çıkarabilir misin?"

"Babam Özel Kuvvetler'deydi, bir . Küçüklüğümde beri eğitimini bana öğretti, sanki onun adamlarından biriymişim gibi."

Hayal meyal babasının orduda olduğuna dair bir şeyler hatırlıyordu. Ona hayatta kalma becerilerini öğretmiş olması bir , yoksa muhtemelen şu anda burada . "Kan kaybından bahsettiniz. Polis, arabanıza ateş eden adamın sizi de vurduğunu düşündü. Ama emin değillerdi."

Başını salladı. "Tam yan tarafımdan. Tanrı'ya şükür hayati önem taşıyan her şeyi ıskalamış. Ama deli gibi kanadı, enfeksiyon kaptı."

"Belli ki ormandan çıkmanın yolunu bulmuşsun. Neden polise gitmedin? Neden herkesin öldüğüne inanmasına izin verdin?"

"Benim için endişelenecek bir ailem yoktu. Ve bu hayatıma yönelik üçüncü girişimdi. Saldırıların arkasında her kim varsa, başarılı olana kadar tekrar tekrar deneyeceğini biliyordum. Ama öldüğümü düşünürse, belki bir şansım olabilirdi. Evime geri döndüm, arka pencereden içeri girdim.

Böylece kimse beni görmeyecekti, sırt çantamdaki gerekli eşyaları aldım ve kaçtım. O zamandan beri koşuyorum."

"Bu hayatınıza yönelik üçüncü girişim miydi? Ben sadece bir tanesini duydum."

"Evet, şey. Diğer ikisi büyük arama-kurtarma çalışmaları içermiyordu, bu yüzden sanırım haberlere hiç çıkmadılar."

"İyi bir noktaya değindin. Medya, polisin otoparkta kurşunlarla delik deşik olmuş arabanızı ve bir kan izi bulmasıyla ilgili hikayeyi yedi."

Titredi ve tabağını yan masaya bıraktı, artık onunla ilgilenmiyordu. Yemeğinin geri kalanını. "Çok çılgıncaydı. Eve dönerken adamın biri beni yoldan çıkarmaya çalıştı. Sonra ateş etmeye başladı. Kendimi otoparkta bulduğumda hatamı anladım. Orası çıkmaz sokaktı. Ama arabası yoldan hızla geliyordu. Tek yapabildiğim arabadan inip kaçmaktı."

"Daha önce bugün size ateş eden adamın çok genç olduğunu, beş yıl önce on dört yaşlarında olduğunu söylemişsiniz. Yıllar önce sizi Cherokee ormanına kadar takip eden adamın o olup olmadığını merak ediyor?"

"Merak ettim elbette. Ama o kadar genç bir çocuğun beni öldürmeye çalışmak için Chattanooga'ya gittiğini düşünemiyorum. O zamanlar peşimden gelen adam o değildi."

"Ona iyice baktın mı? Yıllar önceki adama?" "Hayatta kalmak için kaçmaya çalışmakla meşguldüm."

"Ama bu senin hayatına kasteden ilk girişim değildi."

"Hayır. Chattanooga'da birkaç kez daha biri beni öldürmeye çalıştı. Ve o zamandan beri de, bugün olduğu gibi. Her nasılsa, ölmemi isteyen kişi her zaman beni buluyor. Aylar geçebiliyor, bir keresinde hayatıma önce tam bir yıl geçmişti. Sanırım başlangıçta aynı kişi olabilir. Ama yıllar geçtikçe başkalarını da işe almaya başladı."

"Bu sabahki çocuk gibi."

Başını salladı. "Sanırım öyle, evet."

"Birinin senin ölmeni istemesi, peşini bu kadar uzun süre bırakmaması için güçlü bir motivasyonu olmalı. Geçmişinizde tacizci bir erkek arkadaşınız var mı? Eski-

Kocan mı? Onlara haksızlık ettiğinizi düşünen ve intikam almak isteyen biri mi?"

Başını iki yana salladı. "Tek ciddi erkek arkadaşım lisedeyken oldu. Üniversitede sadece birkaç flört ve ara sıra randevular. Diplomam üzerinde çalışmakla ve kariyerime başlamakla o kadar meşguldüm ki biriyle ciddi bir ilişki kuramadım.

Ve hayır, hiç kimseye aklıma takılan bir şey yapmadım. Birinin hayatımı neden cehenneme çevirdiğine dair hiçbir fikrim yok. Tek yapabildiğim bir yerden bir yere taşınmak ve başımı eğmeye çalışmak."

"Peki ya California'daki hayatın? Orada seni Tennessee'ye kadar takip eden biri olabilir mi?"

Başını iki yana salladı. " sanmıyorum. Yeni bir başlangıç yapmak istedim, tıpkı senin buraya taşınman gibi. Annem de babam da etmişti. Kalmak için bir nedenim yoktu. Annemin Chattanooga'dan gelmiş olabileceğinden şüpheleniyordum.

Ailemin geçmişleri hakkında ne kadar ketum olduklarını. yüzden ilk tercihim Tennessee Üniversitesi oldu. Beni kabul ettiklerinde oraya gittim, uzun zamandır kayıp olan akrabalarımı keşfetmedim. Ancak yıllar sonra hayatıma kasteden ilk girişim, Tennessee Üniversitesi'nin karşısındaki bir silahlı adam tarafından yapıldı.

Gönüllü olarak çalıştığım bakımevinde. Onu görür görmez bir şeylerin gittiğini anladım. Örumcek hislerinizden bahsettiniz. Babam da , bir şeylerin ters gittiğini, tehlikede olduğunu hissedebiliyordu. Bunu bana aşılama için elinden geleni yaptı ve sanırım işe yaradı. O adam dikkati bana odaklanmıştı. İlk atış yapılmadan yarım saniye önce yana doğru daldım."

Başını salladı. "Böyle bir şey duyduğumu ya da okuduğumu hatırlamıyorum ve o sırada Chattanooga Polisi'nde idim."

Burnu iğrenmiş bir ifadeyle kıvrıldı. "Şaşırtıcı değil. "Şaşırtıcı değil. Araştıran dedektif o kadar da ciddiye almadı. Darülaceze merkezi şehrin dışında, kırsal bir bölgedeydi. Görünüşe göre başka Daha önce de ormanda silah sesleri duyulduğuna dair şikayetler olmuş ve her seferinde bir avcının merkeze çok yaklaşması sonucu ortaya çıkmıştı. zarar verir."

"Bu olay olduğunda neredeydiniz? Binanın yakınında mı?"

"Bir avcının o yöne ateş etmemesi gerekecek kadar yakındı. Otoparkın kenarındaydım, arabama doğru gidiyordum. Ve, evet. Dedektif bunun da kazara olduğuna beni yarı yarıya inandırmıştı, belki adam bir geyiğe falan bakıyordu ve beni fark etmemişti. Ancak birkaç hafta sonra biri beni tekrar vurmaya çalıştığından, ilk olayın kaza olduğuna dair pek inancım yoktu. Cherokee Ulusal Ormanı'na kadar kovalandığımda, birinin beni öldürmeye kararlı olduğunu ve ben ölene kadar durmayacağını biliyordum. Vurulduktan sonra ateşim çıktı, Üç hafta boyunca sayıkladım ve kayboldum, hayatta kalmak için savaştım. Sonunda dışarı çıktığımda polise gitmeye karar vermişim ama tesadüfen girdiğim küçük kafede tezgahın üzerindeki televizyonda haberler vardı. Muhabir aramanın durdurulduğunu ve polisin benim öldüğüme inandığını anlatırken herkes beni izliyordu ve fark etmemişti. Arkamı döndüm ve gittim. Fark ettim ki

Eğer polis öldüğümü düşünürse, beni öldürmeye çalışan adam da ölebilirdi."

Yaşadığı korkunç şeyleri duyunca kollarının arasına alıp rahatlatmak için yanıp tutuşuyordu. Ama ondan bir kez kaçmıştı. Bir daha kaçacağından şüpheliydi.

Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, dokunuşunu hoş karşıladı. Profesyonel ve sakın tavrını özenle koruyarak, "O kafe olayından ne kadar süre sonra biri tekrar peşinize düştü?" diye sordu.

"Uzun sürmez. Belki bir ay. Ama aptallık ettiğim için olduğunu düşündüm. Para ve erzak almak için evime döndüğümde, orayı gözetliyor olmalı ve beni takip etti. O zamandan beri, bana tanıdık gelen hiçbir yere gitmeme konusunda çok daha dikkatli davranıyorum. Sürekli yer değiştiriyorum."

Bir esnemeyi bastırmak için ağzını kapattı. Bunun şimdilik onu sorularla rahatsız etmeyi bırakması için bir işaret olduğunu düşündü. İkisi de biraz uyuyabilirdi. Dizüstü bilgisayarını kenara bıraktı ve ayağa kalkarak onu koltuktan kaldırması için elini uzattı.

"Seni misafir odasına yerleştirelim. Cümlemin ortasında uykuya dalmak üzeresin. Sabah daha çok konuşuruz."

Bakışları onunkileri aradı. "O zaman... bana yardım edecek misin? Davamı çözmen ve hayatımı geri kazanman için seni tutmama izin verecek misin?"

"Patronumla konuşmam ve programımda bazı değişiklikler yapmam gerekiyor."

Ama evet, size yardım edeceğim."

Kollarını onun beline dolayarak ve ona sarılarak onu şaşırttı. Ama adam daha kollarını ona dolayamadan ve sarılmaya karşılık veremedi, kız yanakları pembeleşmiş bir halde iterek uzaklaştı.

"Özür dilerim," dedi, onun bakışlarına karşılık vermeyerek. "Bana bunu yaptıran neydi bilmiyorum. Sadece... minnettarım."

"Herkesin sıra sarılmaya ihtiyacı vardır. Eğer o sarılmayı bitirmek istersen, ben buradayım."

Gözlerini kırptırdı, yine temkinli görünüyordu.

Keşke onu yanında nasıl daha rahat ettirebileceğini bilseydim diye iç geçirdi. Onu daha önce içeri kilitlediği için çok pişman olmuştu. O sırada, silahlı adamı öldürdüğünden yarı yarıya şüphelenmişti ve onu koruculara teslim etmek için her türlü niyeti vardı. Ama onun kesinlikle kurban kategorisinde olduğunu, katil olmadığını anlaması uzun sürmemişti. Ve yardıma ihtiyacı vardı.

Ciddi yardım.

Ona yer açmak için geri çekildi. "bakalım. Sana her şeyin yerini göstereyim."

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi, sırt çantasını aldı ve koridorda onu takip etti.

Sekizinci Bölüm

Skylar yerleştikten sonra Trent evin karşı tarafında, garajın yanındaki ofisine yöneldi. Kapıyı kapattıktan sonra masasına oturdu ve bir telefon görüşmesi yaptı.

Beş kez çaldıktan sonra, bazı küfürler eşliğinde çağrı cevaplandı. "Birileri ölüyor olsa iyi olur," diye Callum. "Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Trent arkadaşının huysuz sesini duyunca sırtıttı. "Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? sabahın ikisi, hayır, iki on *sekiz*, iş günü. Bu iyi olsa iyi olur."

"Hamilton County ne zaman faili meçhul davalarından üzerinde çalışmak için sıraya girecek?"

"Hamilton County. Hangi cehennemde... bekle, Chattanooga mı?"

"İşte orası."

"Heck, bilmiyorum. Yakın zamanda değil. Bir sonraki dava grubunun öncelik sıralamasını yeni bitirdik ve Hamilton County henüz sıraya girmedi. Neden? Neler oluyor?"

"Evcil hayvan projesi kartımı oynamak ve Hamilton County için bir faili meçhul davada çalışmak istiyorum. Ve hangi faili meçhul davayı alacağımı ben seçmek istiyorum."

"Evcil hayvan-proje kartı bu şekilde . Sırada bekleyen davaların listesine bakmalı ve çalışmamızı *istedikleri* davalardan birini seçmelisiniz, umurlarında bile olmayabilecek ya da zaten kendi başlarına çalışıyor olabilecekleri rastgele bir soruşturmayı değil. Beni neden bunun için arıyorsunuz?"

Her neyse? Bu Ryland sorumlu."

"Ryland bugünden itibaren tatilde. Bu hafta onun yedeği sensin." "aşkına... Uçağı sabah geç saatlere kadar kalkmayacak. Sen onu arayabilirsin. Muhtemelen şu anda evde, benim gibi yatıyordur." "Ama sen zaten uyanıksın."

Callum küfretti. "Sana hayır demesinden korkuyorsun."

"*Korku* benim kullanacağım bir kelime değil. Ama ne derler bilirsiniz. Bazen af dilemek daha kolaydır-"

"İzin almaktan daha iyidir. , biliyorum. Yaşamak birçok mottodan biri. İkimizin de başını belaya sokacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu önemli Callum."

"Öyle olsa iyi olur. Hangi dava sabaha kadar bekleyemez ve en iyi arkadaşınızı sıcak suya sokmaya değer?"

"Skylar Montgomery."

"Kim?"

"Skylar Montgomery. Beş yıl önce birkaç ay önce. Arabasına ateş açıldı ve o da arabasını park edip Cherokee Ulusal Parkı'na kaçmayı başardı. Orman. Silahlı adam onu kovalamış. Kurşunlardan biri kadının yan tarafına isabet etmiş ama kadın kaçmayı başarmış. Korucular silah sesleri üzerine geldiklerinde, silahlı adam takipten vazgeçmiş olmalı. Kan izlerini takip etmişler, arama kurtarma ekiplerini olaya dahil etmişler ve birkaç hafta sonra her şeyi iptal etmişler."

"Bekle. Skylar. Bu-"

"Bu sabah Great Smoky Mountains Ulusal Parkı'nda silahlı çatışmaya giren kadın."

"Seni neredeyse öldürtecek olan kişi."

"Hayır, ona ateş eden salak neredeyse ikimizi de öldürüyordu."

", . Bunu daha önce konuşmuştuk. Silahlı adamı ölü buldular. Korucu arkadaşın McKenzie, konuda onunla görüşmek istiyor. Onu onun öldürdüğünü düşünüyor."

"O ."

"Bunun kanıtı var mı?"

"Ben iyi bir karakter yargıcıyım. Onun ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığı ısrar etti ve ben de ona inanıyorum."

"Israr mı etti? Daha ölü adamı bulamadan bu sabah ortadan . Lanet olsun, Trent. Orada seninle birlikte, değil mi? Beni tam olarak neyin içine sokuyorsun?"

"Sen temizsin. Onun nerede olduğunu bildiğimi ne doğruluyorum ne de inkâr ediyorum. Hiçbir şey bilmediğin için başın belaya giremez."

"Kimse buna inanmayacak. Bu bir kariyer katili. Potansiyel bir yardım ve yataklık suçlamasından bahsetmiyorum bile."

"O bir kaçak değil. Kimse hakkında tutuklama emri çıkartmadı."

Callum birkaç kelime söyledi. " kişi olarak hakkında arama bülteni çıkarmışlar. İlçedeki tüm kolluk kuvvetlerine onu aramaları söylendi. Kılı kırk yarma. Tehlikeli bölgedesiniz. Muhtemelen ölmek istediğin tepenin burası olduğuna emin misin?"

"Hiç şüphe yok."

"Çok hızlıydı. Hiç tereddüt etmedim." "O masum, Callum."

"Gerçekten mi? Ne kadar güzel bir kız?"

Küfür etme sırası Trent'teydi. "Bunun benim kararım ile hiçbir ilgisi yok."

"Bundan emin misin?"

"Bana biraz kredi verin. Biriyle yatmaya çalışan zavallı, azgın bir genç değilim. *Beş yıldır* kaçıyor. Hayatına yönelik birçok girişim oldu ve yanında kimse yok. O tek çocuk. Babası ölmüş. Yaşayan akrabası yok. Hamilton County polisi onu hiç ciddiye almamış. Çaresiz durumda. Onu kurtların önüne atmayacağım. Yardımımıza ihtiyacı var."

"Polis ona yardım edebilir. Tek yapması gereken şehir merkezine gidip onlara neler olduğunu anlatmak."

"Eğer bu kadar basit olsaydı, polis eline geçen her vakayı çözerdi ve hiçbir meçhul kalmazdı. Üzerinde çalışmamız gereken faili meçhul dava bu, çünkü katili olaydan sonra bulmak yerine bir cinayeti önleyebiliriz. Bir hayat kurtarabiliriz. Onu ihbar edersek, kendini savunduğu için hapse atarlar ve hatta cinayetle suçlanmasına neden olabilirler. Sizce katil onu bulmadan ve mahkumlardan birine onu bıçaklaması için rüşvet vermeden önce hapisanede ne kadar kalır? Bir gün mü? İki gün mü?"

"Bak, Trent, bunun senin için önemli olduğunu anlıyorum. Bu çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Anlamadığım şey neden olduğu. Tüm davalarımız önemli ve hayat kurtarıyoruz. Ne zaman bir katili sokaklardan çeksek, başka bir kurban almasını engelliyoruz. Polisin işini yapmasına izin vermelisiniz. Onu teslim etmezseniz, onu saklarsanız ve davası üzerinde çalışırsanız, tüm bunlar ortaya çıktığında ne olacak? Hapse girmesiniz bile, ciddi şekilde Destegi misyonumuz için kritik olan kolluk kuvvetleri nezdinde şirketimizin itibarına zarar verebilirsiniz. Patronumuz sizi kovabilir bile. Grayson kurduğu şirketin bir serseri dedektif tarafından yok edilmesine izin veremez. Bu işin peşini bırakmalısın. Doğru olanı yap ve onu teslim et."

"Sana Tanya'dan hiç bahsetmedim, değil mi Callum?"

Sessizlik, sonra, bir an sonra, "Karın mı? Şu Tanya mı?" "O

Tanya. Nasıl öldüğünü sana hiç anlatmadım."

"Ah, dostum. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Trent içini çekti ve çenesindeki kirli sakalı temizledi. "Anlamanızı istiyorum. İşyerinde onu rahatsız eden bir adam tarafından öldürüldüğünü söylemek dışında ayrıntılara girmeyeceğim. Onu takip ediyormuş. O da bunu

Bana bu adamın bir pislik gibi davrandığını ve onun etrafında kötü hisler edindiğini söyledi. Onu amirine şikayet etmesini söyledim çünkü işimi yapmakla o kadar meşguldüm ki gerçekten dinleyemedim. Eğer dinleseydim, onun bir pislikten daha fazlası olduğunu fark ederdim. O bir sosyopattı. Ve onun hakkında basit bir geçmiş araştırması yapsaydım, onu öldürdükten *sonra* bulduğum tüm kırmızı bayrakları bulabilirdim."

"Trent, hiçbir fikrim yoktu. Çok özür dilerim. I-"

"Benden daha üzgün değil. Ama bu karımı geri getirmez. Ona yardım edebilecekken yapmam gerekeni yapmadım. Ve şimdi burada takip edilen ve birilerinin onu gerçekten öldürmeye çalıştığı kanıtlanmış başka bir kadın var. Onu korumak için başkasına teslim etseydim ve sonunda ölseydi kendimle yaşayamazdım. her sabah aynada kendimle yüzleşmekte yeterince zorlanıyorum. Ona hayır diyemem Callum. Bana yardım etsen de etmesen de Bitmemiş İş'in desteğiyle bu işin içindeyim. olmadan."

"Desteğimizi alacaksın. Yüzde yüz arkanızdayım. Her şeyi açıkladığımda hepimiz arkadayız ya da olacağız. Sabah Grayson'la konuşup ne yapabileceğine bakacağım. Gatlinburg Polisi, davalarında yaptığımız yardımlar için ona borçlu. Diğer tarafa bakma ve ödeşme şansına atlayabilirler. Ve şu McKenzie denen adam senin iyi bir arkadaşın. Onunla da konuşup durumu yatıştırmak için ne yapabileceğine bakacağım. Ne olursa olsun, endişelenme. Bu işi çözeceğiz. Hamilton County'ye haber verip soruşturmayı derhal yeniden açtığımızı bildireceğiz. Faili meçhul bir dava üzerinde çalışmadan önce genelde yaptığımız gibi Willow'u oraya mağdur avukatı olarak göndermemize gerek olduğunu sanmıyorum. Haber verilecek bir aile olmadığını söylemişsiniz."

"Doğru. Bu sefer bir kurban avukatı gerekli olmayacak. Hamilton County irtibat görevlisiyle konuştuğunuzda dikkatli olun. Bunun kalması gerektiğini bildiklerinden emin ol. İşin içine girdiğimi ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur, en azından işin içinde kimlerin olabileceğini anlayana kadar."

"Dur . Chattanooga Polisi'nin Skylar Montgomery ile ilgili bir tür örtbas işine karıştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Hiç de değil. Yıllarca onlarla çalıştım ve yolsuzluktan şüphelenmek için hiçbir nedenim olmadı. Ama bu yıllar önce büyük bir medya sirkiydi. Bir şeylerin ağızından kaçması ve ihtiyacım olan bilgiyi elde etmemi engelleyebilecek bir fırtınaya yol açması riskini göze almak istemiyorum. Bu işin arkasında her kim varsa

Bu saklanabilir ve onları asla yakalayamayabilirim."

"Plan nedir o zaman? Sabah onu ofise getirip ekiple birlikte vakayı gözden geçirecek misiniz?"

"Onun nerede olduğunu bildiğimi size ne ne de yalanladım."

"İkili konuşmanın canı cehenneme. Zaten bu işin içindeyim ve daha da derinleşiyorum. Onu da mı getireceksin?"

"Bir anlamı yok. Dosyalarımızı çoktan kontrol ettim. Bu dava için elimizde bir dosya yok. İrtibat görevlisinin dava dosyasını polisten sessizce alıp size göndermesi gerekecek. Ama bunu beklemek istemiyorum. Dosyayı aldığınızda bana haber verin, ben de bilgileri internetten bulayım. Sen ve ekibin dosyayı bensiz inceleyebilir ve daha sonra tartışırız. Skylar ve ben bu sabah ayrılıyoruz."

"Gidiyor musun? Nereye gidiyorsun?"

"Her şeyin başladığı yere dönüyoruz. Chattanooga."

Dokuzuncu Bölüm

Skylar arka güverteadaki masanın üzerinden Trent'e baktı ve elindeki yumurta çatalını yavaşça indirdi. "Planın bu mu, beni Chattanooga'götürmek ve böylece ölmemi isteyen adamın beni daha kolay bulmasını sağlamak mı?"

"Erkek ya da kız. Hayatınıza yönelik girişimlerin arkasında kimin olduğunu bilmiyorsunuz. Açık fikirli olmalıyız."

Gözlerini devirdi ve çatalını tabağına fırlattı, iştahı . "Açık fikirli olmak başka bir şey. Beni kesin bir ölüme götürmek ise bambaşka bir şey. Sırtıma bir hedef tahtası çizip Lookout Dağı'nın tepesinde, üzerinde 'Vur Beni' yazan bir neon tabelayla durabilirdim. Bu bir hataydı. Ben Gidiyorum."

Masadan kalkarak Fransız kapısının içinden sırt çantasını aldı. Her zamanki alışkanlığıyla duştan sonra çantasını yeniden hazırlamıştı, her zaman koşmaya hazırdı. Sadece bu kadar yakında tekrar koşacağını tahmin etmemişti. Kayışları ayarladıktan sonra güverte merdivenlerinden aşağı inmek için döndü, sonra dondu kaldı.

Trent aynı merdivenlerin yanında durmuş, temkinli bir ifadeyle onu izliyordu. Yanında da dün dalların arasından baktığı zaman tanıdığı bir adam vardı: Korucu Adam McKenzie.

İkisi de dikkatle onu izledi. Trent, aynı temkinli ifadeyle. McKenzie'nin yüzü granit gibi sertti, sağ kolu belindeki kılıfın üzerinde duruyordu.

"Kaçma." Trent'in sesi sakın ve yatıştırıcıydı. "McKenzie seni tutuklamak için burada değil."

Merdivenlere açılan kapıya baktı ama bu iki uzun boylu, iri yarı adamı geçmesinin imkânı yoktu. Güverte korkuluklarının üzerinden atlamak da bir seçenek değildi. Dağdan aşağı düşebilirdi. Fransız kapıları hâlâ açıktı. Hızlıca bir göz attı. Trent'in uzaktan kumandası içeride sehpanın üzerindeydi. Kapıları arkasından kilitleyebilen ve ulaştığında ön kapının kilidini açabilen kumanda. Bir adım önde olacaktı. Belki bu, ormana kaçması için yeterli olabilirdi.

Trent'e baktı.

Önce açıklığa, sonra ona baktı, masmavi gözleri uyarırcasına kısılmıştı. "Yapma."

İçeri koştu ve kapıları çarparak kapattı, Trent tam kapı kolunu kavradığı sırada kilidi başardı. Arkasında, yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle Korucu McKenzie duruyordu.

"Skylar, bu düşündüğün gibi değil," diye bağırdı Trent. "Kapıyı aç." Kapı kolunu bir kez daha tıkırdattı, sonra omzunu çarptı. Bütün çerçeve sarsıldı. Bir ya da iki darbe daha alsa kapı çarparak açılacaktı.

Tabii her şeyi sağlamlaştırmak için çelik kilitler taktırmazsa.

Koştu ve kumandayı aldı.

Trent kapıya tekrar vurdu. Tahtadan bir patlama sesi geldi.

Ellerini çılginca düğmelerin üzerinde gezdirerek doğru olanı aradı.

İşte! Kapı etiketli olana bastı.

Trent kapıya tekrar vurduğunda metalik bir tıklama sesi duyuldu. Bu sefer yerinden . Camların arkasından ona baktı ve doğrulurken omzunu ovuşturan adamın yüzünün kızardığını gördü. Ona vuracak kadar kızgın görünüyordu ve Trent'in vuran bir tip olup olmadığını anlamak için etrafta dolaşmaya niyeti yoktu. McKenzie artık onun arkasında durmuyordu. Onun yolunu kesmek için güverte merdivenlerinden aşağı mı inmişti?

Döndü ve ön kapıya doğru koştu, kapı kolunu tuttuğu gibi kilit açma düğmesine bastı. Kapıyı açıp kumandayı yere fırlattı ve evin karşı tarafındaki ormana doğru koşmaya başladı.

Arkasında yere vuran ayakkabıların sesi korkularını doğruladı. McKenzie, Trent ya da ikisi de peşindeydi. Hem de ne kadar hızlılardı. Ama Trent'in kulübesine ilk kez yaklaşmadan önce etrafı iyice etmişti. Hangi kütüklerin aşağıda olduğunu, ıslak bataklık alanların nerede olduğunu, dikenli çalılardan kaçınmak için ne zaman zig, ne zaman zag yapması gerektiğini biliyordu.

Her zaman bir kaçış yolu planlayın.

Bunu ona babası öğretmişti. O da yıllardır bu kritik kurala uyuyordu.

Ayak sesleri yaklaştıkça yaklaşıyordu. Ama orman hemen ileride beliriyordu. Başaracaktı.

Yalnız bir gölge aniden yirmi metre önündeki ağaçlardan ayrılarak belirdi. Bu bir adamdı ve yanında bir silah tutuyordu, ama Hazır.

Çam iğnelerinin üzerinde kayarak durdu ve neredeyse düşüyordu. Doğrulduğunda adam gülümsedi ve selamlamak için başını eğdi.

"Adım Callum. Sanırım siz de meşhur Skylar Montgomery'siniz."

Vuran ayakkabılar iki yanında durdu. Trent onun sağ kolunu tuttu. McKenzie sol kolunu tuttu ve bir dizi kelepçe çıkardı.

"Onlara ihtiyacın olmayacak." Trent'in sesi sertti. "Öyle değil mi Skylar? İşbirliği yapacaksın ve konuşmak için içeri geleceksin. Ve kaçmayacaksın. Anlaştık mı?"

Yutkundu ve Trent'in tüm erkek arkadaşlarının onun gibi uzun boylu ve kaslı olup olmadığını merak ederek üç adam arasında ileri geri baktı. Callum ve McKenzie kesinlikle öyleydi. Üçünden de kaçma ihtimali hemen hemen sıfır olduğundan ve onlarla kendi isteğiyle ya da kelepçeli olarak gitme seçeneği varmış gibi göründüğünden, Trent'e başıyla onay verdi.

"Kaçmayacağım." *Şimdilik.*

Onu korucudan uzaklaştırdı ve üçü birlikte çimlerin üzerinden eve doğru gittiler.

Onuncu Bölüm

Trent ofis kapısını Skylar'la birlikte arkasından kapattı ve Callum McKenzie'yi ana odada bekler halde bıraktı.

Skylar dönüp ona baktı, yanakları kıpkırmızıydı. "Birine sana güvenebileceğini gösterme fikrin bu mu? Onları pusuya mı düşürüyorsun?"

Kadının dolaştı ve masasının arkasındaki deri koltuğa oturdu. "Kahvaltıdan sonra sana bir güncelleme yapacaktım. Ama sen çekip gittin. Yine."

"Sizin deyiminizle kaçmak beni hayatta tutan tek şey. Eğer bir tehdit algılırsam, giderim. O kadar. Dışarıdaki dostların kesinlikle birer tehdit. Bu konuşma bitmez buradan gidiyorum.

Tabii beni yine durdurmayı ve o korucunun beni kelepçeleyip, beni öldürmeye çalışan birinden kurtulma cesaretini gösterdiğim için hapse atmasına izin vermeyi planlamıyorsanız."

"Kaçmaya çalışmadığın sürece kimse seni kelepçelemeyecek."

Sırt çantasını yere bırakıp önüne çömeldiğinde gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu.

Küfrederek ayağa fırladı ve kız çantasından şey çıkaramadan çantasını kaptı. "Dur tahmin edeyim. Silahını mı alacaksın? Bu bütün bunları ortadan kaldırmaz. Sadece daha da kötüleştirir."

Adam silahını çıkarıp ateşlerken, kadın hayal kırıklığı içinde yumruklarını sıktı.

şarjörü. Şarjörü cebine koyduktan sonra silahı sırt çantasına soktu ve yanındaki iki kanatlı sandalyeden birinin üzerine attı.

"Otur," diye emretti.

Sertleşti, kahverengi gözleri kısıldı.

"Lütfen," diye ekledi, sesindeki kızgınlığı bastırmak için yoğun bir çaba ederek.

Oturmak yerine kollarını kavuşturdu. "Sanırım ofisinizden kaçarsam, diğer iki pislik beni kovalar."

Onun öfkesine karşılık kendi öfkesinin alevlenmesine izin vermemek zordu, özellikle de kendisinin ve arkadaşlarının onun için katlandığı onca zahmet düşünüldüğünde. Ama kendine onun cehennemi yaşadığını hatırlattı. Gerçekleri bilmediği için üzölmeye ve ihanete uğramış hissetmeye hakkı vardı. Derin, sakinleştirici bir nefes alarak tekrar masasının arkasına oturdu.

"Sizin deyiminizle bu iki *ahmak*, her ikisi de kariyerlerini riske atarak sen."

çatıldı. Tam bir şey söyleyecekti ki, adam elini kaldırarak onu durdurdu.

"Açıklamama izin verin." Boş sandalyeyi işaret etti. "Lütfen Skylar." Birkaç kelime söyledi, ama yumuşadı ve oturdu.

İlerleme var.

"Callum, dışarıdaki *dostlarımdan* biri, iş *arkadaşım*. Onu bu sabah erkenden uyandırdım ve senin faili meçhul davanla ilgili planlarım hakkında bilgilendirdim. İzne ayrılıp bu işi tek başıma yapabilirim ama şirketimin desteğini alırsak daha fazla kaynağa sahip oluruz. Callum sizin adınıza patronumuzla görüşüyor ve onun desteğiyle davanızda resmi olarak çalışmama izin vermekle kalmayıp aynı zamanda yerel polisle de görüşerek hakkınızdaki BOLO'yu iptal etmelerini sağlamayı kabul ettirdi."

"... BOLO nedir?"

"Temel olarak bir iletişim patlaması. Bölgedeki kolluk kuvvetlerine gönderilir ve birisini -bu durumda sizi- aradıklarını bildirir. Bu, bölgedeki her polisin eşkalinizi bildiği ve sizi gördükleri yerde tutuklayacakları anlamına geliyor. Ya da eğer patronum Grayson Prescott polis şefini bu işi bizim halledeceğimize ve seni tutuklamayacağına ikna etmeseydi tutuklayacaklardı."

Gözlerini kırptırdı, daha az kızgın görünüyordu. "O...kay. Bunu beklemiyordum. I-"

"Grayson'ın şefin işbirliğini sağlamasının ana nedeni Korucu McKenzie ile görüşmeniz konusunda anlaşmaya varmasıydı. Anlaşmaya göre McKenzie'nin sorularını yanıtlayacak, cinayet mahalliyle karşılaştırmak için parmak izi ve DNA örnekleri verecek, böylece McKenzie gerekli incelemeyi yapabilecek ve patronunu senin aslında bir katil olmadığına ikna edebilecek."

"Dur . Ben bunu kabul etmedim. Ve ben öldürmedim-"

Ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Ben senin tarafındayım. Yapacak hiçbir şeyin yok.

Bana kanıtla. Ama McKenzie'nin ikna edilmeye ihtiyacı var. Onunla konuşmak zorunda değilsin. Bu senin seçimin. Ama konuşmazsan anlaşma iptal olur."

"Ve beni tutukladı."

"Maalesef, evet." "Ne anlaşma ama."

Trent kollarını masasının üzerinde kavuşturdu ve ona sert bir bakış attı. "Güzel bir anlaşma. Ve ayarlaması da kolay olmadı. Tek yapmanız gereken bazı soruları yanıtlamak."

"Parmak izlerimi ve DNA örneğimi vereceğim." "Bunun sizi endişelendirmesi için bir neden var mı?"

"Çoğu insan tarafından öldüğüme inanıldığı kısmı unuttun mu? Ya parmak izlerimi ya da DNA profilimi bir veri tabanında aratırsa ve bu yanlış kişiye hala hayatta olduğumu gösterirse?"

"Yakın zamanda birinin sizi öldürmeye çalışması, peşinizde olan kişinin hayatta olduğunuzu zaten bildiği anlamına geliyor. Ama radarın altında kalmak, konumunu gizli tutmak istemeni anlıyorum. Parmak izlerin ve profilin karşılaştırma yapabileceğimiz bir yerde kayıtlı mı?"

Tereddüt etti, sonra, "Bu iyi bir soru. Bilmiyorum. Bekle, evet, yıllar önce hemşire olmak için geçmiş kontrolümün bir parçası olarak parmak izim alındı."

"Ağır bir suçla suçlanmadığınız sürece, bu bir sorun olmamalı. Özgeçmiş kontrolleri insanların parmak izlerini AFIS'e yüklemek için kullanılmaz." Kadının şaşkın bakışları üzerine, "FBI'nın Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi. Kolluk kuvvetlerine yardımcı olmak için parmak izi bilgilerinin tutulduğu ulusal bir veri tabanıdır. bir şey yok."

"Öyle diyorsun."

"Dediğim gibi, bu sizin seçiminiz. McKenzie'ye ihtiyacı olanı verersen bunların hepsi ortadan kalkar. Akıllı, mantıklı ve mükemmel bir araştırmacı. McKenzie'nin

yanlış kişiyi bir suçtan dolayı hapse atması ya da güvenliğinizi tehlikeye atıyor. Bu işi bitirmeye fazlasıyla hazır, böylece seni davasıyla ilgili bir kişi olmaktan çıkarabilecek. O zaman sen ve ben *senin davan* üzerinde çalışmakta özgür ."

"Chattanooga'ya gitmiyorum."

İç çekti. "Bunu daha sonra tartışabiliriz. Şimdilik McKenzie ile konuşmanız gerekiyor. Tüm bunlar son derece düzensiz ve uğraştığımız her iki ajans için de standart politika ve prosedürlere tam olarak uymuyor, kendi şirketimden bahsetmiyorum bile. Bu yüzden buradan çıkarken, McKenzie ve Callum'a size verdikleri için teşekkür ederek başlamak iyi bir fikir olabilir. bu şans." Yorgun ve sinirli olmasına rağmen, tüm çabalarına rağmen onun cevabını beklemedi. Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi ama açmadan önce arkasına baktı. "Hazır mısınız?"

Yavaşça ayağa kalktı ve ellerini şortuna sildi, üstünü düzeltti, sonra sırt çantasını silkti. Ya adam kapıyı açtığında havalanmak için kendini hazırlıyordu ya da McKenzie ile oturacağı için gergindi. Ya da başka bir şey onu endişelendiriyordu. Okuyabildiğine olan inancı

İnsanları tanımak ve belirli bir durumda ne yapabileceklerini tahmin etmek, bu karmaşık kadınla tanıştığından beri sallantıdaydı.

Çok daha sakin, neredeyse tereddütlü bir Skylar onun karşısına geçti, elleri sırt çantasının askılarına dolanmıştı. "Neden tüm bunları bana arkadaşlarından önce anlatmadın?"

"Callum ve McKenzie."

Başını salladı. "Neden onlar önce bana söylemedin? Korkup kaçacağımı biliyor olmalıydın, yoksa Callum kaçma ihtimalime karşı dışarıda beklemezdi."

"Şaşırın tek kişi sen değildin. Yemeğe oturmadan birkaç dakika önce anlaşmayla ilgili bir mesaj aldım. Seninle konuştuktan sonra McKenzie'yi arayıp bir görüşme ayarlamayı düşündüm. İkisine de işlerin neden değiştiğini sorma fırsatım olmadı, ama sanırım bu konuda bir anlaşma yapabiliriz. Callum'un ayaklarının dibinde. McKenzie'yle görüşmeye fırsat bulamadan seninle kaçmam riskini almak istemedi."

"Anlamıyorum. Neden bunu yapacağını ki?"

"Çünkü masumiyetine inandığımı biliyor ve seni öldürmeye çalışan adamın kendisi öldü diye sorguya çekilmenin saçma olduğunu düşünüyorum. Başka bir uzlaşma için tartışırdım. Ama şu anda böyle bir seçeneğimiz yok. Bu bitirelim, sonra birlikte kötü adamı yakalayalım ve sana geleceğini geri verelim. Ne yapıyorsun? ne diyorsun?"

Elini onun koluna koydu. "Teşekkür ederim. Bana inandığın için."

Onun minnettar gülümsemesi ve sıcak, yumuşak dokunuşu kalp atışlarını hızlandırdı. Belki de Callum kızın görünüşünün onu etkilediği konusunda haklıydı. Sıradan da olsa ilişkiye zaman ayırmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ve Skylar tam da onun tipiydi; zeki, inanılmaz derecede becerikli ve her yeri kıvrımlı.

Boğazını temizledi. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu sabah benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske attın. Tek başına bu bile beni senin iyi bir insan olduğuna ikna etti."

Yüzünü buruşturdu. "*İyi insan* yoruma açık olabilir." Sırt çantasını sandalyenin üzerine koydu ve yan kapağını açtı. Adam onun ne çıkardığını görünce yemin etti.

"Biliyorum, . Özür dilerim." İkinci silahı çevirdi ve kabzası önce olmak üzere ona uzattı. "Çalmıyordum. Ödünç alıyordum. Dün gece sen yattıktan sonra evini aradım ve bunu bir çekmecedey buldum. Şarjörümü tekrar alırsan silahsız istemedim - ki aldın."

Silahı cebine sokarken bıkkınlıkla başını salladı. "Neden bu kadar uzun süre kaçtığını anlayabiliyorum. Tahmin edilemezsin."

"Yeterince öngörülemez değil, yoksa silahlı adamlar yıllar boyunca beni birkaç kez bulamazdı. Gerçekten Chattanooga'ya gitmenin doğru bir şey olduğunu düşünüyor musun?"

"Bu tehlikeli. Yalan söyleyip öyle olmadığını söylemeyeceğim. Ama burada kalmak da tehlikeli. Sizi öldürmeye çalışan kişi Gatlinburg'da olduğunuzu biliyor ve muhtemelen şu anda sizi burada arıyor. Seni şehir dışına çıkarmak

mantıklı. Ve faili davanızın başladığı ilk suç mahallini ziyaret etmek, herhangi bir davada ilgi çekmek için bildiğim en iyi yollardan biridir.

Tamamen güvenli olacağına söz veremem. Ama sizi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım, gereksiz risklere girmeyeceğim."

Başını eğdi. "Bunu takdir ediyorum. Bir sorum daha var. Neden? Bana Chattanooga'dan anılardan uzaklaşmak için ayrıldığını söylemiştin. Neden benim için kendini o acıya tekrar sokasın ki?"

Gülümsedi. "Calluma sorarsanız, güzel kadınlara karşı zaafım olduğunu söyleyecektir."

"Bana patronluk taslama."

". Sen çok güzel bir kadınsın."

"Kes şunu. Beni sorumdan uzaklaştırmaya çalışarak zekama hakaret etme. Sana karını hatırlatan bir yere geri dönmek istemenin gerçek nedenini bilmek istiyorum. Onu hatırlatan acı verici şeylerden uzaklaşmak için taşındığını söylemiştin. Çok az tanıdığınız bir kadın için geri dönmeye istekli olmanız mantıklı değil."

Arkasından bir kapı sesi . "Trent?" Callum'un boğuk sesi kapıdan içeri girdi. "Orada her şey yolunda mı?"

"Hemen geliyoruz Callum."

"Korucu Rick, şüphelinin pencereden izin verdiğinizi düşünmeye başladı."

Skylar gözlerini devirdi ve kapıya doğru yürüdü. "Çılgınlık yapıyoruz masanın üstünde tutkulu bir aşk. Korucu Rick'e mutlu sonumuz için bize birkaç dakika daha vermesini söyle."

Kapının diğer tarafından boğuk bir öksürük sesi duyuldu ve ardından hızlı ayak sesleri uzaklaştı.

Trent sırtıttı. "Masanın üstü çılgın ve tutkulu bir aşk için biraz rahatsız edici olabilir. Pencerenin önündeki halı oldukça iyi yastıklı.

Yine de."

"Hâlâ soruma cevap vermeni bekliyorum."

Derin bir nefes verdi, neşesi buharlaşıyordu. "Karım *yüzünden* seninle Chattanooga'ya gitmek istiyorum."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ben-"

"Onu hayal kırıklığına uğrattım. Tanya'yı, karımı. Bana ihtiyacı vardı ve ben onun yanında değildim. Bu her gün ruhumda bir yük. Bana muhtaç bir halde geldin ve ben de seni korumak, sana hayatını geri vermek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu yüzden nefret ettiğim kasabaya dönmeye hazırım. Çünkü seni sonsuza dek güvende tutmak için ihtiyacımız olan cevapları almamızın tek yolunun bu olduğunu düşünüyorum."

Sanki cevabının doğruluğunu değerlendirmiş gibi bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Sonra başını salladı ve sırt çantasını aldı. "Sorgulama bittiğinde, senin dediğin gibi yapacağız. Chattanooga'ya gideceğiz. Ama orayı sevmiyorum ve açıkçası orada olmayı düşünmek bile beni korkutuyor. Bir hafta kalacağım. Ondan sonra, beni kimin öldürmeye çalıştığını bulamazsanız, giderim."

On Birinci Bölüm

Skylar mutfağın yemek alanında Trent'in karşısındaki yemek masasında oturmuş, etrafında olup bitenleri şaşkınlık ve endişe içinde izliyordu. McKenzie'nin sorularını yanıtladıktan sonra Callum'la birlikte ayrılacaklarını ve Trent'le birlikte Chattanooga'ya gideceklerini sanıyordu. Bunun yerine, McKenzie'yi dışarı çıkardıktan sonra Callum iki adamı daha içeri götürdü - Bitmemiş İş'teki diğer iş arkadaşları.

İçlerinden biri, Asher Whitfield, onu selamlayarak gülümsedi ve arkasındaki kapıdan küçük siyah bir çanta taşıdı. Skylar omzunun üzerinden baktı ve buranın garaj olduğunu fark etti. Kapı kapanmadan önce koyu renkli bir cipin etrafında dönerken adamın bir tornavida çıkardığını görmeyi başardı.

İkinci adam Brice Galloway, Trent'e mümkün olan en kısa sürede bir fotoğrafa ihtiyacı olduğunu hatırlattı. Sonra yanında getirdiği tekerlekli bavulu köşeyi dönerek fuayeye taşıdı, muhtemelen Trent'in ofisine doğru gidiyordu.

"Resim mi?" Skylar karşısındaki koltukta oturan Trent'e sordu. "Beni mi kastediyor?"

"Evet. Bir akıma ihtiyacımız olacak-"

"Trent?" Callum aile odasından seslendi. Telefonunu cebine soktu. "İvy birazdan burada olur. Bana bir saniye yardım edebilir misin?"

Trent özür dileyerek Skylar'a gülümsedi. "Özür dilerim. Bir dakika içinde olduğunu açıklayacağım. Hemen dönerim."

"Ama ben-"

"Trent?" Callum tekrar söyledi.

"Gerçekten üzgünüm. Her şey beklediğimden daha hızlı geliyor. Asmak sıkı." Trent, Callum'la konuşmak için aile odasına doğru yürüdü. Konuştukları her neyse, Trent telefonunda bir şeyler yazıyordu. Mesaj mı yazıyordu? Birini mi? Ya da internette bir şey mi arıyordu? "Sadece bir dakika" demesi beş dakikayı buldu ve hâlâ geri dönmedi. Trent telefonunu yere bıraktı ve her iki adam da şöminenin üzerindeki devasa televizyonun yanındaki raflarda bulunan elektronik aletlerin kablolarını ve düğmelerini kurcalamaya başladı.

Skylar masanın altından sırt çantasını alıp gizlice ön kapıdan çıkmak istiyordu. Yüzü bu sabah Trent dışında dört kişi tarafından görülmüş olduğu için yeterince gergindi. Ve şimdi

Görünüşe göre bir diğeri, Ivy, buraya doğru geliyordu. Bu kesinlikle onun varlığını bir sır olarak tutma arzusuyla uyuşmuyordu. Ama Trent ona daha önce şirketin kaynaklarını -ki buna çalışanları da dahildi- davasına yardımcı olmak için kullanacağını söylemişti. Ama bu onu daha az endişeli hissettirmiyordu. Şu anda kaçmamasının tek nedeni, uzun zamandır hissetmediği bir şeyin endişesini gidermeye yardımcı olmasıydı.

Umut.

Ve Trent'e bir hafta vereceğine söz vermişti. Çok kısa olduğundan şikayet etmişti. Kız da ona rahat hissettiğinden çok daha uzun olduğunu söylemişti. Böylece anlaşma konusunda el sıkışmışlardı. Hayatını ve gerçek bir gelecek umudunu onun ellerine bırakıyordu. Ama körü körüne onun yolundan gitmeyecekti. Kendisinin ve iş arkadaşlarının ne yaptığını tartışmak için zaman ayırmazsa, bunu kendi başına çözüp çözemeyeceğine bakacaktı.

Ne yazık ki, internette bir şey aramak için cep telefonu yoktu. Bu onu daha önce rahatsız etmemişti. Ama şu anda en azından Bitmemiş İş web sitesini tekrar gözden geçirmek ve Callum, Asher ve Brice hakkında daha fazla şey okumak için bir tane kullanabilmeyi diliyordu. Bir de şu gelecek olan Ivy denen kadın.

Arkasındaki kapı açıldı. Asher içeri girdi ama ona soru sorma fırsatı vermedi. Asher masanın hızla geçip daha önce taşıdığı siyah çantayla fuayeye doğru ilerlerken başını hızlıca salladı.

"Tabak hazır," diye seslendi Trent'e.

Trent el sallayarak onayladı ve Asher köşede kayboldu, ardından ön kapının açılıp kapanma sesi duyuldu.

Skylar Trent'e kendisi seslenip söz verdiği açıklamayı talep etmek üzereydi. Ama şu anda telefondaydı. Trent televizyonu açarken Callum da çeşitli düğmeleri çeviriyordu. Bir çamaşır deterjanı reklamının yerini bir konferans salonu görüntüsü almıştı. Ama odada kimse yoktu, sadece uzun bir masa ve etrafında sandalyeler vardı. Bu Trent'in şirketi miydi? Orada biriyle görüntülü bir toplantı mı yapacaktı?

Kapı zili çaldı.

Skylar cevap vermenin güvenli olup olmadığı konusunda kendisiyle girdiği tartışmayı kazanamadan, Trent antreye doğru koştu ve gözden kaybolurken telefonunu cebine attı. Skylar yine ön kapının açılıp kapandığını duydu.

Sonra bir adam ve kadın Trent'le birlikte ana odaya girdiler ve kanepenin hemen yanında durdular.

Adam uzun boylu, zayıf, tamamen siyah giyinmişti ve kireçli olmasa muhafazakâr görünecek modern kısa bir saç modeli vardı. Yeşil. Skylar'ın kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. Bu, Bitmemiş İş için çalıştığını hayal edebileceği türden bir adam değildi. Web sitesinin, müfettişlerinin hepsinin kolluk kuvvetleri geçmişi olmasıyla övündüğünü hatırlıyordu. Bu adamın sadece saçları yüzünden değil, o tasarıya uyduğunu da hayal edemiyordu. Gergin ve yersiz görünüyordu. Ve sanki her özelliğini ezberlemeye çalışıyormuş gibi ona bakıyordu. Tabancasında mermi olsaydı, muhtemelen o anda ateş ederdi. Şarjörünü Trent'ten geri alması gerekiyordu.

Kireç yeşili erkeği olan kadın sarışın, güzel ve neredeyse Trent kadar uzundu. Yeni gelenlerin ikisi de, o ana kadar eve gelen hemen herkes gibi, yanlarında büyük siyah çantalar taşıyordu. Trent şöminenin sağındaki kapıyı işaret etti ve üçü birlikte içeri girdiler
açıklıktan geçip yatak odalarına giden koridora indi.

Skylar nefesinin altından küfretti. Callum hâlâ televizyonun kumandalarıyla oynuyordu. Şimdi ekranda konferans salonunda oturan bir adam vardı. Ses yoktu, Callum'un düzeltmeye çalıştığı sorunun da bu olduğunu tahmin ediyordu, çünkü hem kendisi hem de adam birbirleriyle telefonda konuşuyor gibi görünüyorlardı.

Skylar, Trent'in sorularına cevap vermesini beklemeyi bırakmıştı. O cevapları kendi başına bulmaya çalışıyordu. Sessizce sandalyesinden kalkarken dikkat çekmemeye özen gösterdi. Asher'in ne yaptığını bulmaya niyetlenerek garaja girdi. En büyük ipucu Trent'e tabağın hazır olduğunu söylemesiydi. Elbette, kontrol ettiğinde tabağın hazır olduğunu gördü. SUV'un arkasındaki plakada Gatlinburg'da yaşayan biri için olması gerektiği gibi Sevier County yazmıyordu. Onun yerine Chattanooga'dan ayrılırken kaçtığı Hamilton yazıyordu.

Garaj kapısını dikkatlice kapattıktan sonra yemek alanından geçip köşeyi dönerek antreye girdi. Ofisin kapısı kapalıydı ama kapıyı çalmaya zahmet etmedi. Kapıyı iterek açtı ve içeri yöneldi.

Brice masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Parmakları klavyenin üzerinde kıvrılmış bir halde kara kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Orada her ne yapıyorsan bölmeme izin verme." Gülümsedi ve masanın üstündeki yazıcının çıkardığı belgelere baktı,

sonra kanatlı koltuklardan birine oturdu. Masanın üstündeki diğer ekipmanlara dikkat etti, bu ekipmanlar adamın getirdiği tekerlekli bavulun içinde olmalıydı.

"Bayan Montgomery, size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Aslında, evet. Benim için teyit edebilir misiniz?"

"İşte " Trent kapıyı iterek açtı. Brice'a başıyla selam verdikten sonra Skylar'a elini uzattı. "Bir dakikan var mı?"

Elini görmezden geldi ve kollarını kavuşturdu. "Pek sayılmaz. Brice ve ben bir konuşma yapmak üzereydik. Burada kalıp sorularıma cevap verip vermeyeceğini görmeyi tercih ederim çünkü sen beni kendi faili meçhul davam hakkında bilgilendirmeye istekli görünmüyorsun."

Brice'ın gözleri büyüdü ve gülmemeye çalışıyormuş gibi şüpheli bir ifadeyle baktı.

Trent tekrar Skylar'a bakmadan önce gözlerini ona dikti. "Özür dilerim. Yolda size bilgi veririm."

"Yolda mıyız?" Ayağa kalktı. "Şimdi mi gidiyoruz?" "Tam olarak değil."

"Trent-"

"Tüm sorularınızı cevaplayacağım. Söz veriyorum. Sadece benimle gel."

Adam elini tutup onu ofisten dışarı çekerken iç çekti. Adam onu aile odasına doğru çekmeye devam etti. Televizyon ekranında artık daha fazla insan vardı ve konferans salonunun etrafında dolanıyorlardı.

Kız bunu sormadan, adam onu koridora yönlendirdi. Daha önce gördüğü insanlar buraya dönmüş olmalıydı. Ve son birkaç dakika içinde gördüğü her şeyle birlikte, neler olduğunu anlamaya başlamıştı. Ya da en azından anladığını sanıyordu. Haklı olup olmadığını öğrenmenin zamanı gelmişti.

Trent'e, "Eşyalarımı almak için beni misafir odasına götürecekse, sahip olduğum küçük şeyleri sırt çantama koydum bile," dedi. "Silah şarjörüm hariç, onu da yakında geri getireceğini umuyorum."

Sırıttı. "Arkadaşlarımın atış menziline çıkar çıkmaz geri ver." Bir gece önce uyuduğu misafir odasına işaret etti.

Kendisini neyin ve kimin beklediğini gördüğünde şüpheleri doğrulanmıştı. Ama Trent'e biraz acı çektirmeye karar verdi.

her şeyi kendi başına çözmeye çalışıyordu. Ayrılacakmış gibi arkasını döndü. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Trent açık kapının önüne çıkarak onun çıkışını engelledi.

"Bir saniye bekle Skylar."

Kollarını kavuşturdu. "Son yarım saattir bana dayanmamı söylüyorsun, neler olduğunu açıklayacağına söz veriyorsun. Şimdi de beni başka bir çiftin beklediği bir yatak odasına sürüklüyorsun. Aklında her ne sapıkça şey varsa, unutabilirsin."

Gözleri büyüdü.

Skylar'ın arkasından kadınsı bir kahkaha duyuldu.

"Kes şunu Ivy," diye uyardı Trent, Skylar'ın başının üstünden kızgın bir bakış fırlatarak. Boğazını temizledi. "Bu öyle bir değil, yemin ederim Skylar. Seni uyarmam gerekirdi. Biz değiliz, yani onlar değil..."

Ben asla-"

Göz kırptı.

Ona şüpheli bir bakış attı. "Neden burada benimle dalga geçildiğini hissediyorum?"

"Çünkü öylesin." Arkasını döndü. "Sen Ivy Shaw'sın, değil mi? Sizi şirketin web sitesinden tanıyorum."

Sarışın gülümsedi ve onun elini sıktı. "Eminim öyledir. Memnun oldum Bayan Montgomery. Bu Max. Yeşil saçları sizi yanıltmasın. Kendisi çok gizlidir ve usta bir kuafördür." Yüzünde şaşkın bir ifade olan arkasındaki adama işaret etti. Elinde birkaç tane

Bir elinde makas, diğerinde tarak olan Skylar onun elini sıkmaya çalışmadı.

"Max, tanıştığımıza oldum." Ivy'ye döndü. "Kimsenin beni tanımaması için makyajıma ne zaman başlayacağız?"

Ivy kıkırdadı. "Şu anda, sanırım. Max bitişik banyodaki büyük lavaboyu onayladı. Çalışmak için bolca yeri olacağını söyledi. Oraya hangi malzemeleri götüreceğine karar veriyordu. Şu tekerlekli masa sandalyesini kullanacağız ve-"

"Bize bir dakika müsaade edin." Trent, Skylar'ın elini tuttu ve onu koridora çekti.

Bu sefer söyleyeceklerini durdurmak için elini kaldırma sırası ondaydı. "Şimdi bir şey açıklamaya gerek yok. Ben her şeyi çözdüm."

"Oh? Ne bulduğunu sanıyorsun?"

"Patronunuzun benim soğuk algınlığımla çalışmanıza izin verdiğini söylemişsiniz.

resmi sıfatınızla, şirketinizden yardım alarak. Bu sabah çok sayıda iş arkadaşınız burada olduğuna göre, belli ki tam da bunu yapmak, davaya yardımcı olmak için buradalar."

Her bir noktayı belirtirken parmaklarını kullanarak saydı. "Asher cipinizin plakasını Hamilton County plakasıyla değiştirdi, böylece Sevier County plakasının kırmızı bayrağı dikkat çekmeden onu Chattanooga'ya götürüyoruz."

Kollarını kavuşturarak duvara yaslandı.

Bir parmağını daha işaretledi. "Zavallı Callum ofisteki çalışanlarınızla bir konferans görüşmesi yapmak için görsel-işitsel ekipmanınızı çözmeye çalışıyor. Bu arada sanırım neredeyse çalıştırmak üzere."

"Çok rahatladım," diye cevap verdi dalgın dalgın.

Bir parmak daha işaretlendi. "Brice sahte belgeler basıyor ve sanırım sahte ehliyetimi ya da kimlik kartımı tamamlamak için güncel bir resmimi istiyor. Sahte isimlerle bir kira kontratı yazdırdığını fark ettim. Görünüşe göre Bay ve Bayan Trent Adams olacağız. Adınızı ve soyadınızı değiştirerek ne yaptığınızı görüyorum."

Omuz silkti. "Zaten herkes bana Trent dediği için mantıklı. Biri adımı sorduğunda ikimizin de kolayca hata yapmamasına yardımcı olacak."

"Hala Skylar'ım o zaman?"

"Farklı bir şey istemiyorsanız tabii. Çok yaygın bir isim değil ama çok fazla göze çarpacak kadar da egzotik değil."

"Teşekkürler. Sanırım. Devam edelim. , sanırım Hamilton County'den istediğin dava dosyalarını getirdi. Ve tabii ki Brice'ın istediği fotoğrafı çekmeden önce görünüşümü değiştirmesi için Max'i de getirdi. ihtiyacı var."

Trent ona, kızın ancak isteksiz bir hayranlık olarak tanımlayabileceği bir bakışla baktı.

"Nasıldım?" diye sordu.

"Bu iş bittiğinde, Bitmemiş İşler'de müfettiş olman için sana bir iş başvurusu vereceğim."

"Skor. Atladığım bir şey var mı?"

"Sadece o saçınızı yaparken Ivy de sizinle ve Max'le kalacak. Bir tehdit olduğundan değil, ama bizden biri değil, bu yüzden ona ancak bu kadar güvenilebilirim. Sana göz kulak olacak. Brice'ın yazdırdığı belgelerin yeni kimlikler için olduğunu nasıl anladığınızı da bilmek isterim. Sizden iki saniye sonra ofise girdim. Bu, üzerinde çalıştığı her şeyi okuman için yeterli bir süre değildi."

Omuz silkti. "Bu benim blok etrafında ilk koşum değil. Tipik sahte kimlik evraklarını ve yazıcının yanındaki laminasyon makinesini tanıdım."

"Peki tüm bunları neden fark ettiniz?"

"Montgomery benim doğum adım değil. Bu bir takma ad."

Ivy ve Max'in alçak sesle konuştukları açık kapı aralığına baktı, sonra ona kendisiyle birlikte koridorda birkaç adım daha ilerlemesini işaret etti.

"Chattanooga'da yaşarken sahte bir isimle mi yaşadığınızı söylüyorsunuz?"

"Birkaç yıldır kullandığım isim buydu. Sahte olduğunu düşünmedim. Eğitimim ya da deneyimim konusunda kimseyi kandırmaya çalışmıyordum. Bu sadece babam öldüğünde sahip olduğum son isim."

"Ama bu senin doğum adın değildi."

"Hayır. Babamın benim için yarattığı bir takma isimdi, ikimiz için de. Brice'ın ofisinizdeki gibi tüm ekipmanlara sahipti. Ve onun yapamadığı şeyleri yapmasına yardım edebilecek bağlantıları."

"Sosyal güvenlik kartlarından, doğum belgelerinden mi bahsediyorsunuz?"

Başını salladı. "Bu iki şeyle, gerçek bir ehliyet de dahil olmak üzere ihtiyacınız olan diğer her şeyi hemen hemen alabilirsiniz. Ama birkaç kez doğaçlama yapmak zorunda kaldı, böylece Brice'ın sahip olduğu laminasyon makinesi, özel kâğıt ve yazıcı sayesinde gerçek ehliyetler gibi üzerinde hologram olan geçici bir ehliyet oluşturabildi."

"Doğum adın neydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Doğum belgemde Wallace yazıyor. Ama babam bana Yıllar sonra üzerindeki isimler de daha sonra gelenler kadar sahteydi. Orada bir yerde bir McAlister hatırlıyorum, bir L, iki değil. Ve bir noktada bir Smith varmış gibi görünüyor. Bana öyle bakmayın. Babam bir suçlu değildi. Sana söyledim, o bir ordu komandosuydu, iyi bir adamdı. Ama biz denizaşırı görevdeyken bir şey oldu. Tam olarak ne olduğunu hiçbir zaman anlayamadım ama ondan sonra babam ve annem hem endişelendi hem de korktu. Babam ordudan ayrıldı ve biz de Almanya'daki üstten Fransa'da bir tür danışmanlık yaptığı küçük bir daireye taşındık. Ryan, Abby ve Skylar Wallace olduk."

"Herkesin ilk adını da mı değiştirdi?"

"Hayır, ben... Açıkçası bunu hiç düşünmemiştim. Benimkini hep Skylar olarak hatırlıyorum. Ama annemle babamı ve beni doğurmadan önce isimlerini değiştirip değiştirmediklerini bilmiyorum. Onları sadece Ryan ve Abby ya da Abigail olarak tanıyorum, eğer onun dikkatini çekmeye çalışıyorsa." Gülümsedi. "Abigail'in onun gerçek ilk ismi olduğundan neredeyse yüzde yüz eminim."

Çünkü bir keresinde bir aile geleneği nedeniyle annesinin ismini aldığını söylediğini hatırlıyorum. Başka bir seferinde de dinlediğimi fark etmemişti. Ama konusunda hiç hata yapmadı. Asla. Babam güvenlik için bunu hepimize öğretti."

"Babanın askerlik kayıtlarına hiç baktın mı?"

"Bir kere denedim. Ama ordu bilgi paylaşımı konusunda oldukça katıdır. Ryan Wallace'ın babam olduğunu kanıtlayamadım, bu yüzden bu soruşturmaya kapıyı çok hızlı kapattılar. Özel Kuvvetler askerlerinin isimlerini listelediğini iddia eden birkaç web sitesini denedim ve asla bir Ryan Wallace bulamadım. Listeyi daraltmak için bile çok fazla Ryan var."

"Onun gerçekten bir komando olduğundan, hatta orduda olduğundan ne kadar eminsiniz?"

"Oh, bundan hiç şüphem yok. Fotoğraflarını gördüm, ondan ve annemden hikayelerini dinledim. Ülkesine hizmet etmekten gurur duyardı. Esasen kaçak olmasaydı hayatının geri kalanını hizmet ederek geçirirdi, peşinde olduğunu düşündüğü kişilerden kimliklerimizi saklamaya çalışırdı."

"Fotoğraf mı? Ailenin fotoğrafları var mı?"

"Maalesef hayır. Annem öldükten sonra, babam benim güvenliğim konusunda daha da endişelendi ve geçmişimizle ilgili her şeyi yok ederek öfkelenmeye başladı. Her şeyi yaktı.

Askerdeyken ve annemle gençken çekilmiş birkaç fotoğrafını saklamıştı. Annemin bir resmini bile benim için saklamadığını öğrendiğimde çok öfkelen dim ve kırıldı. Bu, hakkında kavga ettiğimiz birkaç şeyden biriydi. Onunla bir ay boyunca konuşmadım."

Titrek bir nefes aldı, belli ki duygularına teslim olmamak için mücadele ediyordu. "Özür dilerim. Bu gerçekten zor olmalı."

". Köprünün altından çok sular aktı, değil mi? Olaydan sonra bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Babam ve ben arayışa düzelttik ve yolumuza devam ettik. Üzgünüm, peşimde kimin olduğunu bulmanıza yardımcı olacak faydalı bir şey söylediğimi sanmıyorum."

"Asla bilemezsin. Bugün bana söyleyeceğin bir şey, bulmacayı tamamlamak için ihtiyacım olan tek parça olabilir Sadece birkaç hızlı soru daha. Fransa'nın neresinde yaşadığını hatırlıyor musun? Ve kaç yaşındaydın?"

"Şehir Lyon'du." Gülümsedi. "Doğrusu *olan le-own* yerine hep *aslan* diye telaffuz . Adını hayvanat bahçelerinde gördüğünüz türden aslanlardan aldığını sanıyordum, bu yüzden aklımda kalmış. Muhtemelen birkaç yıl oradaydık. Çok genç olduğum için söylemesi zor. Ama ilk başladığımız zamanı hatırlıyorum.

Houston, Texas'ta okudum. Yani ben altı yaşındayken oraya taşınmıştık."

"Ama liseyi San Diego'da bitirdin, değil mi? Houston'dan San Diego'ya ne zaman taşındınız?"

"San Diego'ya yerleşmeden önce birkaç kez daha taşındık. Tüm lise boyunca Skylar Montgomery olarak kaldım. Annem o zamana kadar vefat etmişti ve sanırım babam birilerinin onu bulmasına dair paranoyasından çok kederiyle meşguldü. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, tam olarak neyden ya da kimden korktuğunu asla bilemedim. Ve evet, sık sık merak etmişimdir. neden peşime dşldğyle bir ilgisi yok. Ama babam bu olaydan yıllar önce gitmişti. Bu hiç mantıklı değil.

Biri babama karşı bu kadar uzun süre kin besleyip kızının peşine düşebilir mi? Öyle mi?"

"Zayıf bir ihtimal," diye kabul etti. "Ama bu müthiş bir tesadüf, araştırmamız gereken bir şey. Soyadından bu yana kaç yıldan bahsediyoruz? değişir mi?"

"Trent?" Callum koridorun sonunda durdu. "Brice'ın o fotoğrafı gerekiyor. Ve video konferans için her şey hazır. Konferans odasına gitmeleri için merkeze haber vermemi ister misin?"

"Skylar'ın soruları yanıtlayabilmesi için toplantıda olmasını istedim." Misafir odasına doğru baktı. "Sa kesmenin ve boyamanın ne kadar sürdüğü hakkında en ufak bir fikrim yok."

Skylar ona, "Bir saatten iki saate kadar her yerde," dedi. "Max'e olabildiğince hızlı olmasını ve mkemmelik için uğraşmamasını söyleyebilirim." Saçlarını omuzlarının üzerinden savurdu. "Sarı mı olsun, parlak kırmızı mı, ne?"

Saçlarına baktı. "Değiştirmek yazık olur. Bence kırmızımsı kahverengi sana çok yakışıyor. Ama kaybolmadan önce neredeyse siyah olan saın da yle."

Gözlerini kırpıştırdı. "Um, teşekkürler."

Boğazını temizledi. "Kısa ve sarı, eskiden kullandığın gibi uzun ve kumraldan tamamen farklı olur. Kulağa hoş geliyor mu?" diye sordu.

"Eğer güvende kalmamı sağlayacaksa, hepsini tıraş ederim."

Gülümsedi. "O kadar sert bir şey yapmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Kısa ve sarışın, hemen geliyor."

* * *

TRENT misafir odasının kapısını çekip kapattıktan sonra koridorda Callum'a doğru yürüdü. "Tüm ekip toplantısını yarın sabaha kadar erteleyeceğiz. Umarım o zamana kadar hepimiz paylaşacak daha fazla bilgiye sahip ." Ofisine doğru ilerlerken Callum'a kendisini takip etmesini işaret etti.

İçeri girdiklerinde Brice masanın arkasında telefonuyla konuşuyordu.

"Lance, Trent ve Callum buradalar. Sizi birkaç dakika içinde arayacağım." "Sakin kapatma." Trent kapıyı kapattı. "Ben de onunla konuşmak istiyorum."

"Seni hoparlöre alıyorum." Brice telefonunu masanın üstüne koydu. "Hey, Lance," dedi Trent. "Ordu İstihbaratı'nda hâlâ bağlantıların var mı?" "Resmi olarak hayır. Gayriresmi olarak, neye ihtiyacın var?"

"Ben de bunu söylemeni umuyordum. Ryan Montgomery adında, en son Almanya'da görev yapmış bir komando hakkında bulabildiğin her şeyi anlat. Ama bu onun gerçek adı değil. Biraz araştırma yapman gerekecek. Ordudan ayrıldıktan sonra yıllar içinde soyadını birçok kez değiştirmiş. Montgomery'den önce Smith, McAlister, Wallace ve muhtemelen başka isimler de varmış."

"Ben iyiyim, ama bana biraz daha fazlasını vermelisiniz. Ryan Montgomery'nin Skylar'la bir şekilde akraba olduğunu varsayabilir miyim? Montgomery?"

"Onun babası, ya da . Birkaç yıl önce ölmüş. Karısının ilk Adı Abby'ydi. Skylar onların tek çocuğuydu. Almanya'dan Lyon, Fransa'ya taşındılar. Sonra Houston, Teksas'a, başka yerlere taşınmışlar ve sonunda San Diego, Kaliforniya'ya yerleşmişler. Hamilton County dosyasını henüz görmedim. Umarım Skylar hakkında bazı arka plan bilgileri vardır - tarihler ve yerler - geriye doğru gitmek için kullanabilirsin. Ya da Belki Almanya'dan başlayıp baba hakkında bir dosya oluşturabilirsin. Skylar'la konuştuktan sonra sana göndereceğim bir tarih aralığına dayanarak, Almanya'da görev yapan ordu komandolarının listesini çıkar ve bakalım bu listeyi yontabilecek misin? aşağı."

"Tüm bu kazıyı yapmak için bir kürekten fazlası gerekecek, özellikle de kısa zaman dilimi göz önüne alındığında. Bir hafta, değil mi?"

"Bütün bu işi bir haftanın sonunda bitireceksek çok daha az." Trent Callum'a sorgulayıcı bir bakış attı.

Callum anlayışla başını salladı ve ofisten ayrıldı.

"Bize fazladan zaman kazandırmaya çalışacağım," dedi Trent. "Ama Skyların bizimle daha uzun süre kalmasını sağlamak için gerçek bir ilerleme göstermemiz gerekecek. Özellikle Chattanooga'ya gideceği için gergin ve tedirgin."

Callum ikinci küreğiniz olacak. Şu anda merkeze doğru yola çıktı."

Brice sandalyesine geri oturdu. "Babanın bununla ne ilgisi var?" "Belki her şey, belki de hiçbir şey. Yıllardır paranoyaktı, sürekli isim değiştiriyor ve ailesinin yerini değiştiriyordu. Şimdi kızının peşinde biri var. Babasının paranoyasının gerçek bir tehdide dayanıp dayanmadığı ve bu tehdidin kızına geçip geçmediği. Ve bu bilgiye dün ihtiyacım vardı."

"Hallediyorum." Lance telefonu kapattı.

Brice eliyle bir zarfı işaret etti. "Yeni ehliyetin, ruhsatın ve kiralık evin kira kontratının bir kopyası hazır.

Chattanooga. Takma adınızla bir kredi kartı . Bu benim burada yapabileceğim bir şey değil."

"Yarın harika olacak. Karta ihtiyacım olmamalı ama her ihtimale karşı yanımda olması iyi olur."

"Sen bana istediğim resmi getirdikten yaklaşık yirmi dakika sonra Skylar'ın ehliyetini hazırlayabilirim."

"Şu anda misafir odasında makyaj yaptırıyor, bu yüzden eski hayatından biri onu görürse, umarım onu tanımazlar. Çıkar çıkmaz birkaç fotoğrafını çekip sana göndereceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Benden başka bir şey ister misin? Lance ve Callum'a emirleri sen verdin. Kendimi evrak işlerinin dışında hissediyorum."

"Bu sadece evrak işi değil ve sen de bunu biliyorsun. Burada başka kimse senin yaptığını yapamaz. Ama, evet, madem sordun. Önümüzdeki birkaç gün için programın nasıl görünüyor? Bana yardım edebileceğin bir şey var. Ama kolay değil."

"Kolay sıkıcıdır. Bana bırak." Brice dizüstü bilgisayarını ona doğru çekti. "Neye ihtiyacın var?"

"Dün Skylar'öldürmeye çalışan çocuğu kimin tuttuğunu ve onu kimin öldürdüğünü gerçekten bilmek istiyorum. Bu iki soruya cevap verirsek Skylar'ı öldürmeye çalışan adamı yakalamış oluruz. Bu uzun bir emir. Gatlinburg Polisi ve araştırmacı park korucuları da aynı şeyleri bulmaya çalışıyor. Onların ne bildiğini öğrenmeni ve oradan devam etmeni istiyorum."

"Benim için bir isim var mı yoksa bunu polisten mi öğrenmem gerekiyor?"

"Darius Williams, on dokuz yaşında buralı. Skylar'ın peşine düşmeden önceki hareketlerini öğren. Belki Skylar'ın peşine düşmeden önceki Onu işe alan kişinin ilk temas kurduğu zaman aralığı. Eğer ziyaret ettiyse

Chattanooga, bu çok büyük bir şey olurdu. Eğer yaptıysa, diğer uçta çalışabilir, hareketlerini takip edebilir, nereye gittiğini ve kiminle buluşmuş olabileceğini görebilirim."

On İkinci Bölüm

Trent cipinin yolcu koltuğundaki Skylar'a baktı. Gözleri kapalıydı, uykulu olmasından çok can sıkıntısından olduğunu tahmin ediyordu. Saat hâlâ öğleden sonraydı.

"Chattanooga'ya hoş geldiniz," dedi ona.

Gözlerini kırptırdı ve etrafındaki ağaçlara ve tepelere baktı. pencere. "Aman Tanrım. Buraya hiç gelemeyeceğimizi sanmıştım. O yolculuğu yarı zamanda yapabiliyordum. Tüm Podunk yerine ana otoyolları kullanarak seyahat etmekte ısrar ettiniz."

Kıkırdadı. "Manzara hoşuna gitmedi mi? Tüm o inişli çıkışlı tepeler, atlar, içinden geçtiğimiz kayalarla kaplı dağlar?"

"Buradan başka bir yere gidiyor , giderdim. Kesin olan bir şey var ki, kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için yaptığın plan işe yaramış olmalı. Saatlerdir başka bir araba gördüğümü sanmıyorum."

"Her zaman bu kadar abartır mısın yoksa sarı saçların kişiliğini mi etkiliyor?" takıldı, onun deyişiyle bir başka iki şeridi daha geri çevirirken.

Gözlerini devirdi ve kulaklarının hemen altına kadar uzanan dalgalı sarı çizgili buklelerini kabarttı. Yolculukları boyunca birçok kez saçlarıyla oynamış, sık sık vizör aynasını kontrol etmişti.

"Endişelenmeyi bırak. Harika görünüyorsun." Gerçekten . O daha çok Ama Skylar aile odasına girdiğinde yeni görüntüsü neredeyse nefesini kesecekti. Ivy ona kıyafet de getirmiş olmalıydı çünkü Skylar'ın üzerinde her tarafı beyaz çiçeklerle süslü kraliyet mavisi bir güneş elbisesi ve askılı beyaz sandaletler vardı. Omzunda küçük beyaz bir çanta asılıydı. Konuşamayacak kadar sersemlemişti ve konuşabileceğinden emin olana kadar konuşmamak için Hamilton County dava dosyasını yemek masasından toplama bahanesini kullanmıştı. Konsantre olmayı son derece zorlaştırıyordu. Sırıtmakta olan Callum'un ona şöyle yapmasını fısıldaması da yardımcı olmamıştı ağzındaki salıyı sil.

Skylar ona kuşkulu bir bakış attı. "Sadece nazik davranıyorsun. Bence sarı çizgiler beni bir fahişe gibi gösteriyor."

Eğer şu anda içiyor olsaydı, muhtemelen içkisini arabanın ön koltuğuna kusardı. Onun yerine güldü. "Çizgilerden daha incedirler. Max

onlara r fle ya da onun gibi bir Şey diyorlardı. Ve inan bana, kimse seni bir fahişe sanmayacak. Bu mavi elbise, saçının kesimi ve rengi seni... sofistike gösteriyor."

"Sofistike." Aynayı tekrar kontrol etti. "İŞte bu daha önce kimsenin beni su lamadığı bir Şey."

"Hayır mı? Neden olmasın? Sen..." Yine güzel diyecekti ama bu tür kelimeleri kullanmaktan gerçekten kaçınması gerekiyordu yoksa ona asıldığını düŐünecekti. Bunu gerçekten istemiŐ olmasını boş verin. Zamanlama ve durum bu düŐünceleri tamamen uygunsuz kılıyordu. Sadece bunları düŐünmekten vazge ebilmeyi diliyordu.

"Ben neyim?"

Ona baktı, sonra bir dönüş daha yapmak için yavaşladı. "Zeki. Zeki. Harika bir nişancı."

"Babam gibi konuŐuyorsun."

"Ouch. Daha önce hiç bir kadın beni bununla su lamamıŐtı. Yeteneğimi kaybediyor olmalıyım."

Güldü. "Güven bana. Senin anladığın Şekilde demek istemedim. Çünkü sen bana kesinlikle baba gibi Şeyler d Ő nd rtm yorsun." Yüzü hafifçe pembeleŐti ve bu çekimle savaŐan tek kişinin kendisi olmayabile eği konusunda ona güven verdi. Sefalet arkadaŐlıđı severdi ve o da bunu paylaŐmaktan mutluluk duyuyordu.

Boğazını temizledi. "Demek istediğim, babam senin söylediğin Şeylerin - zeka, niŐancılık, bir Şeyleri  zebilme- uğruna çaba gösterilecek en iyi özellikler olduğunu düşünürdü. Bunu söylemen, dürüst olmak gerekirse Güzel. Bana neyin önemli olduğunu hatırlatıyor. Bağımsız olmak ve kendime bakmak." Kaşlarını  attı. "Normalde, her neyse. Bu hafta kaderimi sana teslim etmek... zor, hatta utanç verici."

Konsolun üzerinden uzandı ve onun elini sıktı. "Birinin yardımını kabul etmekten asla utanmayın. Yardıma ihtiyaç duyduğunda bunu fark etmek ve kabul etmek güçlü bir insan olmayı gerektirir. Zeki ve akıllı olduğun için yardım elini . Ve birlikte bunu atlatacağız. Birinin neden senin peşinde olduğunu bulacağız ve buna bir son vereceğiz. Temelli olarak."

Adam çekilmek üzereyken, kadın onu ŐaŐırtarak parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Buna gerçekten , değil mi? Bunu  zeceğine, beni güvende tutacağına?"

"Elbette. Biz iyi bir takımız. Ve beni destekleyen harika bir ekibim var."

"Umarım haklısındır." Hâlâ biraz utandığı belli olan kadın elini çekti. Birden çevrelerini fark eder gibi oldu ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neredeyiz biz? Bu bölgede daha önce hiç bulunmadım."

"Bundan emin misin?" Yavaşladı ve bir dönüş daha yaptı. "Neredeyse geldik. Hâlâ tanıyamadın mı?"

"Neyi tanımak? Ben gerçekten sanmıyorum... Bekle. Bu evlerden bazıları tanıdık geliyor. Ama başka bir şey yok. Eğer bu bölgeyi tanımam gerekiyorsa, o zaman işler gerçekten karışmış demektir çünkü anılar."

"Burada yaşadığınızdan beri çok şeyin değiştiğini tahmin ediyorum. Burası eskiden doğu yakasının en kırsal yollarından biriydi ve sadece bir avuç ev vardı. Gördüğünüz gibi, bu büyük arsaların arkasına yerleştirilmiş epeyce ev var. Fakat

En iyi hatırlayacağınız yer, yolun sonunda, komşu evlerle arasında yeterince ağaç olan ve yine de izole hissettiren bir yerdir."

"Bunu nereden biliyorsunuz? Daha önce burada bulundunuz mu? Ya da yakın zamanda?"

Başını iki yana salladı. "Sizden birkaç yıl sonra ayrıldığımdan beri Tennessee'nin bu bölgesine hiç gitmedim. Ama buradaki bir tanıdığım bu sabah benim için keşif yaptı, fotoğraflar gönderdi. Şu son ağaç kümesini geçer geçmez kendin de göreceksin."

"Sanmıyorum. Yani, bu evlerden bazıları bana tanıdık geldi. Ama genel olarak, bu yol gerçekten..." Arkasında tek katlı, kırmızı tuğlalı geniş bir bina bulunan küçük bir park yeri görüldüğünde gözleri genişledi. Girişi bir revak kaplıyordu ve önünde Hamilton County Community Hospice & Palliative Care yazıyordu.

Koltuğunda gerilerek kolçağı kavradı. "Burada ne işimiz var?"

Yavaşladı ve otoparka dönerek en sol tarafa doğru ilerledi. "Panik yapmayın. Burası güvenli."

"Dalga mı geçiyorsun? En son buraya geldiğimde sokağın karşısındaki adam bana ateş etti." Adam binadan kırk adım kadar uzakta, ağaçların yanındaki kaldırıma yanaştığında kadının yüzü gözle görülür bir şekilde soldu. "Neden tam burada, tam bu noktada duruyorsun?"

"Nedenini biliyorsun. O adam sana ateş ettiğinde buradaydın."

Yutkundu, sonra ona döndü. "Sana ne olduğunu anlattım, ama yine de bilemezdin-"

"O sırada tam olarak nerede duruyordunuz? Elbette söyleyebilirim. Polis raporları. Chattanooga Polisi'nin dosyasında bir çizim vardı."

ölçülür."

"Bu çok şaşırtıcı. Bu kadar dikkat ettiklerini bile düşünmemiştim. Baş dedektif dikkatsiz avcı fikriyle evli görünüyordu. Ama ateş eden kişi bir avcı gibi giyinmemişti, ne spor kıyafeti ne de turuncu yansıtıcı ceket vardı. Ve hiç kimse bir bakımevinin yanında, arabalarla dolu bir otoparkta ateş edecek kadar aptal olamaz."

"Belki de umurunda değildi. Eğer yeterince sarhoş olsaydı ve bir süre o geyiği kovalayıp hüsrana uğrasaydı, yine de ateş edebilirdi. Geyiği iskalayınca, başı belaya girmesin diye kaçtı."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten de bir avcının yanlışlıkla üç el ateş ettiğini ve beni vurmaya çalışmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayatınıza yönelik daha sonraki girişimler göz önüne alındığında, hayır. Hedef sizdiniz. Ancak dedektifin adamın davranışını açıklamak için alternatif teoriler üretmeye çalışmasını anlayabiliyorum. Bilinen bir düşmanınız yoktu. Ya da en azından karakolda verdiği ifadede düşmanlarını saymamışsın. Sizi soymaya çalışmadı. Şu anda bile, sizi öldürmeye çalıştığını bildiğim halde, amacının ne olabileceği konusunda şaşkınım."

"Tamam, belki de dedektifin bir moron olduğunu düşünmek, bu şekilde açıkladığınızda adil olmayabilir. Ama davayı çözmeye çalışmış gibi bile görünmüyordu. Gelişmelerle ilgili beni hiç aramadı. Onu ben aramak zorunda kaldım. Ve rapor edecek herhangi bir bulgusu yoktu, sadece davanın devam ettiğini söyledi. Ancak bir adam arabama ateş beni neredeyse yoldan çıkardıktan sonra dedektif beni tekrar görmeye geldi." Elini salladı, alnı hayal kırıklığıyla kırışmıştı. "Bana neden burada olduğumuzu söyle. Neyi başarmayı umuyorsun? Eğer peşimdeki adamın bu darülaceze merkeziyle bir bağlantısı varsa, o zaman-"

"O zaman bu soruşturmamız için iyi bir mola olacak."

"Ve beni tehlikeye atar."

Arabayı park ettikten sonra koltuğunda dönüp ona baktı. "bu güvenin bir kısmı burada devreye giriyor. Yeni başlayanlar için, arka tarafa geçtik. Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için buradaki yollar, bir mil geride asılı duran ve altımızı izleyen adamlarımızdan biri hariç."

Gözleri büyüdü. "Göründüğü gibi yalnız , değil mi?"

"Yolculuk boyunca bizi izleyen biri vardı. Kötü adamların bizi takip etmediğinden emin olmak için o arka yollarda acele etmezken, ekibimin diğer üyelerine de bizi burada yenme, etrafı kolaçan etme ve pozisyon alma şansı veriyorduk."

"Yerine mi?" Park yerine doğru baktı. "Nereye? Buraya mı?"

Başıyla onayladı. "İki koridor geride, beş sıra ileride, beyaz sedan." Eliyle işaret etti. Arabada oturan şoför başını salladı.

Skylar keskin bir nefes aldı. "O Ivy mi?"

"Elbette öyle. Yolun aşağısına, otoparkın sonundaki sapağa bak. Yolun kenarına çekilmiş koyu yeşil kamyonetli adamı görüyor musun?"

"Hayır, ben... Bekle. Evet, onu şimdi görüyorum. Kamyon arkasındaki ormana karışıyor."

"Fikir bu. Arabayı kullanan adam da bizim için çalışıyor, ancak şirketimizin bir çalışanı değil. Onu ve birkaç kişiyi daha işe aldık. Chattanooga'da bu hafta bize yardım edecekler. Geçmişte birlikte çalıştığımız bir kişisel güvenlik firması için çalışıyorlar, yani daha önce incelenmişler."

"Bu beni kesinlikle daha iyi hissettiriyor. Ama aynı zamanda yardım ettiğin için sana ödeyeceğim ücret konusunda henüz anlaşılamadığımızı da hatırlattı. Bu sabah kendimi o kadar kaptırmışım ki aklıma bile gelmedi. Ama benim ödeyebileceğim para, kullandığınız tüm bu kaynakların maliyetini karşılamaya yetmeyebilir, Ivy'nin evinize geldiğinde bana getirdiği yeni kıyafet çantasından bahsetmiyorum bile. Sana geri ödeme yapabilmek için Martha'nın kurduğu fona girmem gerekebilir."

"Parayı sonra konuşuruz. Bu konuda endişelenme."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Paramı alacaksın, değil mi? Seni işe almak istediğimi söyledim. Ben hayır kurumu değilim."

"Şu anda odaklanmamız gereken başka şeyler var, bakımevini gezmek gibi."

"İçeri girmek mi? Hayatta olmaz."

"Şu anda binada iki kişi var. Ivy daha önce içeride yöneticiyle konuşuyordu, o da bizimle geliyor. Otoparkta da bir adam daha var, bahsettiğim güvenlik şirketinin yerlilerinden biri. Bu güvenlik görevlileri bölgeyi ve biliyorlar. Giriş izni almak, etrafa bakmak, burada kimlerin olduğunu ve Herkes potansiyel bir tehdit gibi görünüyor. Ve Ivy senin ve benim için bir tur ayarladı."

yakında bakımevine ihtiyacı olabilecek teyzenizin evine bakmakla ilgilenen bir çift olarak. Ivy, kendi akrabalarından biriyle bu tür bir şey yaşamış yakın bir arkadaşımız gibi davranıyor, bu yüzden bize bu konuda destek olmak istiyor. Ama asıl amacı, tura katılacak kişiyi sorularla meşgul etmek, sana ve bana etrafı incelememiz için daha fazla hareket alanı sağlamak, işe yarar anılar olup olmadığına bakmak."

"Kulağa oldukça basit geliyor. Sanırım kimseyi şüphelendirmemeli."

"Bu turları her zaman yapıyorlar. Normalde önceden planlanırlar, bu yüzden küçük bir aksaklık oldu. Ancak küçük bir bağış, yöneticinin programında biraz esneklik bulmasına yardımcı oldu."

"Bağış mı? Trent, ciddi, bunu karşılayamam-"

"konuya geri mi döndük? Bu soruşturmanın masrafları konusunda endişelenmeyin demiştin."

"Sana söyledim, ben hayırsever biri değilim. Ciddiyim. Maddi olarak zarar etmesem de, bu iş yürümezse paramın dayanabilmesi için tutumlu olmak zorundayım. Seni sadece bir haftalığına işe almamın amacı masrafları düşük tutmaktı. Ancak bu kadar çok insan getirmeniz, dışarıdan bir güvenlik şirketi tutmanız, çok büyük miktarda paraya mal oluyor olmalı. Ve aradaki farkı kapatmak ve kimliğimi saklamamak için dışarı çıkıp bir iş bulamam. sır."

İç çekti. "Pekâlâ, parayı konuşalım ki içini rahatlatılabileyim. Prescott Industries'i hiç duydunuz mu?"

"Tabii ki. Tennessee'nin dört bir yanındaki şirketlerden oluşan büyük bir holding. Bu ne... Prescott Industries'in sahibi patronunuz Grayson Prescott mu? Web sitesinde listelenen Bitmemiş İş'in sahibi mi?"

"Bir ve aynı. O bir milyarder Skylar, büyük B harfiyle. Bitmemiş İş'i para kazanmak için kurmadı. O ve aynı zamanda müşteri irtibatımız olan karısı Willow, şirketi Grayson'ın ilk karısının katilini bulmak için kurdular. Ve bu davayı çözdükten sonra, kolluk kuvvetlerinin üzerinde çalışacak kaynaklara sahip olmadığı faili meçhul davalar için diğer ailelerin adaleti sağlamasına yardımcı olmaya kararlı bir şekilde tüzüğe devam etti. Ortaklarımız ama bu Grayson'ın parası, onların değil. olduğumuz ilçeler için bunu karşılıksız yapıyoruz. Ücret kabul etmiyoruz ve asla bir aileden ücret talep etmiyoruz."

"Ama... ama seni ben işe aldım. Bir anlaşmamız vardı."

"Para alacağım konusunda hiç anlaşmamıştık. Ben sana yardım edeceğim, karşılığında sen de bana yardım edeceksin diye bir anlaşma yapmıştık. Faili meçhul bir davanın gerçek kurbanının size çeşitli suç mahallerini gezdirmesi ve sorularınızı yanıtlaması sorular altın değerinde. Bu daha önce hiç sahip olmadığım bir avantaj. Bana bir iyilik yapıyorsun. Hamilton County için bir davayı çözmeme yardım ediyorsun. Eğer çözersem

Bu beni iyi gösteriyor. Bu ikimiz için de bir kazanç. Sana ödeme ."

Gözlerini devirdi ve gülümsedi, koltuğa yaslandı ve daha rahatlamış görünüyordu. "Saçmalıyorsun. Ama iyi talihime karşı çıkmayacağım. Eğer bir milyarder masrafları karşılamak istiyorsa, onunla bu konuda tartışmayacağım. Ama lütfen ona benim için teşekkür ettiğinizi söyleyin. Aileler için yaptığı harika bir şey bu, sevdikleri adına onların sonunu getirmeye yardımcı oluyor."

"Böyle söylediğini ona ileteceğim."

Başıyla teşekkür etti ve önce beyaz sedana, sonra da yolun aşağısındaki koyu yeşil kamyonu baktı. "Başkalarının arkamızı kolladığını bilmenin rahatlatıcı olduğunu itiraf etmeliyim." Titrek bir nefes aldı. "Pekâlâ. Ne yapmamı istiyorsun?"

"benimle kalacaksın. Kimsenin benimle

Seni tanıdım. Burada gönüllü olduğunuz zamanki halinize hiç benzemiyorsunuz. Güvenlik ekibimizin de teyit ettiği üzere, o zamandan bu yana personelde çok fazla değişim oldu. Ekibim ve ben sizi güvende tutmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Ama sizi istemediğiniz bir şeyi yapmaya zorlamayacağım.

rahat hissediyorum. Eskiden burada neler yaptığınızı, nerelere gittiğinizi, kimleri ziyaret ettiğinizi bana anlatmanızı istiyorum. Aynı yerde olmak, aynı manzaraları, sesleri ve kokuları deneyimlemek, önemli olabileceğini hiç fark etmediğiniz ayrıntıların anılarını canlandırabilir. Bu bize bazı ipuçları verebilir.

takip et. Ama buna değilsiniz. Hemen şimdi gidebiliriz."

"Ben . Sadece beni şaşırttın, hepsi bu. Önceden haber verseydin..."

"Hayır derdin."

Bir süre ona baktı, sonra içini çekti. "Muhtemelen haklısın. Yine de bir kez daha böyle tuzağa düşürülmek istemem. Birlikte çalışıyor olmamız gerekiyordu, ortaklar. İleride beni söz ver. Artık sürpriz yok, tamam mı?"

"Her hareketimi açıklamaya alışık olmadığımı ilk itiraf eden benim. Ama çekingenliğinizi ve endişelerinizi anlıyorum. Artık sürpriz yok."

"mi? Tartışmayacak mısın?"

"Aynen . Patron sensin. Bir sonraki adım senin."

Penceresinin dışındaki ormana baktı ve titredi. Tam ona bunu yapamayacağını söyleyeceğini düşündüğü anda kapıyı açtı. "Hadi şu işi bitirelim."

On Üçüncü Bölüm

Kafeteryanın girişindeki ana koridorda durduklarında yönetici Skylara "Teyzenin adı ne demiştin canım?" diye sordu.

Skylar'ın yüzündeki panik ifadesi Trent'e, binaya girerlerken ona verdiği sahte teyzesinin adını unuttuğunu söylüyordu.

Ivy bir adım öne çıkarak gülümsedi. "Mildred Teyze. Arkadaşlarım buranın atmosferi hakkında bir fikir edinmek, biraz da kendi başlarına etrafa bakmak istediler, eğer sorun olmazsa. Sen ve ben Mildred Teyze'yi buraya getirmenin işle ilgili yönlerini tartışabiliriz. Ben de kendi sevgili teyzemle aynı şeyleri yaşadım, o yüzden ne tür sorular sormam gerektiğini biliyorum." Parmaklarını Skylar ve Trent'e doğru salladı. "Siz ikiniz önden gidin. Biz size yetişiriz. Bayan Cyr ile sağladıkları yemekler hakkında konuşmak istiyorum."

Kadının yüzü aydınlandı. "Harika aşçılarımız var, hatta lüks restoranlardaki gibi bir baş aşçımız bile var. Hastalarımız her şeyin ne kadar lezzetli olduğu konusunda övgüler yağıdırıyor. Ve personelin çoğu da yemeklerini burada yiyor. Yemekler de besleyici ve her hastanın özel ihtiyaçlarına göre hazırlanıyor."

"Elbette," dedi Ivy. "Şefle tanışabilir miyim? Kendisi burada mı?"

"Kesinlikle. Şu anda akşam yemeğini hazırlıyorlar. Ve siz de Yemeklerini burada yiyebilenler ve yemek isteyenler için güzel bir yemek alanımız var. Kendilerini kafeterya ortamı için yeterince iyi hissetmeyen hastalarımızın çoğuna yemeklerini elden teslim ediyoruz." Bayan Cyr, Ivy'ye kendisini kafeteryaya kadar takip etmesini işaret etti.

Trent, Skylar'ı da yanına alarak koridorda ilerledi. Onun elinin kendisinde ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalıştı ve bunun yerine evli bir çiftmiş gibi davranmaya odaklandı. "Nihayet. Bayan Cyr'dan asla sanıyordum."

Skylar güldü. "Kesinlikle çok dikkatli. Sanırım bağış biraz fazla büyük olmuş olabilir. Her tarafımıza yaltaklanıyor."

"Bir dahaki sefere adamlarımıza rüşveti yarıya indirmelerini söyleyeceğim. Bunlardan herhangi biri tanıdık geliyor mu, yoksa siz burada olduğunuzdan beri her şeyi yenilediler ve değiştirdiler mi? Burada mı? Yeni yönetim altında. Yeni insanlar, ihtiyaç olsun ya da olmasın, genellikle bir şeyleri değiştirirler."

"Kesinlikle farklı. Yeni boya, yeni karo zemin. Ancak yerleşim düzeni, etkinliklerin listelendiği ilan panoları, hoparlörlerden gelen hafif müzik, hatta ana lobideki çeşme bile hatırladığım kadarıyla aynı. Yine de yanından geçtiğimiz çalışanların eskiden burada çalışanlarla aynı kişiler olmaması içimi rahatlatmış. Şimdiye kadar tanıdığım kimseyi görmedim."

"Güzel. Fazla kalmayacağız. Sadece bana rutininizi anlatın, gerçek ve mecazi anlamda. Bana eskiden ne yaptığını anlat, nereye gittiğini göster. Buranın senin için nasıl bir yer olduğuna dair bir fikir ver. Ziyarete geldiğin hastalar dışında çok insanla konuştun mu?"

"Çok fazla değil. Sadece resepsiyonda kontroller ve bir hastayla aynı odada olduğumda ve hemşirelerden ya da yardımcılardan biri içeri ufak tefek konuşmalar. Çoğunlukla kendi halimdeydim, sadece ben ve görmeye geldiğim insanlar." Sağ taraflarındaki başka bir koridoru işaret etti. "Burası benim gönüllü olduğum ana alan. Bu kanattaki çoğu insan ya mobil ya da odalarından çıkamayacak kadar hasta olanlar. En çok ziyaretçi talep edenler bunlar. Burada harika insanlarla tanıştım. Düşünmek üzücü düzelmedilerse muhtemelen hepsi gitmiştir. Bu bazen olur ama nadirdir, en azından tesisin bu bölümünde."

Trent ona koridorda eşlik etti, yavaşça ilerleyerek ona manzaraları, kokuları, anıları tetikleyebilecek her şeyi içine çekmesi için zaman tanıdı. Bir odanın önünden geçerken onun hüznüyle gülümsemesini, bir diğerinin kapalı kapısına eliyle kısa bir süre dokunmasını izledi. Ziyaret ettiği insanları gerçekten önemseydiği ve bunun yıllar sonra bile onu etkilemeye devam etmesi kalbini sızlattı.

Kendini bilerek bu duruma sokmayı, çoğunun yakında öleceğini bile bile insanlarla arkadaş olmayı ve yakınlaşmayı hayal bile edemiyordu. Skylar'a hayranlık duyuyordu çünkü onun başkalarına yardım etme arzusunun kendisine olan yüksek duygusal maliyetinden daha ağır bastığı için bu tür bir acıya isteyerek katlandığını biliyordu. Çoğu insan kendini böyle bir duruma sokmazdı ya da sokamazdı. Tanrı'ya şükür ki onun gibi bunu yapan insanlar vardı.

Kadın onu kapalı kapılardan birinin hemen önünde durdurdu. "Neden bu kadar endişeli görünüyorsun? Bir sorun mu var?" Endişeyle koridorda bir aşağı bir yukarı baktı.

Kendini daha dikkatli tutmadığı için sessizce azarladı. Duygularını gizledi. "Her şey yolunda. Sadece ne hatırladığınızı merak ediyordum. Son görüşmenizden önceki haftalar ve günlerle ilgili

Buradaki gün önemli olabilir. Bana o zaman diliminde kimi ziyaret ettiğinizi, kimi gördüğünüzü söyleyin."

Ona rutin işlerini, en sevdiği hastaları zor olanları anlatırken uzun koridorda yürümeye devam ettiler. Koridorun sonuna geldiklerinde, koridor bir oturma alanına açılıyordu. Çoğu tekerlekli sandalyede olan birkaç hasta büyük bir televizyonun önünde oturmuş film izliyordu. Diğer birkaçı da geniş odanın etrafına dağılmış kanepelerde ya da koltuklarda birbirleriyle sohbet ediyordu.

"Çok mutlu görünüyorlar," dedi, diğerlerinden uzakta, duvara dayalı bir kanepeye doğru ilerlerken.

"Ne bekliyordunuz?" diye sordu. "Herkesin etrafta oturmasını Depresyonda mısınız?" Gülümsedi. "Olur tabii ki. Ancak hospizde tanıştığım çoğu insan ölümlülükleriyle yüzleşmiş ve kalan zamanlarını en iyi şekilde değerlendirmeye hazırlar. Huzur içindeler, son günlerinin tadını çıkarıyorlar. mümkün olduğunca. Burada, bu odada gördüğünüz şey bu. Asıl üzgün olanlar diğerleri, yataklarından çıkamayanlar."

"Ziyaret ettiğiniz hasta türleri."

Bir kanepede yan yana otururlarken başını salladı. "Fiziksel savaşlar vermeleri, zamanlarını gerçekten yapmak istedikleri şeyleri yaparak geçirememeleri üzücü. Ama ellerini tutup dinlediğinizde hala ne kadar çok neşe paylaşma kapasiteleri olduğunu görseniz şaşırırsınız." Yüzü kızardı. "Saçmalıyorum. Kulağımı çınlatıyordum."

"Hiç de değil. İhtiyacım olan şey buydu, ne yaptığınızı bilmek. Özellikle çok iyi tanıdığınız üç hastadan bahsettiniz - Julius, Elsa ve Martha. Bu üç hasta, ameliyattan önceki günlerde gördüğünüz başlıca hastalar mıydı? Ateş etmek mi?"

Başını salladı, ellerini birbirine kenetlemişti, vurulma olayından bahsedince parmak eklemleri beyazladı. "Martha birkaç hafta önce vefat etti. Daha önce... En son buraya gelmeden önce. Julius ondan bir hafta sonra vefat etti. Elsa toparlıyordu ve doktorlarının ona verdiği teşhisten çok daha iyiydi. Eve dönebilecek kadar iyileşebileceğine dair umut vardı. Ne yazık ki ona ne olduğunu asla öğrenemedim. O noktada kimseyle iletişime geçme riskini göze alamazdım."

"Bahsetmediğiniz başka unutulmaz hastalarınız var mıydı?"

"Ayrılmadan önceki haftalarda gördüğüm?"

"Evet. Her , ailelerini, olanlarla herhangi bir şekilde bağlantılı olup olmadıklarını elemek için gereken özeni göstererek incelememiz gerekecek."

O

cep telefonunu çıkardı ve notlar uygulamasını açtı.

"Personelin içine baktığını görebiliyorum, sanki bir sebepten dolayı bana takmış adam varmış gibi. Ama hastalara? Bu gerekli görünmüyor."

Telefonunu indirdi. "O zaman sana kimin ateş ettiğini söyle."

Gözlerini kırptırdı. "Bilmediğimi biliyorsun, yoksa burada olmazdık."

"Aynen öyle. Hayatına kastedenlerin arkasında kimin olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Bu da temas kurduğun herkesin şüpheli kişi olduğu anlamına geliyor." Telefonunu tekrar kaldırdı. "Koridorda düzenli olarak yanından geçtiğin herkesin adı ve soyadı. Aklınıza gelebilecek herkesin."

İç çekti. "Tamam, tamam."

İsimleri sıraladı, her bir kişinin rutinine nasıl uyduğunu anlattı. Daha önce de söylediği gibi, hastaları dışında kimseyle fazla etkileşime girmiyordu. Elinde küçük bir liste kalmıştı. İlk üçü şunlardı hakkında en çok konuştuğu hastalar -Julius Thompson, Elsa Norton ve Martha Lancaster.

Lancaster ismi onu duraksattı. Chattanooga'da bu isimde, hem burada hem de Lexington, Kentucky'de şampiyon safkan atlar yetiştiren tanınmış, varlıklı bir aile vardı. Skylar, Martha'nın avukatının Martha sonra ona bir hesapta yüklü miktarda para bıraktığını söylemişti. Eğer zengin biriye, Martha'nın avukatıyla bir akrabalığı olması mantıklı olurdu.

Lancasterlar atlarıyla ünlüdür. Eğer öyleyse, içlerinden biri Martha'nın aile parasının bir kısmını dağıtmasına kızmış olabilir miydi? Ailenin ne kadar varlıklı olduğu söylentileri göz önüne alındığında, bu çok saçma görünüyordu. Kesinlikle değil.

Birinin peşinden neredeyse beş yıl boyunca gitmek için yeterince teşvik edici. Ama para

insanlara çılgınca şeyler yaptırıyordu. Callum'dan, Martha'nın bir akrabası olup olmadığını öğrenmek için kötü şöhretli Lancaster'ları araştırmasını istemeyi not etti.

"buradasınız, canlarım." Bayan Cyr aceleyle odaya girerken onlara gülümsedi.

Telaşlı görünen Ivy ona yetişmek için acele etti. Trent sırtıtmaktan kendini alamadı ve hemen pişman oldu. Yöneticinin gülümsemesi genişledi. Görünüşe göre,

sırıışının Ivy yerine ona yönelik olduğunu düşündü.

"Bay Adams, şu ana kadar turunuzdan keyif aldınız mı?"

Neredeyse ayaklarının altında ezildiği için, ona çarpma riski olmadan ayakta bile duramıyordu.

Ivy ona sırtıttı ama yönetici kafeterya turu hakkında konuşup dururken kurtarmayı kolaylaştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Bir ara geri gelsin ki onu şefle de tanıştırabilsin.

Skylar, yöneticinin kendisine yönelttiği sorulara ve verdiği bilgilere yetişmeye çalışırken yanında kıkırdadı. Ivy'nin bitkin çok iyi ve sadece birkaç dakikadır Bayan Cyr'in ilgi odağı olmuştu.

Ona merhamet eden Skylar ayağa kalktı ve Trent'in onu atlatıp ikisini de utandırmadan koltuktan kalkmasına yetecek kadar uzun bir süre yöneticinin dikkatini dağıttı.

Takım elbisesinin ceketini çekiştirerek Ivy'nin yanına gitti ve alçak sesle konuştu. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Oh, güven bana," fısıldadı. "Bana beşten çok daha fazlasını borçlusun. rahatsız edici dakikalar. Bu kadın bir vaizin kıskanacağı bir vaaz verebilir. Durmadan konuşuyor. Kulaklarım yoruldu. Lütfen bana burada işimizin bittiğini söyle."

Beyaz bayrak sallamaya hazırmış gibi görünen Skylar'a baktı, çünkü şu anda darülaceze merkezinin erdemlerini anlatan hevesli yöneticinin odak noktası oydu.

"Biz hazırız," dedi Ivy'ye. "Ekibi kontrol edin. Dışarıda bir sorun çıkarsa beni arayın."

." Bayan Cyr onunla tekrar konuşmadan koridorda aceleyle ilerledi.

Trent Skylar'a doğru yürüdü, Skylar da Trent'in elini bir can simidi gibi tutarak onu çekip götürmesine izin verdi. Ancak yöneticiye gitmeleri gerektiği ve Mildred teyzeleri hakkında yakında ona geri dönecekleri konusunda ısrar etse de, Bayan Cyr ön lobiye kadar yol boyunca onlarla sohbet etti. Bir beş dakika daha sürdü.

dakikalar süren teşekkür ve zoraki gülümsemelerin ardından ön kapıdan kaçabildiler.

Dışarıdaki yürüyüş yolunda aceleyle ilerlerken Skylar, "Bu tam bir işkenceydi," diye fısıldadı. "Umarım sahte turumuzdan istediğini almışsındır."

Ön kapıların görüş alanının hemen dışında onu durdurdu. "Turumuz henüz bitmedi. Şimdi yürüdüğümüze göre, umarım her şey daha net, anılar daha odaklanmış olur. Bana burada geçirdiğiniz o son günü anlatmanızı istiyorum. Her zamanki rutininizden farklı mıydı? Kimi ziyaret ettin?"

Ellerini serbest bıraktı ve birbirine kenetledi, ne zaman endişelense yaptığı bir şey olduğunu fark etmişti. "Olağandışı hiçbir şey yoktu, sıra dışı hiçbir şey yoktu. Buraya normal zamanımda geldim, normal Deddiğiniz gibi rutin. Martha ve Julius yakın zamanda vefat etmişlerdi. Henüz ziyaret edeceğim yeni bir hasta bulamamıştım. Sadece Elsa vardı."

"Başka kimseyi görmediniz mi? Girerken ya da çıkarken kimseyle konuştun mu?"

Yeni biriyle tanıştınız mı ya da koridorlarda yürürken tanımadığınız birini gördünüz mü?"

Başını iki yana salladı. "Resepsiyonistle konuştuğuma eminim, Debbie... Soyadını hatırlayamıyorum. Bana bir dakika verin. Bir düşüneyim."

Resepsiyon görevlisinin tam adı Debbie Watkins, Trent'in okuduğu polis raporunda yer alıyordu. Adamları zaten onu ve o dönemden bulabildikleri herkesi araştırıyorlardı. Ama umudu Skylar'ın polise söylemediği bir şeyi hatırlayabileceğiydi. Onun gibi travmatik bir deneyim yaşayan insanlar genellikle daha fazla ayrıntıyı daha sonra, polisle konuştuktan sonra düşünürlerdi. Bu yüzden takip görüşmeleri çok önemliydi. Ama onun davasında böyle bir şey olmamıştı, muhtemelen herhangi bir ipucu olmadığı ve dedektif başka davalara geçtiği için.

Birisi gerçekten yaralanmış ya da ölmüştü. Kaynak yetersizliği genel olarak kolluk kuvvetlerinin bir sorunuydu. Bu yüzden bu kadar çok faili meçhul dava vardı ve bu yüzden Bitmemiş İş'in müfettişlerinin yapabileceğinden çok daha fazla işi vardı.

"Resepsiyon görevlisinin adı konusunda endişelenme," dedi ona. "Daha sonra aklına gelecek. O gün yeni biri var mıydı? Tanıdık olmayan?"

"Hayır. Hiç kimse. Bekle, her zamanki rutinimi takip ettiğimi söylerken yanılmışım. O cumartesi her zamankinden daha erken geldim. Normalde personel öğle yemeğinden önce gelmemenizi tercih eder. Böylece ziyaretçilerle ilgilenmeden önce hastaları beslemek, yıkamak, giydirmek ve ilaçlarını vermek için zaman kazanmış olurlar.

Ancak önceki gece iyi uyuyamadım ve hafta sonu ev işlerini yapmak için erkenden kalktım, bu yüzden normalden daha erken bitirdim. Bakımevine erkenden gidip Elsa hazır olana kadar herhangi bir konuda yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakmaya karar verdim. Her neyse, buraya erken geldiğimi uzun uzun anlatmaya çalıştım. Ama her zamanki gibi aynı saatte ayrıldım."

Trent telefonuna bazı notlar aldı. "Bunu bilmek iyi oldu. Eğer saldırgan merkeze girerken peşinizden gelmeyi planlamışsa, oraya çok geç varmış ve sizin ayrılmanızı beklemek zorunda kalmış ya da ayrılıp geri gelmiş olabilir. Bu kadar yıl sonra, yine de, onun kim olduğunu bulabileceğimizden şüpheliyim.

Etrafta gizlenip seni bekleyen adamı görmüş olabilirler. Ama O zamanki personelden bulabildiklerimize sorabiliriz. Ayrılırken siz de bizim gibi ön kapıdan çıktınız, değil mi?"

"Evet."

"O zaman onu gördün mü?"

"Hayır, ama muhtemelen yürürken çantamdan arabamın anahtarlarını arıyordum."

"Benimle yürü. Geçmişini düşün ve o zaman yapacağın şeyi yapmaya çalış."

"Aptalca görünüyor ama işte burada." Ivy'nin bu yolculuk için ona verdiği çantayı açtı ve anahtar arıyormuş gibi yaparak etrafı karıştırdı, sonra bir çanta. Bir çeşit yuvarlak makyaj malzemesi. Onu daha önce yanaklarına renk vermek için kullandığını hatırlıyordu. Onu elinde tutuyordu. "Anahtarlarım yanımda, pudram olarak da bilinir." Gözlerini devirdi, sonra yürüyüş yolundan aşağı inmeye başladı. "Arabam uzak uca park edilmişti."

"Binaya, solundaki ormana, otoparka doğru baktınız mı?"

Düşünceli bir şekilde dudağını çiğneyerek yavaşladı. "Buraya gelirken neredeyse hiç konuşmadım. Sanırım kaldırıma ya da arabama doğru bakmaya devam ederdim."

"Peki arabanız tam olarak neredeydi?"

"Polis raporundan zaten biliyorsun." "Dalga geç benimle."

İşaret etti. "Sıradaki sonuncusu, cipinizin kaldırıma park ettiği yerden çok uzakta değil."

"Yürürken otoparka doğru bakmıyor muydunuz?" " sanmıyorum. gibi, muhtemelen aşağıya bakıyordum. kaldırıma ya da arabama. Genelde böyle yaparım." Aracından birkaç adım ötede durdular. "Neden burada durdunuz?" diye sordu.

Kaşlarını çattı. "Çünkü o gün burada durdum."

"Neden arabanıza doğru devam etmediniz? Sadece 20 metre ileride park halindeydi."

"Ben... Ben onu gördüm. Caddenin karşısında, ağaçların yanında. Yüzü dönüktü, tamamen bana odaklanmıştı. Sadece...yanlış hissettim."

"Neye benziyordu?"

Başını iki yana salladı. "Gerçek bir detay için çok uzakta. Ben bile yapamadım

Bir referans çerçevesi olmadan boyunu tahmin edemezdim. Ocak ayıydı, soğuktu. Siyah bir trençkot ve siyah bir şapka giymişti. kafa."

"Kayak maskesi mi?"

"Onun gibi bir şey. Yüzünde değildi ama. Sadece saç, bir . Örtülü olmayan bazı koyu renk saçlar gördüm. Beyaz olduğunu söyleyebilirim ya da en azından açık renkli bir teni vardı. Hepsi bu."

"Sokağın karşısında olması için oldukça iyi bir tanım. İyi iş çıkardın."

"Evet, belki de yaşananların travması onun görüntüsünü beynime kazımıştır."

"Sonra ne oldu?"

"İçgüdü. Ya da eğitim, gerçekten. Babamın bana kendimi korumakla ilgili öğrettiği tüm derslerin kas hafızası. İçimdeki kötü hisse güvendim ve tam silahını çekip ateş ettiği sırada yana doğru daldım."

Ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Yere atlamamış olsaydım, ilk kurşunun göğsümden girip çıkacağından eminim. , sonra ayağa fırladım ve arabamın motor bloğunun arkasına geçmek için zikzak çizerek . İki el daha ateş etti, arabama isabet etti, sonra... hiçbir şey olmadı. Hayır, bu yanlış. Bağırışmalar vardı. Diğer insanlar binadan çıkıyordu. Sanırım bu onu korkuttu. Arabanın kaputuna baktığımda gitmişti."

"Peki ya polis raporlarında adı geçen beyaz kamyon?"

"Arabamın kaputunun üzerinden baktıktan sonra beyaz bir pikabın kuyruk kısmının yoldan aşağıya doğru gittiğini gördüğümü hatırladım. Adam ortadan kaybolduğu için beyaz kamyonetin içinde olabileceğini düşündüm. Ama ne bir plaka ne de iyi bir eşkal alabildim. Kimse bulamadı. Polis de kamyoneti hiç bulamadı, en azından olanlarla ilişkilendiremedi."

"Kamyona bindiğini gerçekten görmedin mi?"

"Hayır."

"Belki de onun aracı değildi. Başka biri kamyon kullanıyordu ve insanlar ateş edenin o olduğunu düşündü. Gördüğünüz adam ormandan çıkmış, sonra da kaçmak için tekrar ormana girmiş olabilir."

"Polis de böyle söyledi. Ama ayak izlerini gösterecek taze kar yoktu. Ve zemin donmuştu, sertti, bu da ayakkabı bulmayı zorlaştırıyordu. izlenimler neredeyse imkansız." "İz

takip köpekleri kullandılar mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Belki de yaralanmadığım ve özellikle beni hedef aldığına dair bir kanıt olmadığı için bir anlam veremediler. Bir sonraki hayatıma kastedilene kadar ben bile emin değildim. Bunun gibi iki olay göremedim

birbirleriyle bağlantılı ve kasıtlı olmaksızın bir hafta ya da birkaç hafta içinde gerçekleşiyor."

Trent cipine yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ne zaman Yürürken aşağıya ya da arabanıza doğru baktığınızı söylemiştiniz. Bundan emin misiniz?"

Bir an için gözlerini kapattı. "Olabildiğim kadar eminim. Yani, kaldırımda yürürken dümdüz önüme bakmak yapmam gereken en doğal şey. Dönüp başka bir yere bakmam için hiçbir neden yoktu."

"Ama sen yaptın. Eğer , ilk atışta seni vuracaktı. Kendin söyledin. Geçmiş düşün. Bir şey seni ona bakmaya itti."

Yine gözlerini kapattı ama bir an sonra bariz bir hayal kırıklığıyla iç çekti. "Neden durup baktığımı bilmiyorum."

Cebinden anahtarlarını çıkardı. "Makyaj malzemelerini içine koy-"

"Kompakt." Gülümsedi ve çantasına attı.

"Tut şunları." Ona anahtarlarını uzattı.

"Tamam. Şimdi ne olacak?"

Kadının sol elini tuttu ve onu binanın önündeki portikoya doğru götürdü. Oraya vardığında onu tekrar aracına doğru çevirdi. "Bu sefer gözlerini kapalı tut ve elimi tut. Yürürken sana rehberlik edeceğim. Kaldırımdan düşmene izin vermeyeceğim."

"Bu çok saçma."

"Eğer bizi seni öldürmeye çalışan adama götürmezse."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışlarını onunkilere dikti. Sonra başını salladı ve gözlerini tekrar kapattı. "Tamam. Ben hazırım. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sağ elinizdeki anahtarların ağırlığını hissedin. O günü hatırla. Hadi yürüyelim, yavaşça. Ne kokusu alıyorsun?"

Kaldırımda ilerlerken sol eli onunkini kavradı. "Çam ağaçları. Hepsi bitti."

"O gün kokladığın şey bu muydu?"

"Evet. Evet, ama o kadar güçlü değil. Hava soğuktu. Hava berrak ve temizdi." "Yürümeye devam et. Dinle. Ne duyuyorsun?"

"Kuşlar. Sincaplar cıvıldıyor." "O gün ne duydun?"

Tereddüt etti, sonra gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Aynı. Ağaçlardaki kuşlar. Onları rahatsız ettiğim için telaşlanan sincaplar. Belki de yiyecek kaynaklarına çok yakındım. Bir dakika. Başka bir şey daha vardı. Kuşlar, gürültülü, çirkin ciyaklıyor." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yola doğru döndü. "Yolun karşısında

Sokakta. Ağaçlardan uçan kargalar gürültü yapıyordu. Bu yüzden durdum ve döndüm. Onu o zaman gördüm."

"Kuşları duydun, döndün ve adamı mı gördün?"

"Evet."

"Daha önce burada hiç karga sesi duymuş muydunuz?"

"Öyle değil. Gürültülüydüler, gıcırtilı bir ses. Çok belirgin. Dikkatimi çeken de bu oldu."

Uzun bir ormana baktı. Sonra havada bir işaret yaptı. Hemen park yerindeki arabadan bir adam indi ve onlara doğru koşmaya başladı. Ivy de onlara doğru yöneldi.

"Vay canına," dedi Skylar. "Burada olduklarını unutmuşum."

Ivy ve adam onlara katılırken, "Daha fazlası var," dedi ona. "Şüpheli hiç kimsenin sana yaklaşmamasını sağlıyorlar."

"Bir sorun mu var?" Ivy sordu.

"Sorun değil. Şu ormanda bir yürüyüş yapmak istiyorum, tetikçinin nerede durmuş olabileceğini kontrol etmek, otoparkı nasıl gördüğünü öğrenmek istiyorum. Skylar'ı koruyacak mısınız? Buranın yerlisi Ethan'ın da benimle gelmesini istiyorum. bölgeyi biliyor."

"Elbette. Cipinizde bekleyeceğiz." Ivy elini uzattı. "Anahtarlar."

"Aldım onları." Skylar onları Ivy'ye uzattı. "Ama seninle gelmeyi tercih ederim, Trent. Yardım etmek istiyorum."

"Bunu takdir ediyorum. Ama ormanda güvenliğinizi garanti edemem. Çok fazla değişken var. Çok fazla saklanma yeri var. Döndüğümde size bilgi veririm. Uzun sürmez."

Hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordu ama başını salladı ve Ivy'yi takip etti. Onunla gitmek için ısrar etmemesi için . O zaten yeterince odaklanma sorunu yaşıyordu. Onun güvenliğini gereğinden fazla riske atmak istemiyordu.

"Ethan, caddenin karşısına geçelim."

Park alanını geçip öndeki iki şeritli yolun diğer tarafına geçtiler. Ethan ağaçların yürüyor, sanki her an birinin üzerlerine atlamasını bekliyormuş gibi zemini, çalılıkları ve çam ağaçlarını tarıyordu.

Trent polis raporunu düşündü, otopark girişine olan mesafeyi not etti, doğru yerde olduğunu hissedene kadar birkaç adım daha ilerledi - tetikçinin o gün durduğu yerde. Hiçbir şey yoktu. yer hakkında dikkat çekici. Birinin izlerini görmeyi beklediğinden değil.

Bu kadar yıl sonra buraya gelmiş olmak. Yine de binaya baktığında, tetikçinin neden bu konumu seçtiğini anlayabiliyordu.

Ethan yanına geldi ve bir elini sarı, dikenli saçlarında gezdirdi. "Akıllıca bir seçim. Biraz yüksekte. Arabalar nişan almasını engellemeyecek."

"Katılıyorum. Pusu için mükemmel bir yer. Bir sürü ağaç var, böylece ortama karışabilir. Binadan çıkan hiç kimse onu fark etmez." Skylar'ın haklı olduğunu fark etmek Trent'i sarstı. Eğer eğilmemiş olsaydı, muhtemelen öldürülmüş olacaktı. Kötü bir nişancı bile hedefini buradan vurabilirdi.

Ethan işaret etti. "Gördüğüm hiçbir yerde patika diyebileceğim bir yol yok. Ama bu ağaçların arasında doğal bir patika var.

Eskiden bir patika vardı. Çalılıklar burada çok sık değil. Tetikçinin burayı seçmiş olması kesinlikle tesadüfi değil."

Trent, "Önceden keşif yapmış," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum. Polisler o zamanlar böyle düşünmüyor muydu?"

"Açık bir neden olmadığı için, daha çok cinayete teşebbüsten çok dikkatsizlik. Olması gerektiği kadar derinlemesine araştırmamışlar. Bazı insanlar olaydan hemen sonra beyaz bir kamyonun uzaklaştığını görmüş. vurulma olayı. Polis buna odaklandı ve ateş edenin olaydan hemen sonra kaçan bir avcı olduğunu düşündü." Ağaçları işaret etti. "Bana şu gördüğün olası izi göster."

On beş metre kadar ilerledikten sonra, tepelerinde gürültülü çığlıklar duyuldu. Kuşlar yukarıdaki ağaçlardan onlara doğru viyaklıyordu. Yuvalarını koruyan kargalar. Tıpkı Skylar'ın tarif ettiği gibi. Silahlı adamın buradan gelmiş olması muhtemel görünüyordu. Bu da bir araç saklamış olma ihtimalini azaltıyordu.

yolun aşağısında bir yerdeydi ve vurulduktan sonra oraya koştu. Trent onun ormana kaçtığına bahse girmişti.

"Sen buranın yerlisisin. Ormanın bu bölümünden geçiyor olsaydınız, buradan nereye giderdiniz? Bu bölgeyi çevreleyen topografya nasıl?"

Ethan sağ tarafı işaret etti. "Güneye doğru gidersen kendini dik, kayalık ve yukarı çıkmaktan başka yolu olmayan bir dağ eteğinde bulacaksın. Tırmanma ekipmanı getirmediyse, orası çıkmaz sokak olur. Kuzeye gidersen, darülaceze merkezinin hemen dışında bir eve rastlarsın. Çimler ağaçlardan temizlendiği için orada saklanacak yer yok. Riskli de çünkü evde biri olabilir ve sizi görebilir."

"Doğu o zaman."

Ormanda on dakika kadar ilerlediler. Trent tam durmak üzereydi, tetikçinin dönmüş olabileceği bir sapağı kaçırdıklarını düşünüyordu ki, ağaç sırası aniden sona erdi. Önlerinde beyaz, üç raylı bir çit ve ufka doğru uzanan otlaklar uzanıyordu. Sağ tarafta bir avuç at otliyordu. Başlarını kaldırdılar, ziyaretçilerini merak ediyorlardı. Ama hemen ilgilerini kaybedip yemeye geri döndüler.

Birkaç metre ötedeki çitin yanında iki adet dört tekerlekli arazi aracı barındıran küçük bir sundurma vardı. Biri bunlardan birini burada, bakımevinden bu kadar uzakta çalıştırsa, kimse duyabilir miydi?

Muhtemelen hayır.

Uçsuz bucaksız beyaz çitlere ve otlayan atlara doğru el salladı. "Bu arazinin kime ait olduğunu biliyor ?"

"Yemin edemem," diye yanıtladı Ethan. "Ama bahse girerim bu arazi Igou Gap Yolu bölgesine ya da belki Jenkins Yolu'na kadar uzanıyordur. Orada hep pahalı evler ve at arazileri var. Pahalı görünen Safkan atlara bakılırsa, diğer tarafta büyük beyaz bir malikane olduğundan eminim.

o yükselişin tarafı. Doğru görünüyor. Evet, oldukça eminim." "Malikânenin sahibi kim?"

Trent sordu.

"Üç en zengin at yetiştiricisi ailelerinden biri. Lancasterlar."

Lancaster. Martha Lancaster gibi mi? Onun Martha Lancaster olma ihtimali neydi?

Skylar'la arkadaş olacak, ona yüklü miktarda para miras bırakacak ve sonra Lancaster'ların mülkünden Skylar'ın hayatına kastedilen yere doğrudan bir yol olacaktı - bu girişimin Lancaster ailesiyle bir şekilde bağlantısı olmadan?

Elbette, aynı derecede akla yatkın bir başka açıklama da, Martha'nın ailesinin onu daha kolay ziyaret edebilmek için mülklerine en yakın bakımevine yerleştirmiş olmasıydı. Herhangi bir hainlik olması gerekmiyordu. Topraklarının Martha'nın ve dolayısıyla Skylar'ın bulunduğu yere bu kadar yakın olmasının nedenleri.

Ama Skylar, Martha'nın ailesinin onu görmeye neredeyse hiç gelmediğini söylemişti.

Cep telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. "Ivy, orada her şey yolunda mı? Sorun yok mu?"

"Her şey . Güvenlik bizi birkaç kez kontrol etti. Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, güvenlik görevlisi daha önce incelediğimiz ve tanıştığımız kişilerden biriydi. Yasal biri.

Burada can sıkıntısı ve akşam yemeği için guruldayan midelerden başka bir şey yok. Yakında dönecek misin?"

"Aslında ben de bu yüzden aradım. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bölüm On Dört

Skylar irkilerek uyandı ve kanepede doğruldu. Yönünü bulması ve nerede olduğunu anlaması biraz zaman aldı: Chattanooga'nın eteklerindeki iki katlı kiralık evin aile odası. Trent'in gelmesini beklerken uyuyakalmış olmalıydı. En son hatırladığında ışıklar açık olduğuna göre, Ivy muhtemelen ışıkları söndürmüş ve yatmak için üst kata çıkmıştı.

Gece yarısı mıydı? Daha mı geç? Belki de bir cep telefonu ya da en azından bir saat almalıydı, böylece zamanı tahmin etmek için yıldızlara güvenmek zorunda kalmayacaktı. Pencerelemin üstündeki vasistaslardan içeri sızan ay ışığı dışında ev karanlığa gömülmüştü.

Ve merdiveni geçtikten sonra ofis kapısının altında bir ışık şeridi. Biri mi girmişti?

Kollarında tüyler diken diken oldu. Silahını almak için otomatik olarak sırt çantasına uzandı, sonra da küfretti. Sırt çantası üst katta, yatak odasıdaydı. Bekle, aşırı tepki veriyordu. Biri zorla girmiş olsaydı alarmı . Ivy de silahıyla birlikte aşağıda olurdu.

Trent ondan kendisini buraya getirerek bir iyilik yapmasını ve kendisi gelene kadar güvende olmasını sağlamasını istemişti. Ve Ivy'ye güvenmemesi için hiçbir neden yoktu.

Uykulu zihni nihayet mantıklı düşünmeye başladığında yavaş ve derin bir nefes aldı. Trent. Ofisteki Trent olmalıydı. Yaptığı ayak işinden nihayet dönmüştü. Kollarını ovuşturdu ve titrek bir nefes daha aldı. Korkmaktan, her ses duyduğunda en kötüsünden korkmaktan o kadar yorulmuştu ki.

Ya da bir kapının altında bir ışık gördüm.

Bu şekilde yaşamak yaşamak değildi. Trent bu konuda haklıydı. Bu gece ne yaptıysa, varlığının dönüştüğü işkenceyi sona erdirmeye bir adım daha yaklaştıklarını umuyordu. Eğer öyleyse, bunu bilmek istiyordu. Bir dakika bile beklemek istemiyordu.

Çıplak ayaklarıyla kalın halının üzerinde ilerledi ve dekoratif bir masanın üzerindeki aynada kendini görünce durdu. Belki de onu görmeden önce yukarı çıkıp üstünü değiştirmeliydi. Tam olarak uygunsuz sayılmazdı ama normalde erkeklerle gecelik konuşmazdı. Yine de sutyenini çıkarmamıştı, belki de o evdeyken eve gelir diye.

aile odası. Gömlek neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu. Ivy bu yolculuk için ona kıyafet almakla iyi etmişti ama birkaç şeyi yanlış değerlendirmişti; Skylar'ın ondan çok daha kısa olması gibi.

Bu çok aptalcaydı. Adam onu daha önce şortla görmüştü ve onlardan daha fazlasını örtüyordu. Kendini saçıyla uğraşırken yakalayınca gözlerini devirdi ve kapıyı çaldı.

"İçeri gel, Ivy," diye .

Tereddüt etti. Ivy'yi mi bekliyordu? Merdivenlere doğru döndü ve onu orada görmediğine şaşırdı. Belki de Trent'in bir randevusu varsa yukarı çıkıp onu almalıydı-

"Skylar?"

Bir elini hızla atan kalbine bastırarak . "Trent. Sen, ah, beni şaşırttın."

Bakışları aşağı indi, sonra hızla yukarı çıktı. Boğazını temizledi, sonra gülümsedi. "Sen kesinlikle Ivy değilsin."

Sesinde hafif bir hışırtı vardı ve bu da içini ısıttı. *Kes . Ivy'yi görmeyi bekliyordu, seni değil.* "Onu senin için getirebilirim eğer-"

"Hayır, hayır. Sabaha kadar onu bilgilendirmeyi planlamamıştım. Sen ne yapıyorsun? Son gördüğümde kanepede uyuyordun."

Gözlerini kırıştırdı. "Beni gördün mü? Uyurken mi?"

Tekrar sırttı ve uzun bacaklarını önünde uzatarak kapının çerçevesine yaslandı. "O zevki yaşadım, evet, ama yemin seni sadece bir saniye gördüm. Orada yattığını fark eder etmez, seni yalnız bırakmak için ofisime gittim. Ben röntgenci değilim."

Boğazını temizledi, ne söyleyeceğinden emin değildi. Bu *zevki* tatmış mıydı? Onu uyurken görmekten? Eğer daha iyi bilmeseydi, onunla flört ettiğini düşünürdü. Onunla flört mü ediyordu? Herhangi bir ilişki yaşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, artık neyin söz konusu olduğunu bildiğinden bile emin değildi. Ve aniden bilmeyi diledi. İnsanları özlemişti. Erkekleri özlemişti. Ve hayatı boyunca tanıştığı tüm erkekler arasında Adam Trent en ilgi çekici, en yakışıklı olanların başında geliyordu. Belki de en tepesinde.

Kaşlarını çattı. "Skylar mı? Takılıyordum. Kızgın , değil mi?"

"Kızgın mısın? Hayır, hayır. Elbette üzülmedim. Sadece, eğer sorun olmazsa, bu gece ne yaptığınızı sormak istiyorum. Yani, eğer soruşturmayla bir ilgisi varsa. Eğer kişisel bir şeyse, kesinlikle burnumu sokmak istemem. Kahretsin. Özür dilerim. Eskiden burada, Chattanooga'da yaşıyordunuz.

Özür dilerim. Muhtemelen düşünmek için biraz zamana, boşluğa ihtiyacın vardı. Ya da her neyse. Seni rahatsız etmek yerine yatağa gitmeliydim. Aslında, şimdi çenemi kapatıp yukarı çıkacağım." Etrafında döndü.

"Skylar, bekle." Omuzlarından tuttu, dokunuşu sert ama son derece nazikti ve onu durdurup yüzünü kendisine çevirdi. "Sende Özür dileyecek bir şey yok. Soruşturmayı merak ediyorsun. Zaten benim de seninle konuşacak bir şeyim var. Soracağım bazı sorular var. Eğer istersen, neler yaptığımı sana anlatabilirim."

"Kişisel değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. İçeri gel. Lütfen." Kapıyı iterek ardına kadar açtı ve bekledi.

Ne bekleyeceğinden emin olmadan ofise girdi, sonra şaşkınlıkla durdu. Oda o kadar da büyük değildi. Pencerenin önünde bir masa ve onun önünde bir ziyaretçi koltuğu vardı ve bir duvar boyunca kitap rafları uzanıyordu. Masanın üstü hariç, çoğunlukla temizdi. Her santimetrekaresi kâğıtlar ve klasörler sanki biri vantilatörü açıp hepsini etrafa savurmuş gibi.

"Tennessee'yi ne zaman bir kasırga vurdu?"

Güldü. "Sanırım biraz dağınık. Çok fazla bilgi var ve ihtiyacım olanı bulmak için acele ediyordum."

"mu? İhtiyacın olanı buldun mu?" Masanın önünde durmuş, gördüklerini anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Henüz emin değilim. Herhangi bir soruşturmada, her şey bir noktada neredeyse sihirli bir şekilde bir araya gelene kadar neyin ipucu olup neyin olmadığını bilmek zordur. Ve ben henüz o noktada değilim."

Kâğıt parçalarından birini eline aldı, gözleri büyüdü. "Bunlar polis raporlarına benziyor. Bekle, John Lancaster mı? Martha ile bir akrabalığı var mı?"

"Koca. Ya da . Martha'nın düşüşünden çok önce, on yıldan fazla bir süre önce öldü."

"Bu bir tutuklama raporuna benziyor. Yirmi bir, hayır, yirmi iki yıl öncesine ait. Neden Martha'nın ölen kocasını araştırıyorsunuz?"

Bazı kâğıtları karıştırdı, belli ki bir şey arıyordu. "Martha'nın zengin bir at yetiştiriciliğinin anası olduğunu biliyor muydun?"

Aile mi? Multimilyonerlerden bahsediyoruz. Uber zenginler."

"Hali vakti yerinde olduğunu biliyordum ama kendinden pek bahsetmezdi. O konuşmalarımızı her zaman güncel olaylara yönlendirdi ya da benim hakkımda sorular sordu."

Yukarı baktı. "Senin hakkında mı? Ne gibi?"

Ellerini çaresiz bir hareketle uzattı. "Hiçbir şey ve her şey. Gerçekten şefkatli bir insandı, her zaman nasıl olduğumu bilmek isterdi, İşimin nasıl gittiğini. Babamdan, annemden, yaşadığım yerlerden bahsettik. Küçük konuşmalar, gerçekten. İki arkadaşın birbirine söyleyeceği tipik şeyler. Ailesinin at yetiştirdiğinden emin misin? Atlardan hiç bahsetmedi."

Başını sallayarak birkaç kâğıt yığını daha karıştırdı. "İşte onlar vardır." Bir yığın fotoğraf aldı ve onları karıştırdı. "Al bakalım. Onu tanıdın mı?" Fotoğraflardan birini masanın kenarındaki bazı kâğıtların üzerine koydu.

Yeşil bir otlağın ortasında atların üzerinde gülümseyen bir adam kadının resmine baktı. Arkalarında uçsuz bucaksız beyaz üç sıra çit ve uzakta sadece bir malikane diyebileceği bir şey vardı. Tıpkı çitler gibi ağartılmış beyaz bir görüntüsü vardı.

Ziyaretçi koltuğunu masaya yaklaştırarak oturdu ve fotoğrafı inceledi. "Bu kesinlikle Martha. Hiç şüphe yok. Burada çok genç ve hayat doluydu. Hastalıktan harap olmuş birini görmeye alıştığınızda onu böyle sağlıklı ve mutlu görmek sizi şoke ediyor. Bu kocası mı? John mu?"

"Nişanlısı, o resimdeki. Ama evet, o John Lancaster. Ağır bir kalp krizinden ölmeden önce kırk yıl evli kaldılar."

"Kocasından hiç bahsetmedi. Dul olduğunu biliyordum ama ondan hiç bahsetmedi."

"Çocukları hakkında konuştu mu? Ya da torunundan?"

Resmi yere bıraktı. "Torun mu? Kesinlikle hiç bahsetmedi."

"Randolph. Hâlâ lisede okuyor. Ailesi Richard ve Phoebe.

Onlar da yakın olmamalı, yoksa ondan bahsederdi diye düşünüyorum."

"Gönüllü olarak bilgi vermeyen tek kişi o değil. Sen hiç ilk soruma cevap verdi. Neden Martha'nın ölü kocasını araştırıyorsunuz? Bunun benim davamla ilgili olduğunu düşünemiyorum."

"Ben de öyle. Ama yine buradayız."

"Anlamıyorum."

Fotoğrafların geri kalanını bir iskambil destesi gibi elinde tutarak arkasına yaslandı. "Biri sana ateş etmeden önce kargaların sesini duyduğunu hatırlıyorsun.

İlk kurşunu sıkmadan önce bir şey ya da biri onları rahatsız etmiş." "Tamam, peki...?"

"Ethan ve ben bugün o ormana girdiğimizde bazı kargaları da rahatsız ettik. Bazı kuşların her aynı yuvalama alanlarına geri döndüğünü hatırladım. Daha sonra internette araştırdım ve kargaların da aynı şeyi yaptığını doğruladım. Yıllardır aynı yuva alanını kullandıklarına inanmak zor değil. Ormanın o kadar gerisindeler ki, silahlı adamın bir araçla gelip sonra da kimse görmeden kaosun içinde uzaklaşması yerine, sizi öldürmeye giderken muhtemelen oradan geçmiş olması mantıklı geliyor. Eğer ormandan geçmemiş , kargalar silah sesleri duyulana kadar yaygara koparmazlardı, öncesinde değil."

"Yani benim rutinime güveniyordu, binadan ne zaman çıkacağımı biliyordu ve tam zamanında oraya geldi. Bu da neden başka kimsenin onu etrafta görmediğini açıklıyor."

"Katılıyorum," dedi.

"Karga kısmı da dahil olmak üzere mantıklı görünüyor. Ama hala bunun Martha ile ne ilgisi olduğunu duymayı bekliyorum."

"Sabır."

"Hiç kimse beni sabırlı olmakla suçlamadı."

Sırıttı. "Kesinlikle o titreşimi alıyorum. Ethan ve ben ağaçların arasından zar zor fark edilen bir patikayı takip ettik ama oradaydı. Muhtemelen uzun zamandır kullanılmıyordu ama geçmişte kullanılmıştı. Etrafı beyaz çitlerle çevrili bir at son buluyordu. Ethan'a burayı bilip bilmediğini sorduğumda Arazinin kime ait olduğunu sordum, Lancaster ailesine ait olduğunu söyledi. Uzak tepeye doğru gidersek, iki katlı beyaz bir malikanenin arka bahçesinde olurmuşuz."

Yavaşça resmi eline aldı. "Buradaki gibi mi? Ve şu çitler, onlar da aynı mı?"

"Öyle." Yığından bir fotoğraf daha çıkardı ve masanın ortasına bıraktı. "Bu Lancaster malikanesinin güncel bir fotoğrafı. Benim teorime göre sana ateş eden kişi Lancaster arazisinden, şu ormanın içinden geldi ve aynı yoldan kaçtı. Orada dört tekerlekli araçların bir tür kulübe var. Baktım ve anahtarların içinde olduğunu gördüm, muhtemelen arazi uzak olduğu ve kimsenin onları rahatsız etmesini beklemedikleri için. Biri motoru çalıştırırsa kimsenin duymayacağı kadar yoldan uzakta. Tetikçi bir tane sürmüş olabilir. otlaktan geçip tepeyi aştı ve polis oraya varmadan çok önce ortadan kayboldu."

"Silahlı saldırganın Lancaster'ın arazisini kaçış yolu olarak kullanmış ve dört tekerlekli araçlarından birini çalarak uzakta?"

"Benim teorim de bu, evet. Bu yüzden öğleden sonra sizi buraya getirmek yerine polis merkezine gittim. Hamilton County irtibat görevlimizle konuştum. Bana tüm bunları, polisin Lancaster ailesi hakkında halihazırda sahip olduğu dosyaların kopyalarını, mülk kayıtları da dahil olmak üzere, bugün gördüğüm yerin gerçekten onlara ait olduğunu doğrulayabilmem için verdi. Birinin onlardan dört tekerlekli bir araba çaldığına dair bir polis raporu olup olmadığını görmek istedim. Ama yoktu."

"Belki de silahlı adam dört tekerlekli aracı arazilerine bıraktı, yüzden gerçekten çalınmadı. Bulduklarında da ihbar etmeye gerek görmediler."

"Belki de."

"Başka bir teorin mi var?"

"Bir teori değil, başka bir olasılık."

Resim yığınına karıştırdı ve iki tanesini çıkardı. Öne doğru eğilerek onları kadının önüne, yan yana, yüzüstü koydu.

"Bugün, birinin sizi yoldan çıkarmaya çalıştığı ve silahlı adamın sizi Cherokee Ulusal Ormanı'na kovaladığı diğer iki suç mahallini ziyaret etme olmadı. Ama yoldaki olayla ilgili polis raporunu inceledim. Tetikçiyi bakımevinden daha iyi gördün. Elinde Koyu kahverengi saçları vardı, hafif kıvrıkcıktı. Zayıftı, açık tenliydi. Ormanda peşinizden gelen adam da bu tanıma uyuyor muydu?"

Yavaşça başını salladı. "Olayların yüzüne tam olarak bakamadım. Ya o çok uzaktaydı ya da ben kaçmaya çalışmakla meşguldüm. Ama evet. Genel tanım Chattanooga'da hayatıma kasteden üç girişimin hepsine uyabilir."

Her iki resmi de ters çevirdi ve benzer görünümlü iki adamı ortaya çıkardı.

Keskin bir nefes aldı ve bir elini ağzına bastırdı. ikisi de onu öldürmeye çalışan adamın bunca yıldır kafasında taşıdığı görüntüsüne uyuyordu. Fotoğrafları eline alıp daha yakından bakarken elleri titredi. Sonra onları yere bıraktı ve kollarını beline doladı.

"Her ikisi de tetikçi olabilir, en azından burada Chattanooga'da peşime düşen kişi ya da kişiler. Kim onlar?"

"Richard ve Scott. Kardeşler. Martha Lancaster'ın oğulları."

On Beşinci Bölüm

Trent peçetesini tabağının üstüne attı ve kahve fincanını tabağın yanına koydu. Kahvaltı masasının karşısında Skylar ve Ivy oturuyordu. Skylar bir Sinir küpüydü, yemeğini tabağında gezdiriyor ama nadiren yiyordu.

"Eğer waffle sevmiyorsan, çok iyi kahvaltı sandviçi yaparım. Kiralama şirketi mutfakta isteyebileceğin hemen her şeyi stokladı."

"Hayır, teşekkürler. Zaten tam olarak istediğim şeyi yaptın, bu arada çok da güzel oldu. Yemek yapan erkekleri severim."

O sırtıttı ve Ivy kıkırdadı. Skylar'ın yüzü açık pembe bir renk .

"Bildiğim iyi oldu," dedi. "Ama belli ki bugün mutfak becerilerimde bir var. Yaklaşık iki lokma yedin."

"Sorun yemek değil, inan bana. Gerginim. Ekibinizle yapacağınız video konferans ne zaman başlayacak?"

Ivy ayağa kalktı ve yemek odası ile aile odası arasındaki kemerli geçide doğru ilerledi. "Eşyaları yerleştirmek için çok uzun zaman harcadığımdan şikâyet ediyorsan

Callum'u suçla. Bizim taraftaki her şeyi uzun zaman önce hallettim. Bir şekilde merkezimizdeki son teknoloji ekipmanları bozmayı başardı. konferans odası. Brice'ın bunu düzeltmesi bir saatten fazla sürdü."

"Benim hakkımda konuştuğunuzu duyabiliyorum," diye Callum diğer odadaki hoparlörlerden.

"Oh, güzel," diye karşılık verdi Ivy. "Brice belli ki ekipmana tekrar dokunmana izin vermemiş. Ses hâlâ çalışıyor."

Callum küfretti.

Ivy güldü ve Trent ile Skylar'a doğru döndü. "Çetenin hepsi burada ya da orada sanırım. Televizyonda. Siz hazır olduğunuzda."

Trent, Skylar'a soru soran bir kaş kaldırdı. "Hazır mısın?"

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Güneş doğduğundan beri hazırım bu sabah ortaya çıktı. Herkesin ne bilmek için sabırsızlanıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Kötü kelime seçimi."

Ivy aile odasına yöneldi. Trent masanın etrafında döndü ve Skylar'ın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Her şey yoluna girecek. Hayatının geri kalanında saklanmak zorunda kalmaman için ne gerekiyorsa yapacağız."

Başını salladı ama ikna olmuş görünmüyordu. "Teşekkür ederim. Hiçbir şey olmasa bile, hepinizle tanışmak ve insanlarla yeniden konuşmak harika oldu. Artık kendimi görünmez hissetmememe yardımcı oluyor."

Kızın yüzündeki çaresiz ifade onun felaketiydi. Aralarındaki ilişkiyi profesyonel tutma konusundaki kararlılığına rağmen, onu kollarına çekme ve göğsüne yaslama dürtüsüne karşı koyamadı. Ve kız hemen kollarını beline dolayıp onu kucakladığında, Ivy'nin televizyonun tepesine taktığı kamera aracılığıyla ekibinin onları kemerli geçitten görebilmesini umursamadı.

Skylar önemliydi. Kendisinin önemli olduğunu ve ona ne olduğunu önemsedığını bilmeye ihtiyacı vardı. Ekibinin de bunu bilmesi gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun bu dava için canla başla çalışmalarını istiyordu. Davanın çözülmesini ve Skylar'ın gerçekten mutlu ve güvende olması için bir şansı olmasını istiyordu.

Diğer odadan birinin boğazını temizlediğine dair hassas bir ses duyuldu. Ivy.

İçini çekti ve geri adım atarak ellerini Skylar'ın omuzlarında tuttu. "Hazır mısın?"

Gülümsedi ve titrete bir nefes verdi. "Artık . Teşekkür , Trent." "Ne zaman istersen."

Aile odasına doğru giderlerken yüzü tekrar hoş bir pembeliğe büründü.

Ivy onlara meraklı bir bakış attı, gülümsedi ve koltuktan sehpanın diğer tarafındaki ara sıra kullanılan sandalyeye geçti. Bu ince bir ifadeydi ama yüksek sesle ve netti. Trent ve Skylar'ın yan yana oturmaları için yer açıyordu.

Oturdular, Ivy'nin bakışları neredeyse tüm zaman boyunca onlara yapışmıştı. Sırrı kesinlikle ortaya çıkmıştı, kendisinden de saklamaya çalıştığı sır. Skylar'ı önemsiyordu, bir dedektifin müvekkili için duyduğu endişeden çok daha fazlasını.

Fiziksel çekim anlıktı. Bunu görmezden gelmeye ve duygularını işin içine karıştırmamaya çalışmıştı. Ancak kurmaya çalıştığı bariyerler endişe verici bir domino taşları gibi yıkılmıştı. Duygularını bir müşteriye uygunsuz, profesyonelce olmayan ve son derece riskliyi.

Tehlikeli. Davadan çekilmeli ve başka birini görevlendirmeli.

Ama yapamadı.

Bu işi sonuna kadar götürmek zorundaydı. Sadece dikkatli olmalı ve düşüncelerini açık tutup odaklandığından emin olmalıydı.

Her nasılsa.

Ivy'nin ve şöminenin üzerindeki kameradan onu izleyen ekibinin yüzünde endişe okunuyordu. Başını salladı, sessizce Olsun ya da olmasın, her şeyin kontrol altında olduğuna dair onlara güven veriyordu. En azından Skylar sessizliği ve bakışları anlamış gibi görünmüyordu. Herkese minnetle gülümsedi, şüphesiz endişelerinin ikisi için değil kendisi için olduğunu düşünüyordu.

İç çekti, sonra Skylar'ın sorgulayan bakışına güven verici bir şekilde gülümsedi ve TV ekranına odaklandı. "Bu davada herkesin yardımını takdir ediyorum."

"Ben de," dedi Skylar. "Hepinize çok teşekkür ederim."

"Elbette." Ivy ona söyledi. "Biz de bunun için buradayız." Gözlerini Trent'e dikti. "İşimize odaklanmak, davayı çözmek, müşteriye yardım etmek için buradayız. Burada önemli olan bu. Şu anda önemli olan tek şey bu. Öyle değil mi, Trent?"

Adam, kadının incelikten yoksun iğnelemesi karşısında kaskatı kesildi. "Elbette. Bu dava kesinlikle benim odak noktam." Televizyonu işaret etti. "Ve her ne kadar her biriniz

Şu anda kendi davalarınız var, benimkine yardım etmek için fazladan zaman ayırıyorsunuz. Bunu takdir ediyorum. Hepinize ve özellikle de Ivy'ye bize yardım etmeye geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bu görüşmeden sonra Gatlinburg'a dönmem gerekiyor." Ivy onlara özür dileyen bir bakış attı. "Soruşturmalarımın biri için bir tanıkla görüşmem var. Ama kalmamı isterseniz, başka düzenlemeler yapmaya çalışabilirim."

"Burada işleri siz olmadan da halledebileceğime eminim," dedi. "Gerektiğinde yardım edecek güvenlik şirketi elemanlarım var. Ama teşekkürler. Yaptığınız her şey ve teklifiniz için minnettarım."

Tam olarak ikna olmamış bir şekilde ona gülümsedi. "Bu sefer kim başlıyor? Brice? Callum?"

"Önce ben başlayacağım," dedi Trent. "Araştırdığım konuları Skylar ile zaten paylaştım. Ama hepinize bir güncelleme de yapmak istedim.

Onlara dünkü bakımevi gezisini, Skylar'ın kargaları duyduğunu ve ardından tetikçiyi gördüğünü hatırladığını anlatmaya devam etti. Ve son olarak, daha sonra Lancaster'lara ait olduğunu doğruladığı mülke giden eski bir patikayı takip ettiğini anlattı. Tetikçinin kaçmak için bu yolu ve dört tekerlekli bir aracı kullanmış olabileceğine dair teorisini açıkladı. Ve hem Scott'ın hem de

Martha'nın oğulları Richard, Chattanooga'daki her üç olayda da tetikçinin genel tanımına uymaktadır.

Ivy başını salladı. "Bu zayıflık. Tanıdığım erkeklerin yarısı bu tanıma uyuyor. Skylar da onlara o kadar iyi bakamadı, değil mi?"

Skylar başını salladı. "Doğru. Ben yapmadım. Hayatta kalmaya çalışmakla meşguldüm. Trent bana Martha'nın oğullarının resimlerini gösterdiğinden beri, gördüğüm adamın onlar olup olamayacağı konusunda gidip geliyorum. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Onları kesinlikle seçemezdim. Ve hala neden bana zarar vermek istediklerini anlamıyorum. Martha'yı ziyaret ettim çünkü

Darülaceze merkezindeki listede adı vardı ve birinin onu ziyaret etmesini istiyordu. Ona asla kötü bir şey yapmadım. Biz arkadaşlık. O öldükten sonra oğullarının benden nefret etmeye karar vermeleri mantıklı değil."

Brice, Gatlinburg konferans salonundan, "Ona katılmak zorundayım," diye ekledi. "Arada gerçek bir bağlantı varmış gibi görünmüyor."

"Katılıyorum," dedi Trent. "Bu çok zayıf. Martha vasiyetinde Skylar'a biraz para verdi. Ama Lancaster'lar zengin. Bu yeterli değil gibi görünüyor. Para almasına kızarlarsa peşinden gitmeye teşvik etmek için." "Ne kadar paradan bahsediyoruz?" Ivy sordu.

"İki yüz bin," dedi Skylar.

Brice ıslık çaldı. "Bu çok para demek. Bu aile ne kadar zengin?"

"Yeterince zenginler," dedi Trent, "iki yüz bin dolar küçük bir miktar. Nakit. Dün Lancaster'lar hakkında bilgi sahibi olup olmadıklarını öğrenmek için polis merkezine gittim. Daha spesifik olarak, birisinin dört tekerlekli araçlardan birini alıp kaçmış olabileceği teorimi desteklemek için darülacezenin vurulduğu gün çalıntı eşya raporu tutup tutmadıklarını görmek istedim. Herhangi bir bildirimde bulunulmamış."

"Bu hırsızlık olmadığı anlamına da gelebilir," dedi Ivy. "Bu da teorinizi daha da zayıflatıyor."

"olarak değil. Benim teorime göre tetikçi yaya da olsa, bir şey de çalmış olsa ormandan kaçmış olabilir. Rapor tutulmamış olması, ateş edenin bir Lancaster olabileceği ihtimalini güçlendiriyor - benim tahminim Scott ya da Richard olabilir."

Herkes aynı anda konuşmaya, teori üzerine spekülasyonlar yapmaya ve Trent'in mantığındaki daha fazla kusura işaret etmeye başladı.

Onlar kadar elini kaldırdı. "Sadece bir gün oldu. Lancaster'ların bu işe karıştığına hiçbir şekilde ikna olmadım. Ben sadece

Böylece onları eleyebilir ya da eleyebilirim. Chattanooga Polisi'nden aldığım bilgiye göre, Martha ve oğulları hakkında kalın dosyaları var. Ne kadar zengin olduklarını merak ediyordun.

Ne oldu? Yüz milyonların üzerinde mal varlıkları var. Patronumuz kadar varlıklı değiller ama ondan çok da uzakta değiller."

"Vay canına," dedi Brice. "Martha'nın Skylar'a verdiği para gerçekten de devede kulak. Beş yıldır devam eden cinayet teşebbüsü için bir neden gibi görünmüyor. Parayı nereden buluyorlar?"

Trent, "Çoğu insan bunun burada ve Lexington, Kentucky'deki at yetiştiriciliği faaliyetlerinden kaynaklandığını düşünüyor," dedi. "Ama yerel polis ve FBI yıllardır onları araştırıyor, organize suçla bağlantılarını araştırıyor. Hatta kullanılmış tabaklarını alabilmek ve DNA profillerini çıkarabilmek için onları restoranlara kadar takip ettiler. Şimdiye kadar bir şey bulamadılar. Burada dedektifken bu konuda söylentiler duyduğumu hatırlıyorum. Ama hiçbir şey kanıtlanmadı. Eğer daha umut verici bir şey , üzerine atlarım. Brice, sen Darius Williams'ı araştırıyordun-"

"Darius Williams kim?" Skylar sordu.

"Bu benim ," dedi Brice. "Birkaç gün önce Smokies'seni öldürmeye çalışan adam. On dokuz yaşında olmasına rağmen, bir çocuktan çok Adamım. Ne boşa harcanmış bir hayat. Gatlinburg Polisi ve Korucu McKenzie, ben kendi soruşturamama başlamadan önce onun hakkında sağlam bir geçmiş oluşturmayı baş. Zekiydi, notları iyiydi, gerçekten başarılı olma potansiyeli vardı.

Ailesi öldürülüp koruyucu aileye verilinceye kadar kendi bir şeyler yapmaya çalışmış. Koruyucu ailesi iyi ve sevgi dolu insanlara benziyor. Ama tahmin edebileceğiniz gibi, hayatının bu şekilde altüst olması çok zor olmuş. Kötü seçimler yaptı, yanlış kalabalıklara karıştı, uyuşturucu, buraya klişeyi ekleyin."

"Onu Chattanooga'ya bağlayabildiniz mi?" Trent sordu.

"Şimdilik hayır. Benim de bulacağımı sanmıyorum. Son iki hafta boyunca her gün Gatlinburg'da olduğunu doğrulayan bazı arkadaşlarıyla ve apartman yöneticisiyle konuştum. Hepsi oldukça açık sözlüydü. Callum, bu hafta patronu sen oynayacağın için harcama raporumu onaylayan gerekecek. Rüşvet ucuz değildir."

Callum inledi. "İyi tarafından bakarsak, belki Grayson bizim Harcamalar artarsa, Ryland'la birlikte şehir dışına çıktıklarında beni görevlendirmemeye karar verir."

"Sen öyle san." Brice güldü. "Kimse patronculuk oynamaktan kurtulamaz. Bu bir geçiş töreni."

Skylar Trent'in omzuna dokundu ve yakınına eğildi. "Patronun ne kadar zengin olursa olsun, tüm bu harcamalar yüzünden kendimi gerçekten suçlu hissediyorum.

Bunun neye mal olduğunu takip et. Yapabildiğim zaman ona geri ödeyeceğim.

Bir şekilde." Başını iki yana salladı. "Brice ve Callum dalga geçiyor," diye fısıldadı.

"Söz veriyorum Grayson hiçbir masrafı dert etmeyecek. Onun milyarder olduğu kısmını unuttun mu?" Onun elini sıktı. "Sorun değil. Söz veriyorum."

Başını salladı ama masrafların onu rahatsız ettiği belliydi. Bu da onun iyi karakteri hakkındaki fikrini pekiştiriyordu. Bağımsızdı ve kimseden faydalanmak istemiyordu. Keşke bunu nasıl yapacağını bilseydi. masraflar konusunda endişelenmemesi için ona güvence verdim.

Grayson parasını saçma sapan kullanmazdı. Zeki ve anlayışlı bir iş adamıydı. Ancak Bitmemiş İş'in bir gelir kapısı olmadığını, şirketi yürütmek için çok para gerektiğini en başından beri biliyordu. İş yapmanın maliyeti buydu ve faili meçhul soruşturmalarını cömertçe finanse etmek için gelir getiren girişimlerini dikkatle geliştirdi. Bir soruşturmacının kaynak talebi ne kadar uçuk ya da pahalı olursa olsun, Grayson her zaman evet demek için elinden geleni yapardı.

Trent tekrar televizyona döndü. "Brice, Williams'ın Gatlinburg'da olduğundan, yakın zamanda şehirden ayrılmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü geceleri suç faaliyetleri, bir kız arkadaşı ve tam Gündüzleri yaşadığı apartman kompleksinin bakımını , neredeyse uyuyamayacak kadar meşguldü. Onu her kim işe aldıysa Buraya gelmesi mantıklı çünkü görevinde başarısız olunca onu ortadan kaldırmışlar. Skylar'ın peşinden gittiği gün işe alındığına eminim. O sabah hasta olduğunu söyleyip işe gitmemiş. Gizemli kötü adamın onunla ilk temasa geçtiği zaman buysa, bunu kullanabilirsin. Chattanooga'daki şüphelilerin sayısını azaltmaya yardımcı olacak zaman çizelgesi."

"Doğru," dedi Trent, telefonuna bir not düşerek. "Kötü adamımız büyük ihtimalle bütün gün şehir dışındaydı, önce bir kiraladı, sonra da izini kaybettirmek için onu öldürdü."

Yanında, Skylar titredi ve ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu.

"Skylar, bunların hiçbirini burada oturarak dinlemek zorunda değilsin. Söz veriyorum

İşimiz bittiğinde sizi bilgilendiririz."

"Hayır, hayır, ben iyiyim. Bu sadece... üzücü ve korkutucu. Uzun zamandır kaçak yaşıyor olsam da, bazen birinin beni öldürmek istediğini fark etmek hala çok zor. Ölmemi o kadar çok istiyorlar ki defalarca izimi sürdüler ve bu pis işi yapmaları için başkalarını tuttular." Titrek bir nefes aldı. "Lütfen, devam edin. Toplantıya devam edin."

Bir yanı her şeyi durdurmak ve onu başka bir odada beklemeye ikna etmek istiyordu. Ona sarılmak ve bir şekilde onun korkularını da kovalamak istedi. Ama aynı zamanda onu daha iyi hissettirmenin en iyi yolunun Bu davayı çabuk çözmek. "Başka bir

şey var mı, Brice?"

"Şimdilik değil. Sanırım Lance askeri açıdan yürüttüğü soruşturma rapor vermeye hazır."

"," dedi Trent. "Önce Skylar'ı uyarmalıyım." "Beni uyarmak mı? Ne hakkında?"

"Lance'ten, Callum'un da yardımıyla, babanızın askerlik hizmeti de dahil olmak üzere geçmişini araştırmasını istedim. Ve çok üzülmenden önce, lütfen amacımızın, mümkünse, neden birilerinin onu ve ailenizi bulabileceğinden endişe ettiğini bulmak olduğunu anlayın. Hepiniz için takma adlar ve sürekli yer değiştirdiğini, size kendini savunmayı ve vahşi doğada nasıl hayatta kalacağınızı öğrettiğini söylediniz. Birinin onu ve sizi bulmasını engellemek için çok uğraştı. Ve işte buradasınız, peşinizde biri var. Bu da başka bir tesadüf. Ve bunlar genellikle bir soruşturmada kırmızı bayraklardır, bu yüzden-"

Elini onun elinin üzerine koydu ve gülümsedi. "değil. Anlıyorum. Birinin babamın geçmişine baktığını düşünmek çok sarsıcı, özellikle de babam o kadar bu konuda özel. Ama benim için bunu yapmanın mantıklı olduğunu düşünüyorsanız, onun da bunu sorun etmeyeceğini biliyorum. Bu yüzden ben de varım."

salladı, kızın üzgün olmaması için rahatlatmıştı. "Devam et, Lance. İşe yarar bir şey bulabildin mi?"

"Ne yazık ki hayır. Bağlantım müsait değil ve bana verdiğiniz zaman aralığında ordu komandoları hakkında yaptığım araştırmalarda babası olabilecek birine rastlamadım. Hakkını vermeliyim. İzini kaybettirmekte, değiştirmekte, isim değiştirmekte iyiydi. Onu ve ailesini eyaletler boyunca takip ettim ve yaşadıkları tüm isimleri ve yerleri buldum. Ama nerede doğduğunu ya da aile denizaşırı ülkelerdeyken nerede yaşadığını söyleyemedim. Aramaya devam edeceğim. En kısa zamanda ailemle temasa geçeceğimden eminim."

askeri istihbarat bağlantısı, bana babasının gerçek adını bulma konusunda çok daha şanslı olacak. Ama bu gerçekleşene kadar, bunu bir kenara bırakıyorum."

Trent, "Hayal kırıklığına uğradım ama tamamen anlıyorum," dedi. "Bu seferki zor. Cinayet teşebbüslerinin hiçbirinden elimizde DNA ya da parmak izi yok. Bir şüpheliyi bulmamıza yardımcı olacak olağan kestirme yollardan hiçbirisi yok. Skylar, Chattanooga'dan ayrıldıktan sonra hayatına kastedenleri bir düşün. Bu girişimlerin her birinden önce kimliğinin nasıl ortaya çıkmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Önceki haftalarda normalin dışında bir şey yapmış mıydın?"

"Ne gibi?"

"Eski hayatınızdan birini ziyarete gitmek?"

"Hayır. Asla."

"Onları arayayım

mı?" "Hayır."

"Herhangi birine e-posta göndermek mi?"

"Bir e-posta adresim bile yok."

"Peki ya sosyal medya hesapları? Senin adına bir şey bulamadım. Belki takma adlarınızdan birinin altında bir tane vardır?"

"Benim hiç profilim olmadı. Sizi internette aradığımda, sosyal medya platformlarının isimleri gibi anahtar kelimelerle basit internet aramaları . Aslında hiçbirine giriş yapmadım. Ben şebekeden uzağım. Hayır. elektronik iz. Her şeyi nakit olarak ödüyorum."

"Bazen motellerde kaldığınızı söylemişsiniz. Yiyecek, erzak, kıyafet, yeni ayakkabılar, kitaplar ya da eğlence için kullandığınız her şeyi satın almak zorundasınız. Topraktan geçinmek bile para gerektirir. Ama paran sırt çantanda değil, yıllarca yaşamaya yetecek kadar . Yeni bir yere gittiğinizde sakladığınızı söylemişsiniz. Her saklandığın yeri değiştirdiğinde yanında mı taşıyorsun?"

"Tamam, hayır, hepsi değil. Bir banka hesabım var. Ama Skylar Montgomery adı altında değil. Babamın uzun zaman önce yarattığı takma adlardan birinin altında. Ve ona nadiren erişiyorum. Girdiğimde de bir seferde bana aylarca yetecek kadar para çekiyorum."

"Hayatınıza yönelik son girişimle ilgili olarak en son ne zaman erişim sağladınız?"

Kaşlarını çattı ve düşündü. Sonra gözleri ve yüzü soldu. "Yaklaşık bir hafta önce."

Şaşırmadan başını salladı. "Peki ya diğer girişimler?"

"Bilmiyorum. Eğer ATM'den para çekmeye yakınlarsa, o zaman hiç aklıma gelmedi. Her zaman birisinin beni ATM'lerden birinde tanıdığını düşünmüşümdür."

Kasabadaki erzak alışverişlerimi, kaybolduğum zamanki eski haberlerden öğrendim. Ama şimdi bile kötü adamın beni bu şekilde bulduğuna ikna olmuş değilim. Bu takma isimle Skylar Montgomery kimliğim bağlantı kuracak hiçbir şey yapmadım. Bunu benden başka kimse bilmiyor."

"Burada araya girebilir miyim?" dedi Brice. "Seni anlamak kolay değildi. takma adınız ve siz ve aileniz Amerika'dayken nerede yaşadığınız. Ve çoğu insanın sahip olmadığı bir kaynak ağı gerekiyordu. Yine de Callum ve ben yirmi dört saatten kısa bir süre içinde tüm bağlantıları kurduk."

Sözleri kafasına dank edince yüzü daha da solgunlaştı.

Brice devam etti. "Sokaktaki sıradan bir adam bunu bizim kadar hızlı yapamazdı. Ama demek istediğim şu ki, bu yapılabilir. Tüm takma adlarınızı Montgomery ismine bağladım."

Başını iki yana salladı. "Bir gün bana bunu nasıl yaptığını açıklamak zorunda kalacaksın. Çünkü babam takma isimlerimizin birbirine bağlanmaması konusunda çok titizdi. Ve az önce söylediklerine rağmen, ben hala Bankacılık işlemlerim için kullandığım takma ismi keşfetmiş olmanızın bir yolu olduğuna inanıyorum."

"Takma adın ne?" diye sordu. "Bizimle paylaşmanızın bir sakıncası yoksa." "Neden olmasın anlamıyorum. Hayatım zaten senin ellerinde.

Adım Julia.

Legrasse."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Haklısınız. Araştırmalarımızda buna hiç rastlamadık."

"Babam bunu özellikle acil bir durumda kullanabilmem için oluşturdu. Bir gün kaçmak zorunda kalırsam elimde olsun diye hesaba yüklü miktarda para yatırdı. Tüm bunlar yıllar önce başlamadan önce bu hesabı hiç kullanmamıştım. O hesaba Skylar Montgomery olarak benim aramda hiçbir bağlantı yok."

"Bir şekilde elektronik bir iz bırakıyor olmalısınız yoksa kötü adamlar sizi nasıl bulmaya devam eder?" Trent söyledi. "Yeni bir şehre gittiğinizde ya da malzeme satın aldığınızda ne yaptığınızı düşünün. Peki ya bilgisayar ve internet kullanırken? Bitmemiş İş'e internetten baktığını söylemiştin. Bir motelin iş merkezinde internete girdim. Ve bana güvenip güvenemeyeceğinize karar vermek için hakkımda bilgi aradınız. Bunu yapmak için hangi hesabı kullandınız? Bu mu?"

Gülümsedi. "Hiçbiri. Aramaların hepsi motelin misafir ağından internete girilerek yapıldı. Ve benden önce giriş yapan misafirin soyadını ve oda numarasını kullanarak giriş yaptım. Takma adımlı bile kullanmadım. Gerek de yoktu zaten. Odamın parasını nakit ödedim. Ve

Siz sormadan söyleyeyim, hayır, kimlik göstermedim. Kayıt memurunu cüzdanımı kaybettiğim konusunda ısrar ederek kimlik vermemeye ikna ettim. Ona verdiğim ismi o anda uydurdum." Omuz silkti. "O ismi hatırlamıyorum bile. Ne daha önce ne de o zamandan beri hiç kullanmadım."

Trent başını salladı. "O zaman seni bulmaları ATM'den para çekmenle ilgili olmalı. Söylediğin başka hiçbir şey bunu açıklamıyor."

Ellerini uzattı. "Özür dilerim. Keşke başka bir şey düşünebilseydim. Ama beni nasıl bulduklarını hiç anlayamadım. Düşündüm, düşündüm ve denedim-"

"Bekle." Trent koltukta dönüp ona baktı. "Martha Lancaster'ın sana verdiği para ne olacak? İhtiyacın olduğunda erişebileceğin bir hesapta olduğunu söylemiştin."

"Ama ben hiç yapmadım."

"Hesap hangi isim altında?"

"Acil durum takma adım, Julia Legrasse. Ama dediğim gibi, hesaptan bir kez bile para çekmedim. Ve o hesaptan babamın hesaba para aktarmadım. Martha'nın parası orada öylece duruyor. Dokunulmadan. Elektronik iz yok."

"Birisi senin için o hesaba iki yüz bin dolar yatırdı. Bunu kim yaptı?"

"Martha'nın avukatı. Tek elektronik bağlantı, Martha'nın hesabından avukatın oluşturduğu hesaba tek seferlik transfer olacaktır."

"Takma adınla. O hesaba hiç dokunmamış olman önemli değil. Martha ve dolayısıyla avukatı seni Skylar Montgomery olarak tanıyordu. Avukat da senin takma adını biliyordu çünkü Martha'nın sana miras bıraktığı parayı tutman için senin adına bir hesap açmıştı. Bankacılık sektöründe bağlantıları olabilir. Takma adınızla her para çektiğinizde, Martha'nın parası için kullandığınız hesap olmasa da, bu durumdan haberdar olabilir."

Gözleri dehşet içinde açıldı.

"Bahse girerim bağlantı budur," diye kabul etti Ivy. "O da işin içinde olmalı."

Skylar ellerini kucağında birleştirdi. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ona güvendim çünkü Martha'ya güveniyordum. Bu bağlantıyı kurduğunu duyunca bile mantıklı gelmiyor. Neden hiç tanımadığım bir avukat beni öldürmek istemedi önce? Ve neden neredeyse beş yıldır benim peşimde?"

Trent, "Hepimiz bunu için çalışacağız," dedi.

Ivy sehpanın diğerk tarafındaki sandalyesinden başını salladı. "Emin . Bu harika bir mola Skylar. Avukatın adı neydi? Hatırlıyor musun?"

Yüzündeki gerginlik eğlenen bir gülümsemeyle yumuşadı.

"Unutabileceğim bir isim değil. Albert Capone."

Callum bir kahkaha patlattı. "Al Capone adında bir avukat mı? Sonra 1920'lerde kötü şöhretli bir suç patronu mu? İşte bu rekorlar kitabına girecek bir şey." "Bana Al Capone gangsterinin adının Alphonse, Albert değil. Ve bana ona asla ama asla Al demememi söyledi." Callum yine güldü.

Trent ona baktı. "Takma adınızın Albert Capone olduğunu bilen avukat mı?"

Telefondaki herkes sustu ve Skylar kaskatı kesildi; ses tonunun amaçladığından daha sert çıktığını geç de olsa fark etmişti. Ama dün gece Lancaster'larla ilgili polis dosyalarında okuduğu o ismi söylediğinde afallamıştı. Ama hiçbir zaman bir bağlantı kurmamış ya da bunun önemli olduğunu düşünmemişti.

Şimdiye kadar.

"Evet." Skylar'ın sesi savunmacı çıkmıştı. "Onu ismine bakarak yargılamadım. İyi bir insana benziyordu, kesinlikle korktuğum ya da bana zarar vermek isteyeceğini düşündüğüm biri değildi."

"Seni suçlamıyorum. Kulağa öyle geldiği için beni affet. Sadece bu ismi söylemene şaşırdım." Önce Ivy'ye, sonra da televizyon ekranından konferans salonundaki diğerlerine baktı. "Yine sıfır noktasına geri döndük. Avukat Capone, Skylar'ın peşinden tetikçileri gönderen kişi değil. O öldü. Skylar Chattanooga'dan ayrıldıktan sadece birkaç hafta sonra öldü."

"Nasıl öldü?" Skylar'ın sesi titriyordu. "Öldürüldü.

Biri onu vurdu."

On Altıncı Bölüm

Skylar yemek tepsisini Trent'in ofisine taşıdı ama açık kapıda durdu ve içerideki dağınıklığı görünce şok oldu. Dün gecedan bile daha kötüydü. Kâğıtlar, sanki elini sürmüş gibi masanın etrafından yere dökülmüştü.

Gatlinburg'daki evini gördüğünden beri onun dağınık biri olmadığını biliyordu. Elleri cebinde pencerenin durmasından da anlaşılacağı üzere, bu dava onu gerçekten etkilemişti. hafif eğimli çimenlere ve ağaçlara bakıyordu. Belli ki derin düşüncelere dalmıştı ve onu duymamıştı.

Davanın onu rahatsız etmesinin iyi bir şey olduğunu düşündü. Onu sonsuza dek rahatsız edecekmiş gibi görünüyordu. Hayatının geri kalanı onun ve ekibinin önümüzdeki birkaç gün içinde neler yapabileceğine bağlıydı. Bu pek çok korkutucuydu. Ama daha önce yaşadıklarından daha fazla değil. Muhtemelen bu yüzden şu anda şaşırtıcı derecede sakin hissediyordu.

"Trent? Bizim için çorba ve sandviç yaptım."

Döndü ve bakışları kadının elindeki tepsiye kaydı. Masasına baktı, sonra küfretti. "Özür dilerim. Kullandığım dil ve dağınıklık için." Kâğıtları bir kenara itip yer açtı.

"Küfrettiğin ya da şaşırtıcı derecede kötü temizlik alışkanlıkların için özür dilemene kesinlikle gerek yok," diye alay etti tepsiyi yere bırakırken.

Gülümsedi. "Bunu yapabilmen çok komik."

"Ne yapacağım?" Yerdeki bazı kâğıtları karıştırdı ve oturabilmek için misafir sandalyesini çekti.

"Beni . O adam dağda bize ateş ederken bile beni güldürdün. Bu bir hediye."

Yanakları ısındı. "Şey, ah, teşekkür ."

" ederim. Teşekkür . Yemek için de teşekkürler. O kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Ivy Gatlinburg'a gittiğinden beri buraya tıklıp kaldın ve bana ofisinden çıkmamı söyledin."

Kadının getirdiği su şişelerinden birinden bir yudum almıştı ki öksürdü ve ağzını kapattı. Boğazını temizledi. "Ben sana sipariş vermedim

dışarı." Tekrar öksürdü.

"Kesinlikle . Bu kelimelerle değil ama beyin fırtınası yapmak istediğimde ya da her neyse, yardımımı istemediğini söyledin."

"Hayır. Yardım edebileceğinizi *düşünmediğimi*, her şeyi kafamda çözmem gerektiğini çok net hatırlıyorum."

"Kendi başına. Bu yüzden seni yalnız bıraktım ve saatlerce çok sıkıcı bir televizyon izledim. İnzivaya çekildiğim için yalnız kalmaya alışkınım ama her zaman okuyacak iyi bir kitabım olurdu. durum öyle değil. Sahiplerinin burada hiç kitap bulundurmadığına inanabiliyor musun?"

Ona abartılı bir ifadesi verdi. "Hayır. Gerçekten mi? Polisi arayıp onları ihbar edeyim mi?"

"Yemeğini ye."

Güldü ve tabaklardan birine uzandı.

Yemeklerini yerlerken, masanın üzerindeki bazı kâğıtlara göz gezdirdi ve ona sorular sordu. O da ona ormandaki ve ıssız motellerdeki hayatı hakkında sorular sordu. Birinin arabasına ateş edip onu yoldan çıkarmaya çalıştığından bahsettiler. Ve yan tarafındaki yara enfeksiyon kaptığında Cherokee Ulusal Ormanı' ateşli gezintilerine dair hatırladığı çok az şeyi tartıştılar. Ona babasının hayatta kalma eğitiminden bahsetti, Suyu nasıl bulacağını, hangi meyvelerin yenilebilir olduğunu ve hangilerinin onu öldüreceğini bilmek için bu eğitimden nasıl yararlandığını.

Peçetesiyle ağzını sildi ve başını sallayarak arkasına yaslandı.

"Baban harika bir adama benziyor. Keşke onunla tanışabilseydim." Kollarını kavuşturdu. "Sanırım birbirinize hayran olurdunuz."

"Nasıl öldü? Brice soruşturması hakkında bizi bilgilendirirken başına kötü bir şey geldiğinden bahsetmemiştii."

"Nefret dolu. İlginç bir kelime seçimi. Ben olsam sarhoş bir sürücünün babamın arabasına çarpmasının alçakça olduğunu söyledim. Yan hava yastıkları olmayan eski model bir arabası vardı. Anında öldü."

Masanın üzerinden uzanıp onun elini tuttu. "Çok özür dilerim. Üniversitedeydin, değil mi?"

Muhtemelen çaresiz görüldüğünü umursamadan onun eline yapıştı. Adamın tenini kendi teninde hissetmek kalbini başka hiçbir şeyin ısıtamadığı kadar ısıtmıştı. Onu sakinleştirdi ve acısını hafifletmeye yardımcı oldu. Onu güldürmek gibi bir yeteneği olduğunu söylemişti. Onun yeteneği, korkularını, kederini ortadan kaldırabilmesi, sadece ona dokunarak daha iyi hissetmesini sağlayabilmesiydi.

"Sen iyi misin? Seni üzmemek istememiştim." Başparmağını nazikçe kızın parmaklarının arkasına sürttü.

"Ben iyiyim. Sen . Yani, yaptın ama benim daha iyi hissetmemi sağladın." Onu daha yakına çekmeyi düşündüğünden, elini arkasına yaslanmak için kendini zorladı.

"Kaza olduğunda üniversite ikinci sınıftaydım. Annem yıllar önce kanserden ölmüştü. Hayatımda ilk kez yapayalnızdım, hiçbir ailem yoktu. Babamın sürekli hareket halinde yaşadığı ve bana diğer insanlarla arama mesafe koymayı öğrettiği hayat, hiç yakın arkadaşım olmadığı anlamına geliyordu.

Chattanooga'daki Tennessee Üniversitesi'ne geçmeye karar vermemin bir nedeni de buydu. Anne tarafından akrabalarımı bulmayı umuyordum. Ama hiç bulamadım."

Öne doğru oturdu ve kollarını masanın üstüne dayadı. "Daha önce burada bir aile bulmaya çalıştığınızdan bahsetmişsiniz. Bana daha fazla ayrıntı verebilir misiniz?"

"Anlatacak bir şey yok, gerçekten. Yıllar boyunca annemi bazen telefonda aileden olabileceğini düşündüğüm kişilerle konuşurken duydum. Birkaç kez Chattanooga hakkında bir şeyler söylediğini duydum ve belki de buralı olduğunu tahmin ettim. Ama ne zaman ona bu konuyu sorsam sustu, konuşmayı reddetti. Genellikle bu telefon görüşmelerinden sonra babam bize yeni isimler verirdi ve biz de başka bir yere taşınırdık. Babamın üzgün olduğu belliydi. Ama anneme hiç bağırılmazdı. Geçmişindeki insanlar için ne kadar yalnız olduğunu anladığı izlenimini edinmiştim. Kuralları neden çiğnediğini anlıyordu. Ama bu kadar sık taşınmak zorunda kalmamız işleri zorlaştırıyordu."

"Annenin kızlık soyadının ne hakkında bir fikrin yok mu?" "Gerçekten bilmiyorum."

"Telefonda konuştuğu kişiden korkmuyor muydu? Geçmişindeki insanlarla iyi anlaşıyor muydu?"

"Tanrım, evet. Telefonda konuşurken mutluydu. Bunu neden sordunuz?"

"Söyledikleriniz, kaçmak için annenizin değil babanızın bir nedeni olduğuna dair daha fazla kanıt. Seni bulmaya çalışan her kimse babanın peşindeydi. Ve eğer Chattanooga onun memleketiyse, baban da muhtemelen burada yaşamıştır. En azından onunla bir ilişki kuracak kadar uzun süre."

"Sanırım. Bu bize yardımcı olur mu?"

"Başka bir yapboz parçası." Cep telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazmaya başladı. "Bunu Brice'a ileteceğim, belki ona yardımcı olur.

Araştırma. Babanızın Chattanooga'da yaşarken orduya katıldığını varsayabilir. Bu da bir başka veri olabilir.

Askeri bağlantısıyla konuştuğunda bir şeyler tıkırdıyor. Bu babanın gerçek adını öğrenmemize yardımcı olabilir. Oradan da düşmanlarının kim olduğunu ve neden bulunmaktan endişe ettiğini öğrenmeye çalışabiliriz."

"Hâlâ onun peşinde olan kişinin benim peşimde olan kişiyle aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaşları konsantrasyonla kırışarak ona baktı.

Kendini mahcup hissederek bluzunda yiyecek olmadığından ya da bir düğmesinin açık olmadığından emin olmak için aşağıya baktı. "Ne oldu? Bir şey mi var yanlış mı?"

Sanki ona baktığını yeni fark etmiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Hiç de değil. Sadece söylediğin şeyi düşünüyordum. Kaç yaşındasın?"

"Bir kadına asla yaşını sorma." Gülümsedi.

"Bu çok önemli. Tahmin ediyorum. Şey, tahmin etmeyeceğim."

"Akıllı adam. Otuzlu yaşlarımın başındayım. Ve bu kadar özel olmayı planlıyorum."

Kıkırdadı. "Yeterince adil. Babanın sen küçük bir kızken ordudan ayrıldığını söylemiştin. Yani onun peşinde olan her kimse bu işe on yıllar önce başlamış. Bu kadar zaman sonra aynı kişinin şimdi *senin* peşinde olduğunu mu düşünüyorum? Mümkün değil. Çok fazla zaman geçti. Yine de bir bağlantı olduğuna ikna oldum. Yani senin peşinde olan kişi muhtemelen babanın peşinde olan kişiyle akraba ya da en azından yakın aile dostları. Haksızlığa uğradığını düşünen biri."

"Bunun bir aile kan davası olduğunu mu düşünüyorsun? Büyükbabam babamın peşinden gitti. Ve bu işe yaramayınca, belki de büyükbaba sonra oğlu benim peşime düşmeye karar verdi?"

"Onun gibi bir şey. Muhtemelen. Tekrar söylüyorum, bu sadece bir teori." Ayağa kalktı ve tabakları tepsiye koydu. "Bunları mutfığa götüreceğim. Brice'ı arayıp bu konuyu konuşmam gerekiyor. Birkaç dakika içinde dönerim."

Adam gittikten sonra ayağa kalktı ve masanın arkasındaki pencereye geçti. Bu uzak araziye çevreleyen ağaçlara ve inişli çıkışlı tepelere bakmak onu sakinleştirmeliydi. Ama annesi hakkında konuşmak Genellikle kalbinin derinliklerine kapattığı duyguları. Dehşete kapıldı, sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Titrek bir nefes aldı, sonra bir tane daha, acıyı geride bırakmaya, anıları onu incitmeye güçlerinin yetmeyeceği bir yere kilitlemeye çalıştı.

Bunun yerine, gözyaşları daha sert düştü ve küçük bir hıçkırık çıkardı. Yumruklarını sıkı ve alnını soğuk cama bastırdı, ağlamayı durdurmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın daha fazla hıçkırık gelince omuzları titredi.

Birden Trent'in kolları sardı, döndürdü ve göğsüne doğru çekti. Trent onu kendine yaklaştıırken kız da ona sarıldı.

"yok," diye fısıldadı, yanağını başının üstüne yaslayarak. "Her şey yolunda. Söz veriyorum. Her şey yoluna girecek."

Onun empatisi ve nazik gücü, onun anlayışı ve daha da çok ağladı. Bir elini sırtında aşağı yukarı gezdirdi ve ağlama nöbeti boyunca sabırla ona sarılırken yatıştırıcı sözler fısıldadı.

Sonunda, gözyaşları yavaşladığında, yüzü hâlâ adamın göğsüne yaslanmış bir halde düzensiz bir şekilde iç çekti. "Onları özlüyorum. Onları çok özlüyorum."

Eli yavaş ve yatıştırıcı bir şekilde sırtını okşamaya devam etti. "Annen ve baban mı?"

Başını salladı. "Yıllar oldu. Çoğu zaman onları gülümseyebiliyorum, hatta gülebiliyorum. Ama bazen, o kadar sert vuruyor ki, sanki sadece oldu."

"Keder de böyledir," diye fısıldadı ve sonra başının üstünü nazikçe öptü. "Dalgalar halinde gelir, asla gerçekten geçmez."

Ona bakmak için geri çekildi, kolları hala adamın belindeydi, adamın kolları hala onu yakın tutuyor. "Karın için çok üzgünüm. Daha önce ondan bahsettiğinizde onu çok sevdiğinizi anlamıştım."

"Ben yaptım. Yaptım. Her zaman da öyle olacak."

"Ne kadar evliydiniz? Sormamın sakıncası yoksa?"

"Benim için fark etmez. Sadece birkaç yıl. Ama ondan önce de birkaç yıl çıkmıştık." Kâküllerini nazikçe gözlerinden uzaklaştırdı. "Ona hiç benzemiyorsun. Ama yine de ona çok benziyorsun. Sessizdi, zaman zaman çekingendi. Silahlar onu korkuturdu. Ama zeki, güçlü ve cömertti."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Gülümsedi. "Kıskanmış gibisin."

"Ha. Sen öyle san."

Güldü. "Şimdi daha iyi misin?"

Trent'in uzaklaşmak üzere olduğunu hissetti ama hazır değildi, bu yüzden kollarını ona sımsıkı doladı. "Teşekkür , Trent. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Bu kadar uzun zamandır başka kimse olmadı.

Birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyor olmamıza rağmen, çılgınca ama sanki

Seni sonsuza dek tanıyacağım. Umarım her zaman arkadaş kalırız, bu iş bittiğinde bile, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın."

İçinden gelen bir dürtüyle parmak uçlarında durdu ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Ancak geri adım attığında, adam ellerini nazikçe saçlarının arasına sokarak yüzünü çerçeveledi ve ona baktı.

"Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadı, sesi sinirli çıkıyordu. "Seni gerçekten öpmek."

"Seni durduran ne?"

Sırıttı. "Gördün mü? Beni hep gülümsetiyorsun. Ne yapmam *gerektiği* ve gerçekten ne yapmak istediğim arasında bocaladığım zamanlarda bile. Profesyonel kalmalıyım, odaklanmalıyım. Bu doğru değil." Bunu söylerken bile başparmağı kızın ağzına değdi.

Zevkle ürperdi ve kollarını adamın sert göğsüne doğru kaydırды.

Adem elması boğazında sallanıyordu. "Skylar, yapmamalıyız-"

"Bu aptalca kuralları kimin koyduğunu bilmiyorum. Ama ben onları asla kabul etmedim." Güldü. "Sen gerçekten bir şeysin, bunu biliyor musun?"

"Bana öyle söyledin. Ama konuşmaktansa öpüşmeyi tercih ederim." İnledi. "Buna pişman olacağım."

"Ben değilim."

Dudakları onunkilere dokunduğunda gülüyordu. Sonra her şey ciddileşti. Daha önce de öpülmüştü ama hiç böyle olmamıştı. Etraflarındaki dünya eriyip gitmişti. Sadece ikisi vardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Başka hiçbir şey yoktu.

Ağzını bir usta gibi onunkine doğru hareket ettirerek boğazının derinliklerinde inlemesini sağladı. Dili dudaklarını okşadı, sonra karnını sıkkan bir çiftleşme dansıyla onunkine vurdu. Tek istediği daha da yakınlaşmak, onun tenini kendi teninde, sert düzlemlerini yumuşak kıvrımlarında hissetmekti. Parmak uçlarında durdu, ellerini onun boynuna dolamaya çalıştı, ulaşamadığında hayal kırıklığı içinde inledi.

İçgüdüsel olarak ne istediğini bilen adam kaldırdı, bir koluyla poposunu destekleyerek döndü ve ateşli öpüşmelerine ara vermeden masanın üstüne oturdu. Kız adamın kucağındaydı, göğüsleri adamın göğsüne bastırılmış, bacakları adamın beline dolanmıştı. Öpücüğü açgözlülüğe dönüştü, onu içine çekti ve ayak parmaklarının ayakkabılarının içinde kıvrılmasına neden oldu.

Sıcak, çok . Çok, çok iyi. Ellerini göğsünden aşağıya, gömleğinin düğmelerine kaydırды ve ilkini açtı.

Öpüşmeyi kesti, nefes nefese kalmıştı, alnı onunkine yaslanmıştı.
"Durmak zorundayız."

Bir düğme daha açtı ve elini göğüs kaslarına doğru kaydırıldı. Ürperdi ve onun elini tuttu. "Skylar-"

"Bunu istiyorum, Trent. Seni istiyorum."

Adam inledi ve kızın ağzını tekrar kendi ağzıyla kapattı. Ama kadın başka bir düğmeyi açmaya çalıştığı anda, adam onun gezinen ellerini tutarak onu durdurdu. Adam

geri çekildi, dudaklarına hızlı bir öpücük daha kondurdu, sonra onu masanın önündeki sandalyeye oturttu.

"Trent-"

"Şşş. Bana bir dakika ver." Sesi kalın ve . Kendini kontrol altına almak için mücadele ediyor gibiydi.

istemesine rağmen ona tekrar uzanmamak için parmaklarını avuçlarına doğru kıvırdı. Ama hayır, hayır demekti. O durmak istiyordu. Anlamasa bile buna saygı duymak zorundaydı.

Bir dakika sonra derin bir nefes verdi, sonra onun sandalyesinin önünde dizlerinin üzerine çöktü, böylece göz hizasına geldiler. Bakışları onun dudaklarına kaydı ve yutkundu, sonra başını salladı.

"Sen tehlikelisin."

Sırıttı. "Ne kadar tatlı bir şey söyledin."

Güldü ve tekrar başını salladı. "Seninle ne yapacağım ben?" "Ne istersen." Kaşlarını salladı.

Ayağa kalkıp onu durması için yukarı çektiğinde hâlâ gülüyordu. "Burada bir çekime karşı mücadele eden tek kişinin ben olmadığımı bilmekten çok memnunum. Ama gerçekten de soruşturmaya odaklanmamız gerekiyor. Seni güvende tutmaya konsantre olmalıyım ve bu da dikkatimin dağılması anlamına geliyor."

"Şimdi de dikkat dağıtıcı mı oldum?"

Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Sen bir dikkat dağıtıcıdan çok daha fazlasısın Skylar. Çok seksisin. Ama bundan da öte, benim için önemlisin. Önemlisin."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Sen de benim için önemlisin. Neden bu konuda bu kadar karamsar ve kasvetli ?"

"Çünkü bu profesyonelce değil. Bir müşteriyle kişisel bir ilişki kurmak, asla geçmeyi düşünmediğim bir çizgiyi aşıyor. Yaşadığınız gibi travma ve stres dönemlerinde duygular yükselir. Duygularınızı yanlış yorumlayabilir, daha sonra daha fazla düşündüğünüzde bundan pişmanlık duyabilirsiniz."

Açıkça. Bunun devam etmesine izin verirsem senden faydalanmış olurum." Ellerin serbest bıraktı ve gömleğinin düğmelerini yeniden iliklemeğe başladı.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum. Ve kesinlikle buna katılmıyorum" dedi.

Yavaşça çenesini yukarı kaldırdı. "Eğer şu anda bana karşı hissettiklerin gerçekse, bu duygular soruşturma bittikten sonra da devam edecek."

"Yani daha başlamadan beni terk etmiyorsun. Sadece erteliyorsun?"

Onu alnından öptü, sonra gülümseyerek geri çekti. "Seni kesinlikle terk etmiyorum."

"Peki, tamam o zaman. Eğer kemiklerini kırmama izin vermeyeceksen, şimdi ne yapacağız?"

Bir kahkaha patlattı, sonra çekilmeden önce dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Capone'un eski iş ortağı James Mattly'yi görmem gerekiyor. Capone'un muayenehanesindeki diğer avukat. Onunla görüşmek için randevu aldım." Cep telefonunu çıkardı, "Yaklaşık kırk beş dakika içinde. Capone'un neredeyse beş yıl önce öldürülmeden önce ne yaptığını öğrenmek istiyorum."

"Beş yıllık zaman diliminin ne kadar sık gündeme geldiğini hiç fark ettiniz mi?"

"Kesinlikle fark ettim. Fark ettiğim bir başka şey de son zamanlarda size yönelik saldırıların artmış olması. Geçtiğimiz yıl diğer beş yılın toplamından daha fazla saldırı oldu."

Gözlerini kırıştırdı. "Haklısın. Bir tırmanma var. Sence bir tür zaman dilimi söz konusu mu?"

"Bu mümkün. Mattly'den bunu öğrenmeyi umuyorum. Belki de tam beş yıllık hedefe ulaşılmasıyla ilgili bir son tarih vardır."

"Neyin üzerinden beş yıl geçti? Hayatıma yapılan ilk saldırıdan itibaren mi?" "Belki, ya da ona yakın bir şey."

"Martha neredeyse beş yıl önce öldü. Eğer bu Lancaster'larla ilgiliyse, tarih bu olabilir mi?"

"Aklımdan geçti. Önümüzdeki hafta onun ölüm yıldönümü."

Başını salladı. "Sadece birkaç günümüz var.." Omuz silkti.

"Eğer gerçekten bir yıldönümü söz konusuysa, ne için endişelenmemiz gerektiğini bile bilmiyoruz."

"Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Bu yüzden, ben ayrılmadan önce güvenlik şirketinden birkaç adamı buraya getireceğim."

toplantı." Masanın etrafında döndü ve bir çekmeceyi açtı. "Burada Ethan'ın kartviziti ve numarası var, o yüzden ben-"

"Hayır." Ayağa kalktı. "Ethan'la kalmayacağım. Seninle geliyorum."

"Skylar, böyle bir şey olmayacak. Bu çok tehlikeli."

"Neden? Mattly'nin Capone'un bıraktığı yerden devam etmesinden mi endişeleniyorsun?"

Beni öldürmeye çalışanın o olduğunu mu?" "Bu potansiyel bir teori, evet."

"Bu aptalca bir teori. Capone'u özellikle Martha kiraladı.

Çünkü beni önemsiyor ve bana para vermek istiyordu. İnanın bana, eğer Martha tarafından işe alındıysa, oğullarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Oğullarına kat."

"Bu benim için yeni bir haber. Yıllardır buna dair hiçbir ipucu duymadım. Polis dosyalarında kesinlikle böyle bir şeyden bahsedilmiyor."

"Bu doğru. Onlardan çok bahsederdi, onu parası için kullandıklarından ve bir şey istemedikleri sürece onu görmeye gelmediklerinden bahsederdi. Yakın değillerdi. İkisi de babalarından kalan mirasla zengin rağmen, parasını alabilmek için ölmesini bekleyemeyeceklerini düşünüyordu. Ama onların milyonları varken, Martha'nın yüz milyonları. Paranın ailesini ve hiç zengin olmamış olmayı dilediğini söyledi. Gördüğünüz gibi, oğullarıyla dost olan bir avukat tutmazdı. Yani eğer gerçekten

Her şeyin arkasında Scott ya da Richard Lancaster var, Capone'un eski yasal ortağını görmeye giderek riske atacak hiçbir şeyimiz yok" diye düşündü.

"Ya yanılıyorsan? Ya bunun Lancaster kardeşlerle hiçbir ilgisi yoksa ve her şey Martha'nın avukatıyla ve dolayısıyla avukatın eski ortağıyla ilgiliyse?"

"Bence çok ileri gidiyorsun. Ama eğer durum buysa, onu ortaya çıkarmak için benim ortaya çıkmamdan daha iyi bir yol var mı?"

"Seni yem olarak kullanmamı mı öneriyorsun?" Sesi kırılmıştı, öfkeliydi. "Hayır. Kendimi yem olarak kullanmamı öneriyorum. Ben yetişkin bir kadıyım. I

Neyin tehlikede olduğunu anlıyorum ve bu riski almaya hazırım."

Çekmeceyi çekip açtı ve karıştırdı. "Unut gitsin. Hayatını riske atmayacağım. Ethan'ı arayacağım."

"Beni Chattanooga'ya götürdüğün an hayatımı riske attın."

Başını kaldırdı. "Bu hiç adil değil. Hayatına yönelik son girişim Gatlinburg'daydı. Seni orada bırakamazdım. Seni yanımda götürmek, anılarını canlandırmak, soruşturmada bazı ipuçlarını ortaya çıkarmak daha mantıklıydı."

"Yine de riskliydi. Biri beni tanıyabilirdi."

Masasının üzerine bir kartvizit bıraktı ve çekmeceyi iterek kapattı. "Bunun olma ihtimali son derece düşük. Makyajınız tam da kimliğinizi gizli tutabilmemiz içindi. O zamanki halinize hiç benzemiyorsunuz."

"hissetmene sevindim. Bu seninle Mattly'i görmeye gelebileceğim anlamına geliyor.

Beni tanımayacak." Gülümsedi ve kollarını kavuşturdu.

Gözlerini kısmıştı. "Bunun içine doğru yürüdüm, değil mi?"

"Evet. Ofisi ne kadar uzakta? Muhtemelen yakında gitmeliyiz. Takım elbise giymişsin. Avukatla randevumuz için elbise giymeli miyim? Ivy bana birkaç tane güzel elbise getirdi."

"Evet demedim."

"Benim için güvenli hale getirebilirsin. Silahımı da getirebilirim. Ne olur ne olmaz." "Silah yok. Unut gitsin. Zaten benimle gelmiyorsun."

"Ve biz ayrıldığımızda," diye devam etti, "kimsenin bizi takip etmediğinden emin olana kadar istediğin kadar iki şeritli araba kullanabilirsin."

Gözlerini devirdi, isteksiz bir gülümseme ağzının kenarını çekiştirdi.

"Gerçekten inatçı olduğumu söylemiş miydin?" diye sordu.

"Buna gerek yoktu. Başının üzerinde bir neon tabela var yanıp sönüyor."

"Harika. Ne zaman gidiyoruz?"

On Yedinci Bölüm

James Mattly'nin hukuk bürosu şehrin köhne bir bölgesinde, yıkık dökük görünümlü iki katlı ahşap bir binanın ikinci katındaydı. Park yerleri iki şeritli caddenin hemen dışında, kaldırıma bakıyordu. Trent'in Mattly'ye ait olduğunu tahmin ettiği bir tanesi dışında hepsi boştu. Araba bir Mercedes'ti ama prestijli tek şey ismiydi. En az on beş yıllık olmalıydı. Gümüş rengi boyası dökülüyordu. Arka tamponunun her yerinde ezikler vardı, muhtemelen dar sokaktan geçen arabaların çarpması sonucu oluşmuştu.

Trent cipini oraya park etmenin akıllıca olup olmadığını tartıştı ama birkaç blok yürümek istemediği sürece başka seçeneği yoktu. Bu çok uzak olurdu. İşler kötüye giderse Skylar ve ona hızlı bir kaçış imkânı verecekti. Topuklu ayakkabıları onu yavaşlatacak ve o kadar uzağa koşmak zorunda kalırsa düşme riski yaratacaktı.

Aracını herhangi bir tampon kazasından koruyacağını umarakkülüstür Mercedes'in uzak tarafındaki yeri seçti.

Skylar onun yanında torpido gözünü açtı ve tabancasını çıkardı.

Trent küfretti ve onu yakaladı. " ne yapıyorsun? Ben fark etmeden onu buraya nasıl soktun?"

Gözlerini devirdi. "O kadar da zor değildi. Ve kontrol ediyorum şarjörü tekrar değiştirmedikten emin olmak için. Cephanesiz bir silahlı çatışmaya istemiyorum."

Kadının yanından geçip tabancasını torpido soktu, sonra da kilitledi. "Silahlı çatışmaya girmeye hiç niyetim yok."

"Silahlı çatışmaların olayı budur. Asla planlanmazlar. Sende var mı Silahın mı?"

"Tabii ki. Sana söylemiştim. Ben her zaman taşırım."

"O zaman neden benimkini alamıyorum? Muhtemelen senden daha iyi ateş ."

"Şüphesiz. Seni ateş ederken gördüm. Ama gizli taşıma izniniz yok. Tanrı korusun, işler ters giderse, polis seni yasadışı silah bulundurduğun için hapse atmasını istemiyorum."

"Sizin de izniniz yok, takma adınızla değil, *Bay Adams*."

"Aslında var. Kimliğimle birlikte Brice'ın benim için yarattığı şeylerden biri bu."

"Bu hiç adil değil. Bana da bir tane vermeliydi."

"Bir dahaki sefere insanlar sizi öldürmeye ve sahte kimliklere ihtiyacımız olduğunda, size bir silah ruhsatı alacağımdan emin olabilirsiniz."

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun."

"Buna cesaret edemezdin," diye alay etti. "Bay Adams olmama gelince, bu toplantı için değil. İsimlerimiz Bay ve Bayan Palmer. Kendiniz hakkında gönüllü olarak hiçbir şey söylemeyin. Eğer size bir soru sorarsa, cevaplarım."

"Neden Brice'ın bizim için yarattığı takma adları kullanmıyoruz?"

"Çünkü eğer Mattly kötü adamlardan biriye, şehrin dışında Bay ve Bayan Adams adına bir kiralık ev olduğunu öğrenmesini istemiyorum."

"Bunu nasıl anlayabilir ki?"

"Aynı şekilde kötü adam da senin nerede olduğunu bulmaya devam etti. Elektronik bir iz bulmak için bağlantılarını kullanırdı. Bu vakada, Adams takma adıyla yapılan depozito da dahil olmak üzere kira kontratı elimizde. Kiralama için takma ad kullanmak gerçek isimlerimizi gizli tuttu. Kimlik ve evrakların eşleşmesi, kiralamayla ve bizim gerçek kiracılar olup olmadığımızla ilgili soruların ortaya çıkması ihtimaline karşı. Darülaceze merkezinde açmak için kimliğe ihtiyacımız vardı. Bundan kaçış yok, bu yüzden orada da Adams takma adını kullandık. Ancak tuttuğumuz güvenlik şirketi personeli inceledi ve beş yıl önce farklı bir yönetim orada çalışan kimsenin olmadığını doğruladı."

". Bu durumda, avukatla ilgili olarak, Adams yönetimindeki elektronik izimizle bağlantı kurma riskini göze alabilecek kadar bilgi sahibi değiliz. Böylece,

Biz artık Palmers'ız. Mantıklı." Elini uzattı. "Palmer takma adı altında gizli taşıma izniniz görebilir miyim?"

Ona sinirli bir bakış attı. "Bu senin için eğlenceli, değil mi?"

Kadın sırttı. "Aslında biraz öyle."

"Bunun son derece ciddi olduğunun farkındasınız, değil mi? Capone'u öldüren Mattly ise, bu işe karışan her kimse onunla işbirliği içinde olabilir."

"*Cahoots*? Bu yüzyılda insanlar gerçekten bu kelimeyi kullanıyor mu?"

Çenesini sıktı. Ya bu olacaktı ya da bağırmaya başlayacaktı. Ya da onu öpecekti. Peki bu düşünce de nereden ? Odaklanması gereken onca zaman varken, işte o andı. Birkaç derin nefesten sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Sadece biraz özür dilemiş görünen Skylar ona binanın içinde eşlik etti. İkinci katın sahanlığında, *Mattly Hukuk Bürolarının* kapısının önünde durdu ve ona baktı.

"Biz Bay ve Bayan Palmer'ız," diye hatırlattı ona, sesini alçak tutarak. "Bana yakın dur ve ona yaklaşma. Ciddiyim Skylar. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Beni buna ikna etmene izin verdiğim için şimdiden pişmanım."

Ciddiyetle başını salladı. "Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. İyi olacağım.

Scout'un onuru."

"Sen izci kız mıydın?" "Tabii ki hayır."

Güldü. değildi.

Kapıyı açmasını engellemek için elini onun elinin üzerine koydu. "Nasıl görüldüğüne rağmen bunu ciddiye alıyorum. Şu anda 'karamsar ve kasvetli' değilim, bu da bir değişiklik için güzel. Sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Çünkü yeniden kendi kaderimi kontrol ettiğimi hissediyorum. Beni evde saklamak yerine kendim için mücadele etme şansı verdiğiniz için size minnettarım."

İç çekti ve başını salladı. "Anlıyorum."

Sonra, sanki az önce kendine odaklanma konusunda sessiz bir ders vermemiş gibi, onu öptü. Hızlı bir öpücüktü, öpücük olarak bile nitelendirilemezdi. Ve bunu yapar yapmaz pişman oldu. Tek yaptığı onu tekrar öpmek, gerçekten öpmek ve ellerini üzerinde gezdirmek için can atmasına neden olmuştu - boğazını temizledi, bu kadar zayıf olduğu için zihinsel olarak kendini azarlarken doğruldu. Sonra onun ne kadar sarsılmış görüldüğünü fark etti ve sırtıtmaktan kendini alamadı. Belki de sadece dikkatini dağıtmak için bile olsa onu daha sık öpmeliydi. Sorun şu ki, bu onun da dikkatini dağıtıyordu.

Odaklan, Trent. Profesyonel ol.

Onu nazikçe arkasından iterek kapıyı açtı ve içeriye doğru ilerledi.

Buruşuk gri takım elbiseli, kırılmış görünümlü yaşlı bir adam masasından başını kaldırdı. Masanın üzeri klasör ve kâğıt yığınlarıyla öylesine doluydu ki, onları görebilmek için tek tek etrafına bakması gerekiyordu. Diğer yığınlar her duvar boyunca iki ayak yüksekliğinde sıralanmıştı. Masanın önünde, yırtık pırtık bir aşk koltuğuna bakan birkaç yara bere içindeki ahşap sandalye duruyordu.

Selamlayarak gülümsedi. "Bay ve Bayan Palmer?"

Trent başıyla onayladı ve elini uzatarak öne doğru yürüdü. "Bay Mattly, bizi kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkürler."

El sıkıştılar ve Mattly onları aşk koltuğuna doğru salladı. "Etraftaki tüm evraklar için özür dilerim." Onların karşısındaki koltuklardan birine oturdu.

tahta sandalyeler. "Dağınıklık için bahane olarak dosyalama günü diyeceğim ama yalan olur. Yıllar önce depolama alanım bitmişti." Omuz silkti. "Elindekiyle idare ediyorsun. Şimdi, nasıl yardımcı olabilirim? Telefonda acil olduğunu söylemiştin." Gülümsedi ve Skylar'a başını salladı.

Trent öne doğru eğilerek avukatın dikkatini kasıtlı olarak uzaklaştırdı. "Hemen konuya gireceğim. Bir tanıdığımız Martha Lancaster'ın . Bildiğinizden eminim, Martha birkaç yıl önce vefat etti. Yıllar önce. Ortağınız Albert Capone'un bir müşterisiydi. Martha'nın ölümünden bu yana arkadaşımız için bazı komplikasyonlar oldu. Bay Capone'un Martha adına yaptığı şeyle bağlantılı olabileceğine inanıyoruz."

Mattly onu durdurmak için elini kaldırdı. "Bay Palmer, Bayan Palmer, bu komplikasyonlar her ne olursa olsun size sempati duyuyorum. Ama bunu bana neden anlattığınız konusunda kafam karıştı."

"Martha firmanızın müşterisi olduğu için size onun için yapılan işler hakkında bazı sorular sormak istedim. Birinin arkadaşımızı neden taciz ettiğini anlamama yardımcı olabilir."

"Birisi onu rahatsız ettiği için gerçekten üzgünüm. Ama bu konuda konuşulması gereken yetkili kişi polis, ben değilim. Bayan Lancaster hakkında bilgi verebileceğime sizi kimin inandırdığından emin değilim. Ama ben

Sizi temin ederim, kendisiyle bu firma arasında kesinlikle hiçbir bağlantı yok. Kendisi hiçbir zaman müşterim olmadı, olsaydı da bu bilgiyi paylaşmazdım. Bu etik olmaz. Size gerçekten yardımcı olamam."

Trent Mattly'nin yüz ifadesini, tavırlarını inceledi. Çoğunlukla Skylar'a pek dikkat ediyor gibi görünmüyordu. Onu tanımış gibi de görünmüyordu, bu da cesaret vericiydi. Verdiği izlenim dürüst, mücadele eden bir avukatinkiydi, bir suç dehasının ya da tetikçinin değil.

"Bay Mattly, bu anlambilimsel. Martha'nın hiçbir zaman *sizin* müşteriniz olmadığını söylemek, ortağınızın izniyle onun firmanın müşterisi olmadığını söylemekle aynı şey değil. Onun Bay Capone'un müşterisi olduğunu zaten biliyoruz. Ve ortağınız vefat ettiğine göre, dosyaları artık sizde olmalı. Bu yüzden size geldik."

Mattly kollarını kavuşturdu.

Trent tekrar denedi. "Onun vasiyetini hazırladı. En azından bunun farkında olmalısınız."

Mattly ona sessiz davranmaya devam etti.

"Sadece onun adına başka bir şey yapıp yapmadığını bilmek istiyorum, bu da birilerinin arkadaşımızı neden rahatsız ettiğini açıklamaya yardımcı olabilir. Her şey Bayan Lancaster'ın ölümünden kısa bir süre sonra, Bay Capone'un öldürüldüğü zamana yakın bir zamanda başladı.

Bayan Lancaster ile ilgili dosyanızı incelemek ikimizin de yararına olacaktır. Arkadaşımız ve ortağınızı kimin öldürdüğü hakkında ipuçları barındırabilir."

Yüzü alacalı bir kırmızıya döndü. "Bunların hepsi son derece uygunsuz. Arama emri olan bir polis memuru değilseniz, size kesinlikle herhangi bir şey."

"Bunu, ilgilendiğim dosyanın sizde olduğu şeklinde yorumluyorum. Sadece az önce söylediklerime rağmen bakmama izin vermiyorsunuz. Neden vermiyorsunuz? Kimseye zarar vermeyecek ve belki de ortağınızın cinayetini çözmek de dahil olmak üzere pek çok şeye yardımcı olma potansiyeline sahip."

"Gitmeniz gerekiyor, Bay Palmer." Mattly masasına geri döndü. "Ortağım Bayan Lancaster'la birlikte çalıştıysa, ki çalıştığını söylemiyorum, avukat-müvekkil gizliliği bunu açıklamamı engelliyor."

Trent, klasör ve kâğıt yığınlarının üzerinden onu görmek için ayağa kalktı. "Hem müvekkil hem de avukatı vefat etti. Avukat-müvekkil ayrıcalığı artık geçerli değil."

"Yani şimdi bir avukatsın, ek olarak, ne, özel Araştırmacı mı? Lütfen yalan söyleyip olmadığınızı söylemeyin. Bu oldukça açık." Kapiya doğru işaret etti. "Tekrar söylüyorum, ofisimden memnun olurum."

"Haklısın." Skylar ayağa kalktı ve masaya yaklaştı.

Trent onun kolunu tuttu ve yanına sabitledi. "Tatlım, ne yapıyorsun?"

Kadın onu görmezden geldi ve bakışlarını avukata kilitledi. "Kocam bir araştırmacı, bu doğru. Ama onun amacı benim hayatımı kurtarmak, bahsettiği o var olmayan arkadaş değil. Buradayız çünkü Martha benim çok sevdiğim bir arkadaşımdı ve onun bana zarar gelmesini istemeyeceğini biliyoruz. Bana biraz para vasiyet ettiği için geldi. Vasiyetini Bay Capone'un hazırladığını biliyorum çünkü onunla görüştüm. Evine geldi. hem Martha hem de benimle konuşmak için."

Trent yemin etti. "Gidiyoruz." Kızın kolunu kurtarmaya çalışmasına onu kapiya doğru çekti.

Mattly, "Bekle," diye seslendi. "Lütfen."

Kapiya yaklaştıklarında Trent arkasına dönüp baktığında Mattly'nin aceleyle onlara doğru geldiğini gördü. Skylar'ı arkasından iterken Trent yüzünü döndü, sonra

takım elbisesinin ceketini geri çevirerek kılıfını ortaya çıkardı. "Daha fazla yaklaşmayın, Bay Mattly."

Mattly durdu ve ellerini havaya kaldırarak gözlerini açtı. "Aman Tanrım. Karınızın güvenliği konusunda gerçekten , değil mi?" "Buraya eğlenmeye gelmedik, orası kesin."

Mattly titrek bir nefes verdi ve ellerini yavaşça indirdi. "Tamam, . Evet, Albert'ın Bayan Lancaster için bir vasiyetname hazırladığı doğru. Ayrıntıları bilmiyorum. Ona bu konuda yardımcı olmadım ve okumak için de bir nedenim yoktu. Onunla ilgili tüm dosyaları ölümünden sonra hemen yok ettim."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Trent ofisin her tarafındaki evrak yığınlarını işaret etti. "Muhtemelen ilk müşterinizin dosyaları hâlâ burada duruyordur."

Mattly yüzünü buruşturdu. "Haksız sayılmazsınız. Karım buraya gelmiyor bile çünkü bu onu çıldırtıyor. Ama bu olayda, yemin ederim dosyayı saklamadım. Yok ettim, tıpkı size söylediğim gibi. Onunla hiçbir şey yapmak istemedim."

"Diğer müşterilerinin dosyalarını inceleyerek onlar için çalıştığı şeyin cinayete yol açıp açmadığını araştırdınız mı?"

"Tabii ki yaptım."

"Ama Lancaster dosyası değil."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." İcini çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Gerçekten, yemin ederim, ne olduğunu bilmiyorum. Albert'ın cinayetini çözecek olsa bile bilmek istemedim. Bazı şeyleri yalnız bırakmak daha iyidir. Martha'nın oğullarıyla tanışan herkesin bildiği bir şeyi söylemek için okul dışında konuşmuyorum. Karşı gelmek isteyeceğiniz türden adamlar değiller. Albert'ı Martha'yı müşteri olarak almaması konusunda uarmıştım. Ama dinlemedi."

"Oğullarından birinin ya da her ikisinin ortağınızı öldürdüğüne inanıyorsunuz."

Sanki dışarıdan birinin ikinci kattaki ofisinde onu duyabileceğinden korkuyormuş gibi pencerelere doğru baktı. "Ben öyle bir şey demedim."

Belli ki Mattly Lancaster'lardan konuşamayacak kadar korkmuştu. Onu daha fazla zorlamanın bir anlamı yoktu.

"Sanırım bir . Biz gidiyoruz. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Bay Palmer?"

Trent soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten neyin peşindeyseniz, ortağımın Lancaster kardeşlerin yanlış tarafına geçtiğini hatırlamanız için size yalvarıyorum. Şimdi o öldü. Dikkatli ol. Dikkatli ol."

Çok, çok dikkatli ol." Kapıyı kapatmaya başladı ama Trent eliyle kapıyı iterek onu durdurdu.

"Ortağınız onların yanlış tarafına geçmek için tam olarak ne yaptı?"

"Bence bu çok açık. Vasiyetnameyi onun doldurmasını istemediler." Gözleri uzaklara dalıp gitmişti. "Albert iyi bir adamdı. Ahlaklı. İnatçıydı. Tehditlerden hoşlanmazdı. Ve Bayan Lancaster'ın, oğlunun isteklerine bakılmaksızın mahkemelerin mirasını nasıl paylaşılacağına karar vermesi gerektiğini düşünüyordu. Uyarılarını dikkate almadı ve vasiyetnameyi doldurdu. Birkaç saat sonra da öldü."

On Sekizinci Bölüm

Trent, Skylar'la birlikte kiralık evlerine garajdan girdikten sonra sürgüyü çevirdi.

"Ben ofiste polis dosyalarını okuyor olacağım." Kadının yanından geçerek aile odasına doğru yürüdü.

"Ben de rahat etmek için kot pantolon giyeceğim. Trent?"

Durdu, dönüp kaşlarını çatarak soru sormadan önce sessizce sabır .

"Avukatın ofisinden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmedin. bilgiyi alamadığımız için hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum. Ama Capone'un ortağıyla tanıştık ve onun nasıl biri olduğunu anladık. Sanırım artık şüpheli listenizde değil. Bu bir ilerleme, değil mi?"

Sertçe başını salladı.

"Peki seni üzen ne?"

Adam ona kuşkuyla baktı. "*Beni üzen ne?*" Ona doğru yürüdü ve birkaç adım durdu. "Senden Mattly'ye hiçbir şey söylememeni istemiştin. Sen de ona Capone'la bakımevinde tanıştığını ve Martha'nın sana para vasiyet ettiğini söyledin. Bir ahmak bile vasiyeti okuduktan sonra bu noktaları birleştirebilir. Mattly iyi bir adam gibi görünebilir. Ama Lancaster kardeşlerden çok korkuyor. Bilgi almak için ona baskı yaparlarsa, bu baskı altında çözülmesinin uzun süreceğini sanmıyorum. Kardeşleri kendiniz arayıp şehre döndüğünüzü ve gelip sizi vurmalarını söyleyebilirdiniz."

Gözlerini devirdi. "Mattly'den ayrıldıktan sonra bu eve uzun yoldan gelmenin nedeni bu mu? Bizi takip etmediğinden ve nerede olduğumuzu kimseye söylemediğinden emin olmak için mi?"

"Seni korumaya çalışıyorum. Bunu anlıyor musun?"

Elini onun göğsüne koydu. "Öyle olduğunu biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Ama olanlar yüzünden bana yaygara koparman hiç adil değil. Mattly'ye zaten tahmin etmediği bir şey söylemedim. Bir arkadaşımız için orada olduğumuz hakkındaki hikayene gerçekten inandığını mı sandın? Bence o bundan daha zeki, tıpkı senin bir dedektif olduğunu hemen anladığı gibi. Tek yaptığım bize ihtiyacımız olan bilgiyi vermek istemesini sağlamak için dürüst olmaktı." Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve geri adım attı, gözleri adeta kıvılcımlar saçıyordu.

"En azından bu konuda dürüst ol. Yolculuğun zaman kaybı olduğu için kızgınsın ve bunun acısını benden çıkarıyorsun."

Onu iterek geçti, öfkeli adımları kısa sürede merdivenlerde yankılandı. Uzaktan gelen kapı çarpma sesi ona ulaştığında küfrederek ofise yöneldi. Kendisi de kapıyı çarpmamayı zar zor başardı.

Sandalyesine yerleştiğinde omuzları yenilgiyle çökmüştü. Skylar haklıydı. Mattly aptal değildi. şeyin ne olduğunu anlamıştı. Ama bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Ortağının Lancaster kardeşlerle olan geçmişi ve Mattly'nin onlar hakkındaki bariz şüpheleri göz önüne alındığında, başlarına bela açmadığından emin olmak için onu izliyor olabilirlerdi. Kendi ofisinde onlar hakkında konuşurken bile gergin görünüyordu. Sadece bu bile Trent'i endişelendiriyordu. Bir an önce, Mattly'nin bu adamlardan şüphelenip şüphelenmediğini anlaması gerekiyordu.

kardeşlerin Skylar'ın hayatına kastedilmesiyle bir ilgisi varsa, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.

Şu ana kadar öğrendiği hiçbir şey onların olaya karıştığını göstermiyordu. Hem Mattly'den hem de okuduğu polis dosyalarından öğrendiği her şey onların suçlu ve potansiyel olarak tehlikeli olduklarını doğruluyordu. Ayrıca bol miktarda paraları vardı, bu da Skylar'ı elektronik olarak takip etmelerine yardımcı olması için birine rüşvet verebilecekleri anlamına geliyordu. Ayrıca Darius Williams gibi bir çocuğa pahalı bir Heckler & Koch HK45 yarı otomatik tabanca verip onu ve yıllar boyunca denemiş olan diğerlerini öldürmesi için kiralayabilirlerdi.

Şu anda ihtiyacı olan şey Martha'nın vasiyetinin bir kopyasıydı. Eğer bu Capone'un cinayetinin arkasındaki neden, Skylar'a yönelik cinayet girişimlerini açıklamaya yardımcı olabilirdi. Ama işin içinde Skylar'la ilgili tek şey iki yüz bin dolarsa, kardeşlerin bu meblağa göz kırptıklarını bile düşünemiyordu. Geriye kalan tek ipucu Skylar'ın babasıyla ilgili gizem olduğu için yine en başa dönecekti. Brice ve Callum'la en son konuştuğunda, ikisi de hayatını neden kaçak olarak yaşadığını anlamaya yönelik gerçek bir ilerleme kaydedememişti.

Cep telefonundan saati kontrol etti. Adliyenin bir saat kadar daha açık olması gerekiyordu. Ancak bu ona Skylar için bir güvenlik görevlisi bulması ve kapanmadan önce vasiyetnamenin bir kopyasını almak için oraya ulaşması için zaman vermiyordu. Ama Hamilton County'deki Bitmemiş İşler irtibat görevlisi muhtemelen bunu yapabilirdi.

Kısa bir telefon sonra irtibat görevlisi hemen adliyeye gideceğini ve ne yapabileceğine bakacağını söyledi. Beklerken bir yandan da

Bu soruşturmaya başladığından beri öğrendiği her şeyi. Ama varabildiği tek sonuç, pek bir bilmediğiydi. Birisi babasını o kadar tedirgin etmişti ki bir göçebe gibi yaşamış ve ailesini de buna zorlamıştı. Kızının güvenliğinden endişe ediyordu ve ona kendi başına nasıl hayatta kalacağını öğretmişti. Ve yıllar sonra, hayatta kalmak için bu eğitimi kullanmak zorunda kalmıştı.

Ama neden?

Babasının ölümünden sonra birkaç yıl boyunca hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Sonra, neredeyse beş yıl önce, kaçmak zorunda kaldı. Tekrar soruyorum, neden?

Aklına gelen tek şüpheliler Lancaster kardeşlerdi. Polis dosyaları tehlikeli olduklarına işaret ediyordu, organize suçlara derinlemesine karıştıklarından şüpheleniliyordu. Ama bunu bildikleri halde Skylar'ı öldürmek istemeleri mantıklı çünkü anneleri ona küçük bir miktar para vermişti. Belki de hiç alakaları yoktu.

Ancak onları iyi tanıdığı anlaşılan Mattly, ortağının ölümünün arkasında onların olduğuna inanıyordu. Sadece bu bile onları "şüpheli kişiler" sütununda tutuyordu.

Peki başka kim şüpheliydi?

Hiç kimseyi. Hiçbir şey bulamıyordu.

Skylar'ın peşindeki her kimse, arkasında hiçbir iz ya da ipucu bırakmayan bir hayalet gibiydi. Daha önce hiç bu kadar sinir bozucu bir davada çalışmamıştı. Ayrıca duygularının kararlarını gölgelediği bir davada da çalışmamıştı. Skylar'la ilk öpücüklerini paylaştıkları anda soruşturmadan çekilmeliydi.

Kimi kandırıyordu? Hiçbir şey ve hiç kimse onu bu konuda çalışmaktan alıkoyamazdı. Onu önemseydiği *için* davayı çözmeyi bu kadar çok . Bu da bu işi çözmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ve kötü adam listesinde Lancaster'lardan başka kimse olmadığına göre, onlar hakkında daha fazla şey öğrenebilirdi.

Polis dosyaları birkaç yıl öncesine, FBI'ın iş uygulamalarını ilk kez incelemeye başladığı zamana kadar uzanıyordu. Hâlâ gözden geçirmediği bir yığın rapor vardı. Vasiyetnamenin bir kopyasını beklerken, kalan sayfaları karıştırmaya başlayacaktı.

Neredeyse bir saat geçmişti ve yeni bir şey keşfedememişti, sadece insanların kanıtlanmamış şüpheleri hakkında rapor üstüne rapor vardı. FBI'ın onları henüz tutuklayamamış olmasına şaşmamalıydı. İtibarları tamamen kötüydü. Ama onlar

yaptıkları işlerin gerçek kanıtlarının yetkililerin eline geçmesini engellemekte ustaydılar. Onları tamamen yerel polisleri kiralayacak tipler olarak görebiliyordu.

Skylar gibi düşmanlarını öldürmek için haydutlar. İçlerinden birinin Gatlinburg'a gidip haydutu öldürmüş olması çaresizliklerini gösteriyordu. O beş yıllık zaman diliminde sürekli gündeme gelen bir şey olmalıydı. Belki de bu boşa çekmekti. Bu davada hiçbir yere varamıyordu.

Telefonu gelen bir mesajla titredi. Cebinden çıkardı ve irtibat görevlisinden geldiğini, Trent'e vasiyetnamenin bir kopyasını e-posta ile gönderdiğini bildirdiğini görünce rahatladı. Eklentinin altmış sayfadan fazla olduğunu görünce midesi bulandı. Uzun bir gece geçirecekti.

Dizüstü bilgisayarına geçerek vasiyet belgesini açtı. İlk yaptığı şey Skylar ismini aratmak oldu. Sadece bir sonuç vardı: Skylar Montgomery, sayfa kırk yedi. Onunla ilgili paragraf zaten bildiği paradan bahsediyordu. Ve başka insanlara benzer miktarlarda verilen benzer hediyelerin yer aldığı birkaç sayfanın ortasındaydı. Arkadaşlarına karşı cömert davranmıştı ve Skylar'a verdiği para da alışılmadık bir şey değildi.

Birinin onu neden öldürmek istediğini ona söyleyeceğini umduğu hızlı ve kolay keşif de buraya kadarmış. Şimdi elinde, içinde bir yerlerde altın bir külçe saklı olma ihtimaline karşı okuması gereken altmış sayfalık bir hukuk kitabı vardı.

Bir saat ve yaklaşık yirmi yoğun, okunması zor sayfa sonra altın buldu. Aptal altınına dönüşebilirdi ama yine de parlak ve ilgi çekiciydi. Martha'nın çalışanlarını ve sahip olmalarını istediği çeşitli duygusal eşyaları listelediği bir bölümde, baş hizmetçisinden bahsediliyordu. Kadının elli yılı aşkın bir süredir Lancaster malikânesinde sadakatle çalıştığı ve yavaşlayıp emekli olacağına dair hiçbir işaret göstermediği söyleniyordu.

Adı Abigail Flores'ti.

Abigail. Skylar'ın annesinin adı Abigail'di, kısaca Abby. Belli ki vasiyetteki kadın Skylar'ın annesi olamayacak kadar yaşlıydı. Ama Skylar annesinin adını kendi annesinden aldığını ve Chattanooga'dan geldiğini söylemişti.

Abigail ismi oldukça yaygındı. Bu şehirde muhtemelen bu isimde yüzlerce kadın vardı. Ama bunlardan kaçının Lancaster ailesiyle bağlantısı vardı? Bu kitapta adı geçen Abigail Flores

Skylar'ın büyükannesi mi olacak? Ve eğer öyleyse, Abby'nin ve şimdi de Skylar'ın kaçmak zorunda kalmasının ardındaki sebep neydi?

Aklına gelen tek şey, Flores ailesinin malikânedeki her şeye erişimi olabileceğiydi. Kızları Abby, Lancaster'lardan bir şey çalmış mıydı? Eğer öyleyse, onu öldürmeye degecek ne olabilirdi?

Öte yandan, Lancaster'lar FBI'ın inandığı gibi bir suç ailesiyse, belki de tüm bunlar intikam almak, kimsenin onlardan çaldığı şeylerin yanına kâr kalmayacağını göstermek içindi. Belki de önce Abby'nin peşine düşmüşlerdi. Yıllar sonra onun izini bulduklarında ve çoktan öldüğünü öğrendiklerinde, intikamlarını Abby'nin çocuğuna aktardılar. Skylar.

Gerçekten bu kadar basit bir şey olabilir mi? Bu kadar önemsiz? Bir suç ailesi sözde onurunu, kendilerine haksızlık eden kadının kızını öldürerek mi koruyor? Mantıklı görünmüyordu. Ama bir bakıma çok anlamlıydı. Uzun zaman önce bahsettiği o kayıp bulmaca parçası, Skylar'ın annesinin adını aldığı o küçük bilgi külçesi

Annesi, her şey yerli yerine oturmuştu. Ve bu davanın ilk net oluşturdu.

Martha Lancaster bakımevinde Skylar'la tanıştığında, hizmetçisi Abigail'e olan benzerliğini fark etmiş . Skylar ona Martha'nın sık sık kendisi hakkında sorular sorduğunu söylemişti. Belki de Skylar annesinin adının Abby olduğunu söylemiştir. Martha da bağlantıyı kurmuştu. Trent onun Skylar'a karşı kötü bir niyeti olduğundan şüpheliydi. Öyle olsaydı ona para miras bırakmazdı. Belki de hırsızlık ya da Abby her ne yaptıysa, kardeşlere karşı yapılmıştı ve Martha'nın bundan haberi bile yoktu. Sıradan bir konuşmada Skylar'dan bahsedebilirdi. Ve düşmanlarının kızına karşı intikamlarını tamamlamaya karar verdiler.

Orada oturup düşündü. Düşündükçe bir şeylerin peşinde olduğuna daha çok ikna oluyordu. Kardeşler ve Skylar'ın annesi arasındaki kan davasının gerçek nedeni bilinmiyordu. Ama bunun pek önemi yoktu. Önemli olan bir kan davası *olmasıydı*. Bu her şeyi açıklıyordu.

Yine de bu noktada sadece bir önseziydi. İki benzer isimli kadına dayanarak mantık sıçramaları yapıyordu. Skylar'ın Abby'sinin Lancaster'larla hiçbir ilgisi olmaması tamamen mümkündü ve tavşan deliğinden o kadar aşağıdaydı ki çıkış yolunu bulamıyordu.

Gözlerini ovuşturdu, sonra polis raporlarını incelemek için dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı. Kafasında bir şeyi çözmeye çalışırken, bazen başka bir şey yapmanın daha iyi olduğunu fark ediyordu. O başka bir yere odaklanmışken bilinçaltı bu konu üzerinde kafa yoruyordu.

Bir milyon sayfa rapor okumak gibi.

FBI rapor yazmaktan başka bir şeyden hoşlanmazdı. Ve irtibat görevlisinin ona verdikleri, sadece bir kısmıydı. Masasındaki her şeyi okuması günler sürerdi. Zaten günler sürmüştü.

Başını sallayarak raporları bir kenara itti ve bir yığın fotoğraflar. Dosyalarda gibi, resimlerin sadece bir kısmını dikkatle incelemişti. Onları karıştırmaya ve daha iyi bakmaya karar verdi.

Kucağınıza başka bir yapboz parçasının ne zaman düşeceğini asla bilemezsiniz. Bunların çoğu Richard ya da Scott'ın çeşitli etkinliklerde çekilmiş fotoğraflarıydı,

At yarışları da dahil. Biliyordu çünkü elinde her fotoğrafın arkasındaki numarayı yazılı bir açıklamayla ilişkilendiren bir çapraz referans -yine başka bir rapor- vardı. Şaşırtıcı sayıda fotoğraf Kentucky'de çekilmiş. Yine de ailenin orada, buradakileri gölgede bırakan etkileyici at yetiştirme operasyonları da dahil olmak üzere pek çok mülkü vardı.

Tennessee. Resimlerden FBI'nın daha çok Kentucky'deki faaliyetlere anlaşıyordu. İşin içinde yasadışı kumar olduğunu düşünmeleri muhtemelen mantıklıydı. At yetiştiriciliği at yarışlarını, o da yasadışı bahisleri .

Yığının ortasındaki bir grup resim daha çok aileye yönelikti. Malikanede hem içeride hem de dışarıda her türlü toplantı vardı. Muhtemelen hayır kurumundan gelen düzinelerce çocukla Paskalya yumurtası avı. Ya da belki ailenin kilisesinden.

İçlerinden biri çok daha yaşlı görünüyordu. Kesinlikle FBI'nın çektiği bir resim değil. Bu filmde Martha çok daha gençti. Kocasını da öyle, John, kolunu onun omuzlarına dolamış, yanında duruyordu. Genç oğulları çiftin iki yanında duruyordu. Bu belli ki Richard'ın Phoebe ile evlenmesinden ve Randolph adında bir oğulları olmasından yıllar önceydi. Diğer iki

Her iki uçta birer kişi sırayı tamamladı. Grubun arkasında bir şömine olduğunu fark etti. Soldaki kişi belli belirsiz tanıdık geliyordu ama Trent onun kim olabileceğini düşünemedi. Muhtemelen bir önemi yoktu ama elinin altında çapraz referans vardı, bu yüzden 117 numaralı resme baktı.

İnsanların isimlerini okuduğunda donup kaldı. Yapboz parçaları zihninde yeniden düzenlenmeye ve tıklanmaya başladı. Resmi tekrar eline aldı ve

yaklaştı. Tanıma duygusu ona çarptı.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Dizüstü bilgisayarını kaptı ve vasiyetnameyi açtı. Bu kez her bir kelimeyi, gülünç derecede karmaşık ve okunması zor altmış sayfaı tek tek okudu. Saatler sonra, sersemlemiş bir halde dizüstü bilgisayarını kapattı. Artık her şeyi açıklayabilecek yeni bir teorisi vardı. Ama kanıta ihtiyacı vardı.

Ve bunu nasıl elde edeceğini biliyordu.

Daha önce göz gezdirdiği polis dosyasındaki kâğıtlardan ikisine ihtiyacı vardı ama nerede olduklarını bilmiyordu. Biraz araştırması gerekti. Onları bulduktan sonra telefonuyla fotoğraflarını çekti ve Bitmemiş İşler'deki laboratuvara gönderdi. Sonra arkadaşı Ranger McKenzie'ye mesaj atarak en kısa zamanda aramasını istedi.

Cep telefonu hemen çaldı. Ama arayan McKenzie değildi. Brice'dı.

Brice telefonu açar açmaz, "Heyecanlanma," diye uyardı. "İnanılmaz bir keşif için aramadım. Sadece hala koca bir sıfırla geldiğimi bildiriyorum. Callum'un yardımıyla bile... Callum bu iş için canla başla çalışıyordu. Skylar'ın babasının gerçek adı her , ilk başlarda bunu saklamakta çok daha iyi bir iş çıkarmıştı. daha yaptığından daha fazla kaçtı. Pes ettiğimden değil. Henüz vazgeçmedim. Ama çok yaklaştım."

"Belki sana bu konuda yardımcı olabilirim," dedi Trent. Ne demek istediğini açıkladı.

Brice alçak sesle bir ıslık çaldı. "Bu bilgiden ne kadar eminsin?" "Bu bir çalışma teorisi, şu anda tamamen ikinci dereceden. Ama uyuyor her şeyden daha iyi. Bunu kanıtlamaya ya da çürütmeye çalışıyorum. Size verdiklerimle çalışın ve bir şey çıkıp çıkmayacağına bakın."

Telefonu titredi. Ekranı kontrol etti. "Başka bir arama geliyor. Buna cevap vermeliyim."

"Sorun değil. Bu yeni bilgilerle ne yapabileceğime bakacağım. Yakında görüşürüz."

Trent telefonunun ekranındaki kabul düğmesine bastı. "McKenzie. Bu kadar çabuk geri aradığınız için teşekkürler." Ne istediğini açıkladı. McKenzie hevesle yardım etmeyi kabul etti.

Trent ona, "Şirketimdeki laboratuvarı arayıp acele etmelerini söyleyeceğim," dedi. "Orada yedi gün yirmi dört saat çalışıyorlar, bu yüzden uzun sürmez. Ve inanılmaz hızlı sonuçlar elde etmek için bazı deneysel prosedürleri var.

Henüz mahkemede kabul edilebilecek kadar kanıtlanmış değil ama en azından bize ihtiyacımız olan cevapları verecek kadar."

"Milyarder bir patrona sahip olmak güzel olmalı. Mucizeler yaratıyor. Devlet laboratuvarımızın böyle bir şeyi tersine çevirmesi haftalar ya da aylar sürer."

"Özel sektörde çalışmanın avantajları."

"Şimdi de bunu yüzüme vuruyorsun. Bana borçlu olduğumu söyleyebilirim. Ama bu Darius Williams cinayetini çözmemeye yardım ederse, ödeşmiş oluruz. Laboratuvar sonuçlarını alır almaz paylaşmayı unutma. Beni aramanı bekliyorum. Yakında."

"Yapacağım." Trent telefonu kapattı ve odanın içinde bir ileri bir geri volta attı. Laboratuvar hızlıydı ama McKenzie'nin mucizeler hakkındaki iddiasına rağmen, koşmak

Karmaşık testler yine de zaman aldı.

Karnı guruldadı. Saate baktı ve yemek saatinin uzun zaman önce geçtiğini fark etti. Skylar yiyecek bir şeyler almış mıydı? Öyle umuyordu. Ayrıca artık ona kızgın olmadığını da umuyordu. Bir özrü hak etmişti. Ama şu anda bulmacanın parçaları havada uçuşurken buna odaklanmak imkânsızdı. Gerçeğe çok yakındı. Bunu hissedebiliyordu.

Yine de, aradığı cevaplar teorisini doğrulamazsa, başladığı yere geri dönecekti.

Şüpheli yok. Skylar'ın hayatını nasıl geri alacağına dair bir ipucu yok.

Bir saat geçti. Oturamayacak kadar heyecanlıydı. Volta atmaya ve düşünmeye devam etti. Bulmacanın parçalarını farklı yönler çeviriyor, şüphelerinin yanlış çıkma ihtimaline karşı onları başka bir teoriye uydurmaya çalışıyordu.

Telefonu titredi. Brice arıyordu.

"Haklıydın," dedi Brice. "Nereden bildin?"

Trent rahatlamış bir nefes aldı. Yapbozun büyük bir parçası yerine oturmuştu. "Martha bana söyledi."

"Kim?"

"Daha sonra açıklayacağım. Son kanıt olarak bir şeye daha ihtiyacım var." "Yapabileceğim bir şey var mı?" Brice sordu.

"Çalışan başka biri var. Öyle ya da böyle, cevabı yakında alacağım."

"Tamam, bana ihtiyacın olursa ara."

Kapı çalındı. Ofisin kapısını açtığı anda, artık üzerinde bir bluz ve kot pantolon olan, kararsız görünümlü Skylar açıklıkta duruyordu.

"İçeri girmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Elbette. Her zaman." Kadının içeri girmesi için geri çekildi ve onu masaya kadar takip etti.

Arkasını döndü ve sisli bir gölü ve boş bir tekneyi tasvir eden atmosferik bir kapağı olan ciltsiz bir kitap tuttu. "Bugün tamamen bir kayıp değildi. Bu kadar büyük bir evin bir yerinde en az bir kitap olmamasını hayal edemezdim, bu yüzden ava çıktım. Bunu misafir yatak odalarından birindeki yan sehpa buldum. Önceki kiracı bırakmış olmalı. Oldukça yeni bir kitap, okumak istediğim bir cinayet gizemi. Büyüleyici bir şey. Şimdiden kitabın üçte birini bitirdim.

yol boyunca."

"Üçte bir, ha? Etkileyici. Bu kalın bir kitap."

"Hızlı bir okuyucu oldum. Zamanınızın çoğunu sizi eğlendirecek elektronik aletler olmadan yalnız geçirdiğinizde, okumak aklınızı başınızda tutan tek şey oluyor. Erzak almak için bir kasabaya her gittiğimde eski kitaplarımı yenileriyle değiştiriyorum."

Kitabı yere bıraktı ve ne zaman gergin ya da üzgün olduğunu çok iyi bildiği şekilde ellerini birbirine kenetledi.

"Daha önce olanlar hakkında," diye başladı. "Yapmamalıydım-"

"Evet, öyle . Eğer bu şekilde düşünüyorsan, bana bir açıklama ya da özür borçlu değilsin. Sana kızdığım için tam bir aptaldım. Söylediğin şey doğrudu. Mattly benim acınası hikayemi yutmadı. Bugün olanlar benim suçum. Senin değil. Seni suçladığım için özür dilerim. Ama bundan da öte, hıncımı senden çıkardığım için özür dilerim. Beni affeder misin?"

Sabah güneşine taç yapraklarını açan bir çiçek gibi yüzünde bir gülümseme belirdi. "Affedildin. Özür dilerim ve sakın bana bunu söylememem gerektiğini söyleme. Gerçekten üzgünüm. Ben de sinirlerimin benden uzaklaşmasına izin vermemeliydim. Umarım bunu geride bırakabilir ve unutabiliriz."

"Neyi unutayım?" Göz kırptı, olan biten her şeye rağmen kendini çok daha hafiflemiş hissediyordu. Skylar'dan gelen bir gülümsemenin ona yapabildikleri inanılmazdı.

"Tamam, güzel. Bu iş . Açlıktan ölüyorum. Ya sen?" "Aslında evet. Çoktan yemişsindir diye umuyordum."

"Kitabımdan hava almaya çıkana kadar yemek aklıma bile gelmedi. Geç olduğu için istersen bize hafif ve kolay bir şeyler hazır.

Çorba? Omlet? Ya da ben-"

"Bu düşünceni unutma." Telefonu başka bir mesajla uğulduyordu. Okudu, sonra tekrar okudu, yavaşça, dikkatlice, okumadığından emin olmak için

Yanlış anlaşılmış. Bu yapbozun son parçasıydı. Ve bir rüya gibi uyuyordu. Her şeyi açıklıyordu.

Ama bu aynı zamanda çözmesi gereken yepyeni bir bulmaca olduğu anlamına geliyordu - Skylar'ı ileride nasıl güvende tutacağı. Gizemi çözmek, umduğu gibi onu sihirli bir şekilde güvende kılmadı. Tam tersine. Aksine, işler daha da kötüye gitti, çok daha kötüye.

Elini onun koluna koydu, gözlerinin kenarları endişeyle kırışıyordu. "Bir sorun mu var? Yani, her zamankinden başka?"

"Evet. Hayır. Karışık bir durum. Üzgünüm, sadece bir dakika daha." Bir arama daha yaptı. "Callum, hey. Eğer müfettişlerimizden herhangi biri hala Bitmemiş İş'te ise, onları konferans odasına getirin. Ekibin geri kalanını etiketle ve

uzaktan katılmalarını sağlayabiliriz. Acil bir toplantıya ihtiyacımız var. Hemen şimdi. Ben aile odasına geçip bir bağlantı göndereceğim."

". Ama acil durum nedir?" Callum sordu.

Trent cevap verirken Skylar'ın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı. "Skylar'ı kimin öldürmeye çalıştığını biliyorum. Ve neden ölmesini istediklerini de biliyorum."

On Dokuzuncu Bölüm

Saatın geç olmasına rağmen aile odasındaki televizyonda, şirketin Gatlinburg'daki konferans salonunda hâlâ çalışmakta olan şaşırtıcı sayıda müfettiş görünüyordu. Birkaç kişi daha video konferansa evlerinden katılmış, resimleri ekranda kareler halinde görüntülenmişti. Ivy yatar koltukta pembe bir battaniyeye sarınmış, esnerken ağzını kapatıyordu. Faith onun içindeydi Saçı ve makyajı her zamanki gibi mükemmeldi. Muhtemelen bugün işe gelirken giydiği takım elbise hâlâ .

Trent'in ofisten getirdiği bir dosya, Skylar'ın önündeki üzerindeydi ve kendisi de kanepede oturuyordu. Televizyonun üst orta kısmında, Trent'in uzaktan kumandaya basarak seslerini açıp televizyonun üstündeki kamerayı açtığında kendisinin ve Skylar'ın resminin görüneceği koyu bir kare vardı.

Parmağını kumandanın üzerine koyarak ona baktı. "Canlı yayına geçmeye hazır mısınız?" "Beni kimin ve neden öldürmek istediğini şimdi söyleyemez misin? Birine ihtiyacım yok. ekip toplantısı."

Sırıttı. "Anımı çalma. Bunu için kıcımlı yırtıyorum. Bu noktaya nasıl geldiğimi açıklamadan Albay Hardal'ın elinde şamdanla kütüphanede olduğunu söylersem eğlenceli."

"Bu eğlenceli değil. Sinir bozucu. Hayatımın neden alt üst olduğunu öğrenmek için beş yıldır bekliyordum."

Ayıldı ve kaküllerini nazıkçe gözlerinden uzaklaştırdı. "Zor olduğunu biliyorum. Ama , etrafına bir bağlam koymadan sana söyleyebileceğim bir şey değil. Bana inanmazsın bile. Daha da önemlisi, bu konu üzerinde çoğunlukla tek başıma çalıştığım için tünel görüşüne sahip olabilirim. daha iyi bir açıklaması olduğunu düşünmediğim bir şey olabilir. Sizin vakanızı da araştıran ekibin geri kalan üyeleriyle birlikte yürümek, vardığım sonuçlardaki kusurları fark edebilecekleri anlamına gelir. Bana her şeyi yanlış anladığımı söyleyebilirler."

"Yanlış anladığımı hayal bile edemiyorum. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Sabırlı olmaya çalışacağım. Neler olup bittiğini daha iyi anlayabilmek için ekmek kırıntılarını da takip etmek isterim."

Kendini durduramayarak eğildi ve ona bir öpücük verdi. Ama tam geri çekilecekti ki, kadın adamın üzerine silktiği takım elbise ceketini kavradı

buluşma için onu kendine çekti ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Adam inledi ve ona uzandı.

Tüm o hayal kırıklığı, bugün Mattly'nin evinde onunla ilgili korkular, davayı çözme ihtimalinin yarattığı heyecan ve onun için çok ama çok uzun zamandır hiç kimsenin ifade etmediği kadar önemli olduğunun aniden farkına varması,

üzerine çöktü. Onu sonsuza dek öpmek istiyordu. Onu minderlere doğru itmek ve atış becerilerine ilk kez hayran olduğu andan beri gizlice istediği gibi sevmek istiyordu. O, asla doyamayacağı bir uyuşturucuydu. Ve sadece çok küçük bir doz almıştı. Eğer onunla sevişirse, muhtemelen aşırı dozdan ölürdü. Ama ne yol ama.

"Trent," diye Callum. "Ses ve görüntün henüz açılmadı. Bağlantıda bir sorun mu var? Bizi görebiliyor ve duyabiliyor musun?"

"Ona gitmesini söyle," diye homurdandı Skylar.

Güldü ve kızın saçlarını düzeltti. ", güzelim. İşte beklediğin şey buydu."

Yüzü zevkten kızarmıştı. "tek şey bu değildi." Ona yine gülmesine neden olan arsız bir bakış attı.

"Trent?" Callum seslendi. "Belki de bağlantıya yeniden katılmalıyız. Bir var."

"Devam et." Skylar tişörtünü çekiştirdi ve boğazını temizledi.

Uzaktan kumandaya bastı ve televizyondaki karanlık karenin yerini Skylar'la birlikte kanepede yan yana otururken çekilmiş bir fotoğraf aldı. "Şimdi bizi görebiliyor musun? Bizi duyuyor musun?"

"İşte " Callum ona bir başparmak işareti yaptı. "Elektronikle aran benim kadar kötü olmaya başladı."

Trent, arkadaşının gecikmenin bir kaynaklandığına dair yanlış inancına kıkırdadı. "Beni senin elektronik beceriksizlik seviyene getirmek için bir sorundan çok daha fazlası gerekecek."

Callum güldü. "Grayson, Willow ve Ryland hariç tüm çete burada tabii. Hâlâ kendi tatillerinde."

Ivy bilgisayarının kamerasına dokundu. "Şu toplantıyı . Güzellik uykusuna ihtiyacım var."

"Hayır, değilsin," diye güvence verdi Skylar ona. "Sen her zaman harikasin." Ivy ona kocaman bir gülümseme fırlattı. "Senden hoşlandığımı biliyordum."

Trent, Skylar'ın hayatına kasteden Lancaster kardeş meselesine neden odaklandığını anlatmaya başladığında herkes sessizleşti. Onlara darülaceze merkezindeki günü hatırlattı.

Tetikçinin Lancaster'ların evinden Martha'nın merkezde kaldığı yere kadar ormandan yürüyerek gitmiş olabileceğini keşfetmişti. Kardeşlerin organize suçla bağlantılı olduklarından şüphelenildiğini ve FBI'ın onları araştırıyordu. Skylar'ın sorunlarının Martha'nın ölümünden sonra başlamış olması ve ilk ateş edenin Lancaster arazisinden gelmiş olabileceği gerçeği ona fazla tesadüfî gelmişti. O zamandan beri bir bağlantıyı kanıtlamak ya da çürütmek için bir yol arıyordu.

Martha'nın vasiyeti üzerinde çalışan avukatın ölümünden kısa bir süre sonra öldürüldüğünü ve aslında Skylar'la daha önce darülaceze merkezinde buluştuğunu öğrendikten sonra, bu konuyu araştırmaya karar verdi. Ölen avukatın ortağıyla yaptıkları ziyaret hakkında onları bilgilendirdi. Mattly'nin, Richard ve Scott Lancaster'ın Martha'nın vasiyeti yüzünden ortağını öldürdüğüne inandığını açıkladı.

"Vasiyetin bir kopyasını aldınız mı?" diye sordu biri.

"Bugün erken saatlerde Chattanooga Polisi irtibat görevlimizden aldım. Yoğun bir okuma, içinden geçilmesi gereken bir ton yasal dil var. İlk geçişimde nerede buldum

Martha, Skylar Montgomery'ye iki yüz bin dolar miras bırakmıştı."

Callum, "Cinayet için bir neden sayılmaz," dedi. "Lancaster malikanesinin değeri bundan çok daha fazla."

Trent, "Ayrıca, vasiyetnamede benzer parasal miktarlara sahip düzinelerce başka lehtar da listelenmiş," dedi. "Bu bana Martha'nın Skylar'a verdiği paranın mirası için önemli olmadığını kanıtladı. Herhangi bir şüphe ." "Yani elinizde hiçbir şey olmadığını söylemek için mi bizi geç saatlere kadar ayakta tutuyorsunuz?"

Callum şikayet etti.

Brice kameraya kaşlarını çattı. "Ne zaman bu kadar huysuzlaştın *ihitiyar*? Bırak Trent konuşsun. Elinde hiçbir şeyden çok daha fazlası var. ."

"Dur ." Callum doğruldu. "Brice, benimle paylaşmadığın içeriden bir haberin mi var? İkimiz de bu konuda birlikte çalışıyorduk."

"Zamanım yoktu."

"Çocuklar," diye seslendi Ivy. "Sessiz olun ve Trent'in bu işi halletmesine izin verin." "Kedileri gütmek," diye fısıldadı Skylar.

Trent gülümsedi. "Martha'nın vasiyetinde gördüğüm ve beni düşündüren tek isim Skylar'ın ismi değildi. Çalışanlarına miras bıraktığı bir bölüm vardı. Elli yılı aşkın süredir malikânede çalışan baş hizmetçisine yüklü bir meblağ vermiş." Devam ederken Skylar'a baktı. "Adı Abigail Flores."

İsim ona bir şey ifade etmedi. Hiçbir tepki göstermedi. "Hepinizin bilmediği bir şey var," diye devam etti, "Skylar'ın annesi adı da Abigail'di, kısaca Abby. Skylar onun Chattanooga'dan geldiğine inanıyor."

Bu Skylar'ın dikkatini çekti.

Kaşlarını çattı. "Ne diyorsun sen? Annem yıllar önce öldü. Ölmemiş olsaydı bile Lancaster malikanesinde saklanacak değildi ya. Ayrıca, bu Abigail Flores benim büyükannem olacak yaşta." Gözleri büyüdü.

"Haklısın. Bir keresinde bana annenin adını annesinden söylememiş miydin? İkisi de Abigail'di."

"Durun, durun." Bu kez araya giren Ivy oldu. "Trent, gerçekten çok ileri gidiyorsun. Lancasterlar için çalışan Abigail adında bir kadın var. Bu nasıl bir şeyi aydınlatıyor? Öyle ya da böyle bunun ne önemi var anlamıyorum. Skylar'la akraba olduğuna dair kanıtın var mı DNA?"

"Kesin kanıt yok. DNA yok. Ama Abigail Flores'in Skylar'ın büyükannesi olduğuna kesinlikle inanıyorum. Buna neden inandığımı yakında açıklığa kavuşacak.

nedene gider." Skylar'a baktı. "Sen ? İyi misin?"

Yavaşça başını salladı. "Bu konuda Ivy ile aynı fikirdeyim, ikna olmadım. Kafam karışık ama iyiyim."

"Pekâlâ. Kameraya doğru bir resim tutacağım. İyi için ekrana zoom yapmanız gerekebilir. Bu, FBI'ın Lancaster kardeşlerle ilgili soruşturmasından. Yakın zamanda çekilmiş.

İşe başlamak için malikaneye gelen bazı personelin gözetim fotoğrafı. Ortadaki koyu renk gözlü ve koyu renk saçlı kadın Flores." Fotoğrafı diğerlerinin görmesi için havaya kaldırdı ve televizyonda görüntülendi.

"Şuna bakabilir miyim?" Skylar elini uzattı.

Ona resmi verdi. Kadın gözleri büyüyerek resme yaklaştı. "Dürüst olmak gerekirse, annemi hatırlama şeklime uyuyor. Hem de çok. Aynı saçlar ve gözler. Aynı burun, aynı ağız. Gerçekten onun büyükannem olduğunu mu düşünüyorsun?"

İnsanların bir başkasıyla kendileri arasındaki benzerlikleri çoğu zaman görememeleri komikti. Hizmetçinin fotoğrafını ilk gördüğünde Skylar'ı görmüştü.

"İstiyorum."

Yutkundu ve resme bakmaya devam etti.

"Callum gibi konuşmak pahasına," dedi Ivy, "Alaka mı? Bunun nedene bağlı olduğunu söylemiştin."

Onlara Flores hakkındaki ilk teorisini anlattı; belki de kızı Abby bir şey çalmış ya da görmemesi gereken bir şey görmüş ve kaçmış olabilirdi.

"Ama bu fotoğrafı bulduğumda tamamen başka bir yola girdim." Aile odasına getirdiği ikinci fotoğrafı çıkardı ve kameraya doğru tuttu.

Skylar hâlâ Abigail Flores'in fotoğrafına bakıyordu.

"Bu yeni fotoğraf onlarca yıl öncesine ait ve Lancaster'ları muhtemelen Chattanooga'daki malikanede bir şöminenin önünde poz verirken gösteriyor. Bir FBI gözetim fotoğrafı olmadığı açık. Bunu nasıl ele geçirdiklerinden emin değilim. Eski bir aile fotoğrafı gibi görünüyor."

Callum monitörüne doğru eğildi. "Sadece onlar değil. Altı kişi var. Martha, merhum kocası John, iki oğulları Richard ve Scott'ı görüyorum. Önlük giydiğine göre sağdaki kadının personelin bir parçası olduğunu tahmin ediyorum. En soldaki adam kim? Pahalı bir takım elbise giydiğine göre kiralık yardımcı olduğundan şüpheliyim."

"Bu Brandon Lancaster olmalı. Martha'nın en büyük oğlu."

"Bekle," dedi Ivy. "Başka bir oğlu daha mı var?"

Skylar başını kaldırıp televizyona baktı. Trent onu tanıdığı anı biliyordu. Yüzü solgunlaştı.

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Üçüncü bir oğul vardı, en büyük oğul. Yıllar önce aileyle ters düştükten sonra ortadan kayboldu ve bir daha hiç görülmedi. Ayrıldıktan sonra yıllar boyunca bilinen isimlerinden biri Ryan Montgomery idi. Skylar'ın babası."

Diğer müfettişlerden toplu bir nefes alma sesi duyuldu.

Skylar yavaşça başını sallamaya başladı, bakışları ekrana kilitlenmişti. "Hayır. . . Ben buna inanmıyorum." Yüzündeki ifadeden bir kısmının inandığı anlaşılıyordu. Ama buna inanmak *istemiyordu*.

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Teorimin bu kısmı için kanıtım var. Brice askeri istihbarat bağlantısını kullanarak Brandon Lancaster'ın ilgilendiğimiz zaman diliminde Almanya'da görev yapan bir komando olduğunu doğruladı. Komutanı Brandon'ın ailevi sorunları olduğunu, Richard ve Scott adında iki erkek kardeşi olduğunu doğruladı. Ayrıca Brandon'ın genç bir kadınla de doğruladı; bu kadın, Almanya'ya geldikten kısa bir süre sonra Tennessee'den uçakla getirdiği bir kadındı. Kadının adı Abigail Flores'miş. Herkes ona Abby derdi."

Kızın eli onun elini sıkıca kavradı. "Annemin baş kahyanın kızı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Sanırım o ve en büyük oğlu birbirlerine aşıkta ve aile bunu onaylamadı. Kendi başına geçinmek için orduya katılmış, sonra Abby için geri gönderilmiş. Daha sonra ailesi onu bulmaya çalışınca, sözleşmesi biter bitmez ordudan ayrılmış, isimlerini değiştirmiş ve ailesinin onları bulmaması için düzenli olarak başlamış."

Başını iki yana salladı. "Bu doğru olsa bile." Boğazını temizledi, hafifçe afallamış görünüyordu. "Haklı olsanız bile, bunca yıl sonra beni öldürmek istemelerinin nedeni bu olamaz, değil mi? Çünkü benim varlığımdan nefret ediyorlar, oğullarının, kardeşlerinin, neyin, altında evlendiklerinin kanıtı olarak.

onları?" Elini çekerek serbest bıraktı. "Yanılıyorsun." Ekrana baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Yanılıyor olmalısın."

"Skylar, DNA'm var."

"DNA MI? Babamdan mı? Nasıl?"

"Baban değil. Sen. Komiser McKenzie'ye Gatlinburg tetikçisinin ölümüyle ilgili soruşturması için DNA örneği verdiniz. FBI senin DNA örneğini topladı.

Richard ve Scott'tan DNA örnekleri, uzun zaman önce haberleri olmadan fast-food içecek bardaklarından alınmış. McKenzie'den örneğinizi bizim laboratuvara göndermesini istedim çünkü onun laboratuvarı henüz örneği alamayacak kadar doluydu. Laboratuvarımızın DNA ön sonuçlarını çok hızlı veren deneysel bir prosedürü var. Ayrıca, Chattanooga polisinin elimdeki dosyasında iki rapor vardı, FBI'ın karşılaştırma için kullanmak üzere kardeşler üzerinde zaten yaptığı DNA profilleri. Laboratuvar bu gece mesaj attı. Richard ve Scott Lancaster kesin olarak senin amcaların. Varsayılan olarak, Brandon Lancaster senin babandı."

Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile olmadan, elini babasının ona verdiği pusula kolyesine bastırdı. Pusulanın dış hatları gömleğinin üzerinden zar zor görünüyordu.

Müfettiş arkadaşlarına nasıl görüneceğini umursamadan umutsuzca ona sarılmak istedi. Çok kaybolmuş ve kafası karışmış görünüyordu. Ama ondan uzaklaşmıştı ve şu anda denese bile ona dokunmasına izin vereceğinden şüpheliydi.

"Trent," diye seslendi Callum. "Bunlar şaşırtıcı ifşaatlar. Ama de bunun neden bir cinayet nedeni olduğunu anladığımdan emin değilim."

"Vasiyetnamenin yasal metinlerle dolu olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Sayfalar uzunluğunda mı? Tamamını bitirmem biraz zaman aldı. Durdum ve

aramalar arasında birkaç kez başladı. Sonunda okuduğumda, cinayet sebebi siyah beyaz bir şekilde karşımdaydı, sanki biri kafama çekiçle vurmuş gibiydi."

"Miras," diye önerdi Ivy. "Kardeşler, Skylar'ın onları mahkemeye verirse babasının payını talep edebileceğinden endişeleniyorlar."

Skylar başını kaldırıp televizyona baktı, kaşları çatılmıştı. "Neden paralarını almaya çalışmam konusunda endişelensinler ki? Akraba olduğumu bile bilmiyordum.

onları." Titredi ve ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Onların kanının damarlarımda dolaştığını bilmek bile beni hasta ediyor."

"Bu senin babanın da kanı," diye hatırlattı Trent ona. "Ve o iyi bir adamdı. Brice, babanın komutanı ile ev hayatı hakkında konuştuğunu söyledi. Yakın arkadaşlarım. Baban ailenin suçla ilgili iş girişimlerini onaylamıyordu. Onun ailesi de Abby'yi onaylamıyordu. Brandon onlardan uzaklaşmak ve sevdiği kadınla kendi hayatını sürdürmek için ayrıldı. Ailesiyle ilişkisini kesti, tam tersi değil."

Pusulayı gömleğinin içinden tekrar kavradı ama bir şey söylemedi. "Yani bu kadar mı?" Callum sordu. "En büyük oğul aileyi reddetti ve onlardan kaçmak için saklanmaya başladı. Ve sonra küçük oğulları bir şekilde Skylar'ın var olduğunu keşfetti."

"Martha'dan," dedi Trent. "Sanırım Martha Skylar'ın oğluna ve hizmetçiye benzediğini fark etmiş ve torunu olabileceğini düşünmüş. O ve Skylar onun geçmişi hakkında konuştular. Martha'nın Skylar'ın Brandon ve Abby'nin kızı olduğundan emin olmak için yeterli bilgiye sahip olduğunu düşünüyorum. Martha Brandon'ı çok seviyordu ve onu diğer oğullarına tercih ediyor gibiydi. Yıllar boyunca onu bulmaya çalıştığına ve birkaç kez çok yaklaştığına inanıyorum. Bu yüzden Skylar'ın babası ailenin yerini değiştirip duruyordu. Seni öldürmeye çalışma konusuna gelince Skylar, bence bu tamamen küçük kardeşlerin suçu. FBI raporları anneleri ile geçinemeyen oğulların resmini çiziyor. Vasiyeti de bunu destekliyor ve cinayet sebebini ortaya koyuyor."

Skylar kollarını onun beline doladı. "Eğer her şeyini bana bıraktığını söyleyeceksen, bu hiç mantıklı değil. Adımın sadece bir kez geçtiğini söylemiştin, o da bana iki yüz bin dolar miras bıraktığında."

"Doğru. İsminiz başka hiçbir yerde geçmiyordu, açıkça değil. Ama vasiyetnamenin sonuna kadar okuduğumda Brandon Lancaster ismini buldum. Bu da tabii ki onun baban olduğunu keşfetmemi sağladı. Martha Lancaster, Richard ve Scott için cömert yıllık burslar bıraktı ve onlar da

Şimdilik aile şirketlerinden yararlanıyor. Ancak Martha likit varlıklarının büyük kısmını -yüz milyonlarca dolar- ve aile şirketlerinin mülkiyetini Albert Capone'un kendisi için kurduğu kırılmaz bir tröste bıraktı. Richard ve Scott' aldığından çok daha fazla olan bu varlıkların tamamı, eğer hayatta bulunursa oğlu için saklanıyor. Eğer yoksa, o zaman miras, eğer kanıtlanırsa, sahip olduğu çocuklara geçer. Çocukları yoksa da her şey kardeşler."

Brice kısık bir ıslık çaldı. "Bu cinayet için iyi bir sebep."

"Durum daha da kötüleşiyor," dedi Trent. "Bir son tarih var, onu şimdi bulmaları için ekstra bir teşvik. Mülkü Skylar'a veren madde Martha'nın ölümünden tam beş yıl sonra, yani sadece birkaç gün sonra sona eriyor. Kardeşlerin onu bulmaları ve servetlerine el koymasını engellemeleri için yüz milyonlarca nedenleri var. Onu yıllardır tanıyorlar ve defalarca ortadan kaldırmaya çalıştılar. Onun bir Lancaster olduğunu bilip bilmediğini ve bir şeyler planlayıp planlamadığını bilmelerinin hiçbir yolu yoktur. mirasını almak için son tarihten hemen önce geliyor. Şimdiye kadar bunun olmamasını sağlamak için umutsuzluğa kapılmış olmalılar. Beş yıllık süre yakında dolacağı için muhtemelen bir orduları var. Gatlinburg da dahil olmak üzere onun hakkında bir ipucu buldukları her yerde onu arıyorlar. Amaçları önümüzdeki kırk sekiz saat içinde onu bulup öldürmek."

Skylar ellerini birbirine kenetledi. "Ne yapacağız? , değil mi? Daha önce hiç gitmediğim bir yere gidelim."

Trent ve ekrandaki herkes başlarını *hayır anlamında* salladı.

Başka kimse konuşmadan önce Ivy gönüllü olarak bilgiyi verdi. "Sözde büyükannen burada yaşıyor. Eskiden burada yaşıyordun. Eğer vasiyetten haberin varsa ve parayı istiyorsan, burada saklanman mantıklı olur. Chattanooga'da kalacaksınız. Kardeşlerin mütevellileri izlediğine ve şehrin her yerinde sizi görmeleri için tetikte bekleyen insanlar olduğuna bahse girebilirsiniz. Böyle bir teşvikle, özellikle Chattanooga'ya giren ve çıkan otoyolları izliyorlar, dinlenme duraklarını kontrol ediyorlar, benzin ve yiyecek çıkışları. Bunu karşılayabilirler ve etmezler. Sizi bulmak istiyorlar."

"Katılıyorum," diye gönüllü oldu bir başka araştırmacı. "Bu noktada yolda olmak, yerinizde kalmaktan daha tehlikeli. Kimse bağlantıları kuramadığı ve nerede kaldığınızı anlayamadığı sürece, kaldığınız yerde daha güvendesiniz. öyle. Montgomery kimliğinizi, Montgomery'nin kimliğine bağlayacak bir şey yapmadığınız sürece

Darülaceze tesisinde kullanılan takma isim. Peki ya konuştuğunuz avukat? Mattly?"

Skylar tekrar titremeye başladı. "Her şeyi ettim. Ona Martha'yı tanıdığımı ve vasiyetinde bana para bıraktığını söyledim."

"Hayır, her şeyi berbat ettim," dedi Trent. "En oraya gitmene izin vermemeliydim. Ama Mattly iyi bir adama benziyor. Ve Lancaster kardeşlerden nefret ediyor. Bir şey söyleyeceğini sanmıyorum."

"Ah, çocuklar?" Brice telefonundan başını kaldırdı. "Şu Mattly denen adam hakkında kısa bir araştırma yaptım. Chattanooga haberlerinin her yerinde o var. Yaklaşık bir saat önce hukuk bürosunda öldürülmüş olarak bulunmuş."

Skylar keskin bir nefes çekti. "Oh, hayır. Zavallı Bay Mattly. Lancaster kardeşlerin onu bulduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Trent ayağa fırladı. "Sanırım olan tam olarak buydu. Muhtemelen ona işkence ettiler, burada olduğunu doğruladılar. Şimdiye kadar, onların Bağlantılar, tarifimize uyan bir çiftin yakın zamanda kiralınmasını araştırıyor. Toplantı bitti. Biz gidiyoruz. Şimdi."

Skylar'ın elini tuttu.

"Bekle. Çantam, eşyalarımız-"

"Onlar için daha sonra birini göndeririz. 911'i arayacağım, polise bizimle buradan birkaç mil ötede buluşmalarını söyleyeceğim." Hâlâ ona bakarken televizyonu işaret etti. "Ekip, içimizden biri tehlikede olduğunda uygulanan protokolü izleyecek. Yola çıkıp doğruca buraya gelecekler. Evden uzaklaştığımızda onları tekrar arayacağız ve ben de bir kaçış rotası belirleyeceğim. Herkes anladı mı?" Başını kaldırıp televizyona baktı. Ekran karanlıktı. Bağlantı kopmuş muydu? Bunun için endişelenecek zaman yoktu. "Haydi."

Odadan garaj kapısına doğru ilerlerken cep telefonunu çıkardı ve 911'i tuşladı. Birden durdu ve telefonuna baktı. Kaşlarını çatarak tekrar tuşlara bastı, sonra kulağına götürdü.

"Sorun ne?" diye sordu. "Sinyal ."

"Bu evde daha önce böyle bir sorun yaşadınız mı?"

"Hayır. Sanki sinyaller sıkışmış gibi-" Başını kaldırdı ve yemek odasının kemerinden ön pencerelere doğru baktı. "Skylar! Yere yat!"

Otomatik silah sesleri duvarları delirken kendini onun üzerine attı.

Yirminci Bölüm

Silah sesleri kesildi. Dışarıdan bağırışlar duyuldu. "Nefes alamıyorum." Skylar, Trent'i üzerinden kalkması için itti.

Yana doğru yuvarlandı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Vuruldu mu?"

"Hayır. Ama bir metre iki boyundaki bir manken tarafından neredeyse ezilerek ölüyordum.

araştırmacı kılığında."

Güldü. "İnsanlar bizi öldürmeye çalışıyor ve sen beni güldürüyorsun. İnanılmaz."

"Bu bir hediye. Cipinize gitmemiz gerekiyor."

"Anlaştık. Garaj kapısına 3 metre. Sürünerek gidelim derim. Umarım bizi pencerelerden görmezler."

Ön kapıdan yüksek bir ses duyuldu. "Dışarıda fazla kalmayacaklar."

"Git, git." Onu önünden itti.

Skylar uzanıp evle garaj arasındaki kapıyı açtı ve koşarak içeri girdi. Trent onun ardından içeri girdi ve kapıyı sessizce tıklatarak kapattı. Sonra ayağa fırladı ve metal bir çubuğu kapının üzerine indirdi.

Ayağa kalkarken barı işaret etti. "Bu kiralık bir evde standart donanım değil."

"Buraya gelmeden önce kurdurmuştum. Her zaman hazırlıklı ol. Bu benim sloganım."

"İzci miydin?" "Tabii ki hayır."

Gözlerini devirdi.

Dışarıdan daha fazla silah sesi geldi ama neyse ki hiçbiri garajın duvarlarını delip geçmedi.

Yüzünü buruşturdu. "Gördün mü, sana silahlı çatışmaların asla planlanmadığını söylemiştim."

"Evet, yaptın. Ama plansız ve hazırlıksız olmak iki farklı şeydir." "İzci olmadığına emin misin?"

"Şey, denedim. Beni . Yöntemlerim onların zevkine göre çok tehlikeliydi."

"Şok edici."

"Bundan çok fazla zevk alıyorsun," diye azarladı.

"Korku içinde sinmektense savaşıarak ölmeyi tercih ederim."

"Kimse düşmeyecek. Bu pislikler bulaşmak için yanlış insanları seçmişler." Cipun önünden sürücü tarafına doğru yuvarlandı.

"Lütfen anahtarların sende olduğunu söyle." Ön yolcu koltuğuna atladı.

Sürücü koltuğunun arkasındaki kapıyı açtı. "Konsolun içindeler. Ama cipi almayacağız. Bunu bekleyeceklerdir. Bu bir ölüm tuzağı olur." Döşeme tahtasından siyah bir sırt çantası aldı ve fermuarını açtı.

"canına," dedi. "Orada bir cephaneliğin var."

"İhtiyacımız olacak." İçeriden gelen bir başka yüksek sesli patlama sesi onu irkiltti. "Az önce ön kapıyı kırmışlar gibi görünüyor. Şu anda evin içindeler."

Anahtarları aldı ve torpido gözünün kilidini açtı. Mattly'yle buluştukları zamandan kalma silahı hâlâ içindeydi. "İşte buradasın, bebeğim." Silahın doluluğunu kontrol etti. Trent ilk kez şarjörü çıkarmamıştı.

İçeriden daha yüksek sesler geldi.

"Bizi arıyorlar," dedi sesini alçaltarak. "Plan nedir?"

"Önce çelik yelek." Bir yelek çıkardı, sonra arka koltuğa eğilip bir tane daha aldı ve ona uzattı. "Bunu giy. Acele et."

İkisi de yeleklerini omuz silkererek giyerken, kız kendi yeleğinin mükemmel hayret etti. "Özellikle benim için bir yelek yaptırmıştın, değil mi?"

"Her ihtimale karşı. Gerçi buna ihtiyacım olmamasını umuyordum." Garajın sol ön tarafını işaret etti. "Vale kapısı. Çıkışımız orası. Ama bizi izleyecekleri kesin. Nereye gidersek gidelim, ağaçların arasına ulaşmak için elimizden geleni yapmamız gerekecek."

"Ormana ulaşmadan önce kapının dışında sadece on beş metre açık alan var. Yeterince koruma ateşi açarsak başarabiliriz."

Kaşlarını kaldırdı. "15 feet olduğunu nereden biliyorsun?"

"İlk geldiğimizde üst kattaki bir pencereden etrafımızı gözetledim. Her zaman çıkışların nerede olduğunu bilin."

"Smoky Dağları Ulusal Parkı'nda bu senin için pek işe yaramamıştı. Köşeye sıkıştığını hatırlıyor gibiyim."

"Tek bir hata. Beş yılda tek bir hata ve bunu yüzüme vuruyor."

Sırıtarak başını salladı. ". Şöyle yapalım. Ben sola ateş edeceğim, sen Vale kapısından çıktığımızda ateş edecekler. Ama önce, bize savaşıma şansı verecek bir şaşırtmacaya ihtiyacımız var. SUV'un önü ile

Duvar. Garaj kapısını motor bloğu seni herhangi bir kurşundan koruyacaktır."

"Bekle. Kapıyı mı açacaksın? Bulunduğumuz yerde saklanan büyük kapıyı mı?"

"Açıklayacak zaman yok. Acele edin."

Küfrederek kamyonundan indi ve motor bloğunun arkasındaki beton basamağa çöktü, sırtı duvara dönüktü.

Evin içinden bir çarpma sesi duyuldu. Çok yakındı. "Acele et," diye fısıldadı. "Her ne yapacaksan çabuk yap."

"çalışıyorum."

Bulunduğu noktadan ne yaptığını anlayamadı ama birkaç saniye sonra motor çalıştı. Hemen ardından biri aile odasıyla garaj arasındaki kapının tokmağını tıkırdattı. Tabancasını ona doğrulttu ve Trent'in kötü adamlar içeri dalmadan önce aklındaki şaşırtmacayı yaratabilmesi için sessizce dua etti.

Dış garaj kapısı acı verici yavaşlıkla yukarı doğru kaymaya başladı.

Dışarıdan daha fazla bağırış geldi. Açıklıktan bir kurşun fırladı.

Skylar lastiğin arkasına saklanarak tabancasını tavana doğru doğrulttu, Trent'in nerede olduğunu bilmeden ateş etmekten korkuyordu.

Aniden kamyonun lastikleri çığlık attı. Garajdan geri geri çıkıp garaj yolundan aşağıya doğru hızla ilerledi. Adamlar yoldan çekilmek için yana atladılar.

"Şimdi," diye bağırdı Trent.

Kadın koşmaya başladı. Adam vale kapısını açtı ve ikisi de dışarı fırladılar, koşarken koruma ateşi açtılar. Birkaç dakika sonra iki büyük meşe ağacının arkasına saklandılar ve birbirlerine baktılar.

"Bunu başardığımıza inanamıyorum,"

dedi. "Ben de."

Güldü. "Planının ikinci kısmı ne?" "Cehennem gibi kaçmak."

İkisi de eve doğru baktı. Üç adam araba yolundan onlara doğru koşuyordu. Arka bahçeden iki kişi daha geldi ve bir diğeri evin önünden köşeyi döndü.

"Altı kötü adam saydım," dedi.

"Sayıları biraz eşitleyelim."

İkisi de ağaçlara yaslandı ve ateş etmeye başladı.

Adamlardan biri yere düşerken gırtlaktan bir çığlık duyuldu. Bir çığlık daha.

"İki tane aldım," diye
övündü. "Onlardan biri
benimdi."

Sol taraflarındaki ağaçların arasından otomatik silah sesleri geliyordu.

"Başka bir kötü adam," diye bağırdı.

"Sahip olduğumuzdan daha güçlü bir silahla. Kaçın!"

Tekrar havalandılar, zikzaklar çiziyorlardı ve ağaçlarda bir mola yakaladıklarında omuzlarının üzerinden ateş ediyorlardı.

Birkaç dakika sonra Trent durmasını söyledi ve ikisi de sırt sırta tabancalarını çıkardılar, nefes nefese kaldılar. Adam sırt çantasını bıraktı, iki şarjör aldı ve kadına uzattı.

"Yeniden doldur," diye fısıldadı.

"Tanrı seni korusun. Neredeyse ."

"Ben de."

İkisi de silahlarına şarjör taktı ve bir yedeğini cebine koydu. Sırt çantasının fermuarını çekti ve aceleyle giydi.

Silah sesleri kesildi. Ani sessizlik sinir bozucuydu. "Yaklaşmış olmalılar," diye fısıldadı. "Bizi avlıyorlar."

"Araziden faydalanmamız gerekiyor. Günler önce internete bölgenin uydu görüntüsünü almalıydım."

"Şanslısın ki onu da çoktan yaptım. Hepsi *çıkışları bilmenin* bir parçası. şey."

"Tanrı seni korusun." Sırıttı. "Nereye?"

Başını salladı. "Batıya, genç adam. Batıya git." "Çok fazla kitap okuyorsun."

Şaşırmış görünüyordu. "Asla çok fazla kitap okuyamazsın. Dediğim gibi, batı."

"Otomatik silah sesleri de buradan geliyordu," hatırlattı ona.

"Biliyorum. Ama herkes peşimizde, bize yetişmeye çalışıyor. Dediğin gibi, araziyi kullanmak zorundayız. Çok uzakta olmayan bir kanyon ve bir şelale var. Eğer oraya ulaşabilirsek, bir şansımız olabilir."

"Başka bir fikrim var. Yedekleme." Cep telefonunu çıkardı, sonra yemin etti. "Daha önce sinyali bozan her kimse artık bozmuyor. Ama hiç çubuk yok. Burada çekmiyor. Pekâlâ. Mümkün olduğunca çabuk ve sessizce gidelim. Alçakta kalın."

Kadın başını salladı ve ikisi birlikte tekrar ormana doğru ilerlemeye başladılar. Adamın yola çıkarken ettiği küfürlerden onu önde istemediğini anlamıştı. Onu korumak, otomatik silahlı tetikçinin onları bulması ihtimaline karşı vücudunu bir kalkan olarak kullanmak istiyordu. Ama kanyonun nerede olduğunu bilen tek kişi oydu. Onun önden gitmesi daha mantıklıydı.

Birkaç dakika sonra arkasından yüksek bir gümbürtü duyuldu. Trent'in ayaklarının ölü bir silahlı adamın göğsündeki kanlı bıçağı sildiğini görmek için döndü. Adamın bir bıçağı olduğunu fark etmemişti bile, hele bu kadar büyük ve ölümcül görünen bir bıçağı olduğunu hiç. Sonra silahlı adamın kendisine ne kadar yaklaştığını fark etti. Tanrım, onu duymamıştı bile. Trent onun hayatını kurtarmıştı.

Elbise pantolonunun paçasını yukarı çekti ve bıçağı çizmesine soktu. Takım elbiseli, ormanda koşan, botuna bir metre uzunluğunda bir bıçak sokmuş ve sırt çantasında cephane taşıyan bu adamın uyumsuzluğuna birden gülmek istedi. Ama bu komik değildi. Dehşet vericiydi. Hayatta kalma konusunda ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, ihtimaller onlara karşıydı. Onlar öleceklerdi.

O kadar çok titremeye başladı ki neredeyse tabancasını düşürüyordu. büyük bir ağacın arkasına çekti, sonra öptü. Geri çekildiğinde onun bakışlarını inceledi. "Daha iyi misin?"

Bir boğuldu. "Görünüşe göre. Artık titremiyorum ya da histerik değilim."

Gülümsedi ve sanki dünya kadar zamanları varmış gibi parmağını kızın boğazında gezdirdi. "Başaracağız Skylar. Güven bana."

Birkaç dakika önce pençelerini içine batırmış olan tüyler ürpertici korku aniden ortadan kalktı. Ona güveniyordu. Ve kendine de güveniyordu. Bunu yapabilirlerdi. Yapmak zorundaydılar. Çünkü aptal bir ormanda, kendi amcalarının onu öldürmek için tuttuğu haydutların elinde ölmeyi reddediyordu. Adalet istiyordu. Ve bunu elde etmek için savaşmak zorundaydı.

Doğruldu ve tabancasına geri yerleştirmeden önce şarjörünü kontrol etti. "Hazır. Gidelim."

Onaylarcasına başını salladı ve tekrar yola koyuldular.

Onları kovalayan adamlar sessiz olma konusunda iyi bir iş çıkarmıyorlardı. Belki de avlarına ne kadar yakın olduklarını hissetmişler ve gizlenme ihtiyacı duymamışlardı. Panik, Skylar'ın kendine güvenini yeniden aşındırmaya başladı. Bir kahkaha duyuldu

çok geride olmayan bir yerde. Sendeledi ama Trent'sert eli kolunu kavradı ve düşmesini engelledi.

İlerideki ağaçların arasından başka bir ses fısıldadı.

Trent'e baktı. "Su," diye fısıldadı.

Başını salladı ve hızlandılar.

İnternetteki uydu görüntülerini zihninde canlandırarak nerede olduklarını bulmaya çalıştı. Boynunda asılı olan pusulayı çıkardı ve yönü kontrol etti, ormana ne zaman girdiklerini, yaptıkları dönüşleri düşündü. Zihninde her şey bir araya geldi

mükemmel bir harita gibi. Onlar neredeyse-

"Dur!" Kendini Trent'e doğru fırlattı ve onu bir ağaca yanlamasına çarptı. İkisi de yere düştü ve birkaç metre daha yuvarlanarak uçuşunun en ucunda durdular.

Trent küfrederek onu geri çekti ve tehlikeden kadar kendisiyle birlikte sürükledi.

"Aman Tanrım, bu çok yakındı," diye fısıldadı saçlarına doğru. Ormandan çılgık sesleri geliyordu.

"Bu bizim şansımız," fısıldadı. Uçuşunun kenarındaki devrilmiş dalları işaret etti. "Onu gizlemeliyiz."

Ayağa fırladı ve dalları yakaladı. Birlikte onları yeterince uzağa çektiler, böylece bir sonraki adımın, aşağıdaki kayalık dereye doğru elli metrelik bir düşüşle açık havaya çıkacağı belli olmuyordu.

Gümbürtü sesleri silahlı adamların her an üzerlerine gelebileceğini gösteriyordu.

Trent'in ne yapmasını istediğini hemen fısıldadı.

Başını şiddetle hayır anlamında salladı ve bunun çok tehlikeli olduğunu fısıldadı.

Bir çılgık duyuldu. Bir kurşun kulağının yanından ıslık çalarak geçti.

Trent karşılık verdi ve adamı bir kaya gibi yere düşürdü. Ama daha fazlasının geldiğini duydu. Sanki ona ve Trent'e doğru gürleyen bir at sürüsü gibiydiler.

Ve uçuşum.

"Tamam," diye sessizce mırıldandı, belki de başka bir seçenekleri olmadığını fark . Onun yöntemiyle yapacaktı.

Kemerini pantolonunun askısından çıkardı ve önce bir meşe ağacının dalına, sonra da bileğine doladı. Ağacın hemen arkasında

Uçurumun kenarına yerleştirdiği dalları gizleyerek ona doğru eğildi, yüzü endişeyle kaplanmıştı.

Ağaçların arasından beş silahlı adam çıktı ve ona doğru koşmaya başladı. Sırıtişlarına ve bağırışılarına bakılırsa onu yakaladıklarını düşünüyörlardı. İçlerinden biri silahını kaldırdı.

"şimdi," diye bağırdı.

Dalların arkasından Trent'e doğru hamle yaptı.

Onu belinden yakaladı ve kemeri kullanarak ikisini de ağacın gövdesinin etrafından geçirip sert zemine geri döndürdü. Geriye düşerken onu çekti ve demir bir kavrayışla neredeyse eziyordu.

Takipçileri dörtlüde kızın kaybolduğu dallardaki açıklığa doğru ilerlerken silah sesleri duyuldu. Son anda, onlar olmalı hatalarını fark ettiler. İçlerinden biri çığlık attı ve uçurumdan aşağı yuvarlandı. Diğerleri kayarak birbirlerine ve umutsuzca ivmelerini durdurmaya çalıştılar. Bunun yerine, bir lemming sürüsü gibi hepsi uçurumun kenarından aşağı yuvarlandı, dehşet içindeki çığlıkları Skylar ve Trent'e kadar ulaştı. Sonra, mutlu bir sessizlik.

Orada yatıyorlardı, birbirlerine tutunurken nefes almak için mücadele ediyorlardı.

Sonunda Trent geriye doğru çekildi ve onu bir kez daha yanına çekerek kenardan bir metre kadar uzaklaşmalarını sağladı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Buna inanamıyorum. Ama evet."

Bakışları kızın koluna kaydı ve kaşlarını çattı. "Kanaman var. Kötü bir şekilde." Kadın yere baktı. "Lanet olsun. Dallardan biri kesmiş olmalı."

Sırt çantasını yere attı ve çelik yeleğini yırttı. Elbise gömleğini yırtıp kızın koluna sararken düğmeler patladı ve uçtu.

Adam onu sıkıca çektiğinde haykırdı.

"Üzgünüm, tatlım. Kanamayı durdurmak zorundayım."

Sevecenliği acısını hafifletmek için uzun bir yol kat etti. "Biliyorum, biliyorum."

"Onu öpeceğim ve daha iyi yapacağım. Daha sonra." Göz kırptı.

Güldü. "Bakın başka kimin gülünç durumlarda birini güldürme yeteneği var."

"En iyisinden öğrendim. Ayakta durabilir misin?"

"Kolum ağrıyor, bacaklarım değil. Elbette yapabilirim, et!"

Silahlı bir adam ağaçların arasından onlara doğru hamle yaptı ve tüfeğini doğrudan Trent'e doğrulttu.

Skylar yuvarlandı ve dizine tekme attı. Trent dönüp adamın boğazına bir yumruk indirdi. Adam yere düştü, boğazını ve dizini aynı anda tutarken acı içinde kıvranıyor, hırıltılar çıkarıyordu.

Scott Lancaster'dı.

Trent silahı Lancaster'ın ulaşamayacağı bir yere fırlattı ve Skylar'ı onun üzerine koydu. Onu Scott'tan oldukça uzağa bıraktı ve Scott'ın otomatik silahını ona verdi.

"Onu ." Sırt çantasından bir miktar naylon ip çıkardı ve nefes nefese kalmış adamın arkasında dizlerinin üzerine çöktü.

Gülümsedi. Elbette kahramanının sırt çantasında bir ip vardı. Neden olmasın ? Lancaster'ın silahının doluluğunu kontrol etti ve güzelliğine hayran kaldı. "Bu inanılmaz bir donanım."

"Bu gümüş kaşık aptallıyla boşa gitmesi çok kötü. Bizi on kez öldürebilirdi ama hiç yaklaşmadı. Şimdi onun ve kardeşinin cinayetlerini işlemeleri için neden başkalarını tuttuklarını biliyoruz."

Scott'ı bağlarken durdu ve gözlerini Skylar'a dikti. "Kardeşi nerede?"

İkisi de başlarını patikaya doğru çevirdi. Karanlık bir gölge onlara doğru koşuyordu. Trent ve Skylar yana atlayıp ağaçların arasına yuvarlanırken silah sesleri duyuldu ve Richard gırtlaktan bir çığlık attı. Kardeşini yerde görmüş ve koşarak gelmiş .

İkisi de silahlarını açıklığa ulaşmak için geçmesi gereken açıklığa doğru doğrulttu.

Saniyeler sonra Richard ortaya çıktı ve silahını Skylar'a doğru salladı.

Kadın tetiği çekti. Güzel otomatik tüfek tutukluk yaptı.

Richard aniden Trent tarafından ayağından çekildi ve bir ağaca çarptı. Mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu ve kan ağaç kabuğunu kararttı. Yere yuvarlanıp ölürlen gözleri yuvalarından fırladı.

Trent yere bile bakmadan onun üzerinden geçti. Soluk soluğa kalan Scott'ı görmezden geldi ve Skylar'ı kollarına almak için zar zor yavaşladı. Kız ona yapışmış, kontrolsüzce titriyordu. Çok fazla. Bu çok . "Şşşt," diye fısıldadı.

"Duydun mu? Sirenler bu tarafa doğru geliyor. Birisi silah sesini duyup polisi aramış olmalı. Ya da belki ekibim bana ulaşamadıklarında. Her şey girecek. O kolu kısa sürede onaracağız."

Başını salladı ve sağlam kolunu onun boynuna doladı. "Yürümeme izin verirsen çok daha hızlı gideriz."

"Hayır."

"Trent. Ben ciddiym. Lütfen. Bu ormandan çıkmak istiyorum. Hemen. İndir beni."

Homurdandı ve onu ayağa kaldırdı. "Emin misin? Seni taşıyabilirim." "Ve yürümekte de iyiyim. Bahse girerim koşabilirim bile." Koşmaya başladı
Bunu kanıtlamak için eve
doğru. "Skylar, dikkat et-"

Bacağını devrilmiş bir kütüğe çarptı ve yuvarlandı. Kafası bir ağaca çarptı ve her şey karardı.

* * *

"Efendim, efendim, ona yardım edebilmemiz için onu yere bırakmanız gerekiyor."

Trent değerli yükünü isteksizce ambulans sedyesine bıraktı. "Kafasını çok sert çarptı. Ve kolu-"

"Görüyoruz efendim. Biz ." Sağlık görevlileri kiralık evin garaj yolunda Skylar üzerinde çalışmaya başladılar ve hayati belirtilerini kontrol ettiler.

Trent, zaten binaya dolmuş olan polise hızlı bir brifing verdi. Onlara Scott ve Richard Lancaster'dan ve onları nerede bulacaklarından bahsetti.

Olay yerinden sorumlu polis memuru adamlarına bağırarak emir verdi ve onlar da ormana doğru yola koyuldular. "Ambulansta iki kişilik yer var," dedi sağlık görevlileri Skylar'ı arkaya yüklerken. "Durumu iyiye biraz bekleyin ki yaralıyı da bindirebilelim."

"Canı cehenneme," diye Trent. "Ona başka bir ambulans çağırın. Burada ona yer yok." Kendini arka tarafa çekti ve ikinci sedyenin üzerine oturdu, polisin ona hayır demesine cesaret etti.

Sağlık görevlileri Trent'ten işaret aldılar. İçlerinden biri arkaya atladı ve kapıları kapattı. Diğer sürücü koltuğuna atladı. Kısa süre sonra Scott Lancaster'ın Skylar'la aynı araçta bulunmasından rahatsız olmadan hastaneye giderken yolda hızla ilerliyorlardı.

Bölüm Yirmi Bir

Trent kahve fincanını hastane odasındaki komodinin üzerine koydu ve tekrar Skylar'ın elini tuttu. Bu sabah Bitmemiş İş'in pek müfettişinin odasına doluşması onu şaşkına çevirmiş gibiydi. Patron ve karısı bile oradaydı ve baş dedektif Ryland, Trent ve Skylar'a yapılan saldırıyı duyar duymaz tatillerini kısa kesmişti.

Bin dolarlık takım elbisesiyle Grayson, hastane yöneticisiyle aralarını düzeltmiş ve hepsinin buraya gelmesine izin vermişti. tek seferde. Trent, Erlanger Doğu Hastanesi'nin daha önce bir odada bu kadar çok ziyaretçi ağırladığından şüpheliydi.

Ama ekibi . Bir aile kadar birbirlerine bağlıydılar. Trent yaralanmamış olsa da, onun ölebileceğini bilmek bile gece boyunca araba kullanmalarına ya da bazı durumlarda onu kontrol etmek için uçmalarına neden olmuştu. Callum'un evde durup bir polisi Trent'e temiz kıyafetler almasına izin vermesi ikna etmesine son derece minnettardı, her ne kadar ev hâlâ suç mahalli olarak inceleniyor olsa da. Callum'un aldığı yeni takım elbise kot pantolon kadar rahat ama acil servise geldiğinde kendisine verilen hastane önlüklerinden daha iyiydi. ambulans yarı çıplak.

Ekibinin desteğinin, bunun onun "evcil hayvanı" olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin değildi. projesi" davası mı yoksa Skylar'ın onun için ne kadar önemli olduğunu tahmin edip etmedikleri. Belki ikisi de. Onu önemsedığını kesinlikle saklamıyordu. Ekip geldiğinden beri elini sadece kahvaltı etmek ve kahvesini içmek için bırakmıştı.

"Hepsini aynı anda, yüz yüze görmek çok zor, değil mi?" alay etti.

"Sadece... bu kadar çok insanın arasında olmak çok farklı. Ben alışığım tek olmak." Yanakları kızardı. "Ve yaptığımız görüntülü görüşmelerde hepimizin adını hatırlayamadığım için utanıyorum. Çok özür dilerim."

"Olmayın. Bizim bir isim öğrenmemiz, sizin hepimizin ismini öğrenmenizden çok daha kolay. Herkesi göstereceğim. Ve sonrasında bir test olmayacak. Gatlinburg'da birkaç düzine destek personeli var, çoğu laboratuvar faresi ve bilgisayar ineği. Ama çekirdek ekibin çoğu bunlar. Patronu da sayarsak on bir kişiyiz." Yatağın ayakucuna doğru işaret etti. "Grayson'la tanışın

Prescott, kurucumuz ve hayırseverimiz. Yanındaki sevimli hanımefendi ise eşi Willow, kendisi aynı zamanda mağdur avukatımız."

Trent diğerlerini göstermeye devam ederken gülümsediler ve onunla tanıştıkları için mutlu olduklarını söylediler. "Lance Cabrera, Faith Lancaster - Chattanooga Lancaster'larıyla bir ilgisi yok - Asher Whitfield, Brice Galloway, Ivy Shaw. Tennessee Soruşturma Bürosu'ndaki irtibat görevlimiz henüz gelmedi. Adı Rowan Knight. En sağda, pencerenin yanındaki adam Ryland Beck, baş dedektif. Ekip bu."

"Hey, hey," diye seslendi Callum. "Beni unuttun."

"Hayır yapmadı," diye alay etti Ryland. "Seni unutmaya *çalışıyordu*."

"Evet, evet. Geri dönmene sevindim, böylece başrol oyunculuğundan kurtulmuş oldum."

Ryland, "Ofise döndüğümde memnun olmayabilirsin," diye espri yaptı. "Konuşmamız gereken bazı harcama raporları olduğunu duydum."

Callum omuz silkti. "Trent'in sloganlarından birini ödünç alacağım. 'Af dilemek daha kolay-'"

""-izin almaktan daha iyidir'," dedi herkes.

Skylar güldü. "Ciddi misin? Bu senin sloganlarından biri mi?" "Bir ya da iki kez söylemiş olabilirim."

Bu sefer herkes güldü.

Skylar takıma hitap etti. "İleride isimlerinizi hatırlamaya çalışacağım. Buraya gelmek için her şeyi bırakmanıza hayran kaldım. Özellikle de benim hiçbir sorunum ." Dirseğinden bileğine kadar beyaz bir bandajla kaplı sağ kolunu kaldırdı. "Bir çizik için hastaneye yatırılmak çok saçma."

"Yirmi dikiş bir sayılmaz," dedi Trent. "Ve kafadaki o kötü şişlik yüzünden seni hastaneye yatırdılar. Bilincini kaybetmişsin. Nörolog gözlem için seni bir gece tutmak istiyor."

Bir kütüğün üzerinden düşerkenki sakarlığını hatırlatan bu söz üzerine ona hoşnutsuz bir bakış attı.

"Hepiniz burada olduğunuza göre," dedi, "odadaki fili de ele alabiliriz. Richard Lancaster artık bir tehdit değil. Ama kardeşi Scott öyle. Richard'ın dul eşi Phoebe'nin, kocasının ve ergen oğlunun adına devreye girip Skylar'ın mirastan mahrum kalmasını engellemek için son tarihe yetişmeye çalışmayacağını kim söyleyebilir? Lancaster'ların hâlâ milyonlarca onun ölmesini istemeye teşvik ediyor. Onlar çok büyük bir tehdit. Ve şimdi onlar

Çatışmadan haberdar olan medya sayesinde nerede olduğunu biliyoruz."

Skylar gerildi. Başparmağını elinin tersiyle ovuşturarak onun yanında olduğunu söze gerek bırakmadan belli etti. Ama bunun ele alınması gerekiyordu. Hâlâ onu uzun vadede nasıl koruyacaklarını bulmaları gerekiyordu.

"Zamanı durdururuz," diye önerdi Callum. "Vasiyetin mütevellilerine Skylar'ın yasal varis olduğunu bildiririz. Eminim mahkeme yeni DNA testleri isteyecektir. Uzun bir süreç olacak. Ama en azından onu öldürmek için mali teşvik ortadan kalkmış olacak. Daha da iyisi, kendi vasiyetnamesini hazırlatıp Lancaster'ın mirasçı olmadığını ilan edebilir ve böylece onun peşine düşmeleri için hiçbir neden kalmayacağından iki kat emin olur."

Trent başını salladı. "Mirasını alması gerektiği konusunda hemfikir olsam da, bu onu nasıl güvende tutacağımız sorununu çözmeyecektir. İntikam güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Lancaster'ların Richard'ın ölümünün peşini bırakacaklarını sanmıyorum.

bir tür intikam. Yine de Skylar'ı suçlayacaklar."

Elini çekiştirerek onun dikkatini çekti. "Seni de suçlayacaklar. Çatışmayı Richard başlatmış olabilir. Ama sen bitirdin. Sen de en az benim kadar tehliledesin."

"Muhtemelen öyle. Yerel polis Scott'a karşı cinayete teşebbüs suçlamasında bulunabilir. Ama muhtemelen hapse girmeden önce yıllarca sürüncemede bırakacaktır.

-Hapse bile girse. Ne tür yasal numaralar çekeceğini kimse bilemez. Jürinin kafasını karıştırmak için sözde uzmanlara para ödeyen bir avuç aşırı zengin katil sayabilirim. Richard Lancaster gibi sahtekar bir multimilyonerle nasıl savaşırsın ve kazanmayı beklersin?"

Grayson kollarını kavuşturdu. "Ona en çok değer verdiği şeyi veriyorsun. Para.

Skylar, büyükannenin Lancaster'ları satın alman için sana emanet olarak bıraktığı servetin bir kısmından vazgeçmeye ne dersin?"

Trent başını salladı. "Asla olmaz. Bu onun parası ve bir kurbanın suçluya ödeme yapması pek çok açıdan yanlış."

"Ben bir kurban değilim. Ben hayatta kalan biriyim, her zaman da öyleydim. Hayatta kalmaya devam etmem, onlara zaten almayı hiç beklemediğim parayı vermem anlamına geliyorsa, buna varım. Kendime bir hayat satın almaya değer. Grayson, bunu nasıl yapacağız?"

Cevap vermeden önce Trent'e özür dileyen bir bakış attı. "Yıllar boyunca yüzlerce iş anlaşmasına aracılık ettim. Teklifi yapabilirim, bir Sözleşme. Skylar'ın güvende olduğu her yıl yıllık maaşlarını artırmayı kabul edeceğiz. Açgözlülüklerinin intikam arzularından daha ağır basmasını sağlamak için artışların önemli olması gerekecek."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Trent. "Plan başarısızlığa dayanıklı değil. Her zaman fikirlerini değiştirebilir ve kan davalarının bu plandan daha önemli

olduğuna karar verebilirler.

bir sonraki maaş artışı."

Grayson, "Onları hapse atmak dışında hiçbir şey başarısızlığa uğramaz," dedi. "Ama FBI yıllardır soruşturma yürütüyor. Son olayların hiçbiri federal suçlamaları destekleyecek kanıtlar sunmuyor. Önerilen bu sözleşme FBI'bir açıklama gelene kadar geçici bir çözüm olabilir, tabii gelirse. Skylar'ın yeniden değerlendirme yapabilmesi ve fikrini değiştirebilmesi için yıllık bir yenileme seçeneği ekleyebilirim."

Elini Trent'in elinden kurtardı ve iki elini birbirine doladı. "Gelecekteki hayatımı hayal etmeye çalışıyorum. Bu anlaşmayla bile korumalara, evimde güvenliğe ihtiyacım olacak, her neresi olsun. Yıllardır yaptığım gibi sürekli omzumun üzerinden bakmak zorunda kalacağım. Benim bir Geçen hafta normal bir hayatın tadına baktım ve hoşuma . Saklanıp tekrar inzivaya çekilmekle ilgilenmiyorum."

Grayson başını salladı. "Tamamen anlıyorum. Ama eğer yeterince Scott'ı ve hatta belki Richard'ın karısı Phoebe'yi sonsuza dek içeri tıkmak için kovuşturulabilir kanıtlar var, fazla seçeneğimiz yok. Başka biri bir şey olmadığı sürece öneri?"

Kapı çalındı ve bir hemşire içeri girdi. İçeride ne kadar çok insan olduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Üzgünüm ama ben hastanın hayati değerlerini kontrol edip doktor ziyaretine hazırlarken hastayı yalnız bırakmak için hepinizin gitmesi gerekiyor. Doktor birkaç dakika içinde burada olacak. Bekleme odası koridorun sonunda, solunuzda."

Grayson öne çıktı ve kendini tanıttı. Trent, böylesine gösterişli ve varlıklı olduğu her halinden belli olan bir iş adamının dikkatini çekince kızın ne kadar telaşlandığını görünce sırtıttı.

"Ekibimin buluşabileceği özel bir oda, belki de bir konferans salonu var mı? Uzun sürmeyecek. Bazı fikirler üzerinde beyin fırtınası yapmamız gerekiyor. Ya da hastane yöneticisi Bayan Wilkerson ile tekrar konuşayım mı? Kendisiyle daha önce konuştuğumda durumumuzu çok anlayışla karşılamıştı."

Sinirli bir şekilde yutkundu. "Bir doktor danışma odası olabilir. Dar olabilir ve herkes için yeterli sandalye yok. Ama muhtemelen hepiniz sığabilirsiniz."

"Kulağa mükemmel geliyor. Teşekkür ederim."

Başını salladı, tartışmak yerine önerisini kabul ettiği için rahatlamış görünüyordu. Odanın nerede olduğunu açıkladı ve Trent hariç herkes dışarı çıktı.

"Hemşire, gitmeden önce hastayla biraz konuşabilir miyim?"

"Um, tamam. Ama sadece bir dakika. Doktor gelmeden önce bitirmem gerekiyor."

"Teşekkür ederim."

Hemşire gittikten sonra Skylar'ın elini tekrar tuttu.

"Benimkini tutmaya devam ettiğin kadar el fetişin olup olmadığını merak ediyorum."

"Bundan daha ciddi bir şey. Benim bir Skylar fetişistim var. Bir saplantı, gerçekten." Gözleri büyüdü. "Kulağa ciddi geliyor."

"Evet, öyle. Sana söylemek istedim ki-" Telefonu cebinde vızıldadı. İçini çekti ve ekranı kontrol etmek için çıkardı. Arayan, çatışmadan beri ara sıra konuştuğu, Lancaster davası üzerinde çalışan FBI ajanıydı. Hızlıca bir cevap yazdı ve telefonu tekrar cebine soktu. "Özür dilerim Skylar." Onu önemseydiğini söylemesi için biraz daha beklemesi gerekecekti. "Gitmem gerekiyor."

"Anlıyorum. Ekibiniz sizi bekliyor."

Görmesi kendi ekibi olduğu varsayımını düzelterek ki kapı çalındı ve hemşire geri döndü. Bu kez hemşire

tekerlekli bir bilgisayar arabasını itiyordu. Onu görür görmez kaşlarını çatı.

"Ben gidiyorum, ben gidiyorum." Skylar'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

"İyi davran. Tartışma

Doktorla birlikte."

"Sabah beni buradan çıkaracağına söz verdiği sürece çıkarmayacağım."

Hemşirenin sert bakışına güldü ve aceleyle dışarı çıktı. Aile bekleme odasına girdiğinde, kendisine mesaj atan FBI ajanı en soldaki köşeden el salladı. Trent başını salladı ve ona doğru ilerledi, sonra tanıdık gelen başka bir yüz dikkatini çekince durdu.

Kırışmış koyu kumral saçlı, yaşlı, kara gözlü bir kadın tek oturmuş, kucağındaki çantasını gergin bir şekilde tutuyordu. Skylar'a çok istediği o "normal" hayatı nasıl geri verebileceği sorusuna cevap olabilecek bir fikir zihninde filizlendi.

Kadına doğru yöneldi. "Affedersiniz, siz Abigail Flores misiniz?"

"Evet, evet, öyleyim. İşverenim Bay Scott'ı görmeye geldim. Siz onun doktoru musunuz?"

"Hayır hanımefendi. Benim adım Adam Trent. Ortak bir arkadaşımızın arkadaşıyım. Eğer bir dakikanız varsa, sizinle o arkadaşınız hakkında konuşmam gerekiyor. Ayrıca sizden acil bir iyilik isteyeceğim."

FBI ajanına onlara katılmasını işaret etti.

Yirmi İkinci Bölüm

Skylar ertesi sabah güneşin ilk ışıkları hastane yatağının yanındaki pencerenin panjurundan içeri süzülürken esnedi ve gerindi. Duvardaki büyük yuvarlak saat sekize çeyrek kaldığını gösteriyordu. Dua etti bu hastanede geçirdiği son sabah sekiziydi. Doktorlar ve personel harikaydı. Ama bu kadar uzun süre yatakta yatmak sıkıcı olmanın ötesindeydi.

Bir fısıltı onu sağına baktırdı. Zavallı Trent son derece rahatsız görünen ziyaretçi koltuğunda uyuyordu. Onu kontrol etmek için birçok kez girip çıkmıştı. Ama hemşire ona sürekli uyumasına izin vermesini söylüyordu ve hiçbir zaman gerçekten konuşma fırsatı bulamamışlardı. Takım elbisesinin ne kadar kırışık olduğuna bakılırsa, içinde uyumuş olmalıydı.

Onu izlerken kalbi kabardı. Hayatında hiç onun gibi bir adam tanımamıştı. Zeki, cesur, sadık, silahlı çatışmalarda harika ve kusursuz bir güzelliğe sahipti. Ve onu önemsiyordu. Bunu bilmek bile zihninde çılgınca umutların dönmesine neden oluyordu. Onunla bir gelecek, normal bir hayat umuyordu. Ama Lancaster'lara karşı güvende olmasını sağlamanın bir yolu yoksa bu sadece bir rüya olurdu.

Korku içinde yaşamak, bir şey değildi. Kimsenin başına gelmesini istemezdi. *Onu* bir daha asla görememek kalbini kıracak olsa da, normal bir hayat yaşamasına izin vermek anlamına geliyorsa bunu yapardı. O çok şey hak ediyordu.

sürekli omzunun üzerinden bakan bir kadına bağlı olmaktan daha fazla.

Sandalyesinde kıpırdandı, gözlerini kırıştırdı ve oturdu. Onun kendisini izlediğini görünce uykulu bir gülümseme verdi. "Günaydın."

"Günaydın. Bütün gece burada kalmana gerek yoktu. Bana bir şey olmazdı."

Saate baktı, sonra doğruldu. "Neredeyse sekiz. Hay Allah. Uyuyakalmak istememiştim. Neyse ki Callum odanı koruyor.

Aksi takdirde herkes içeri girebilirdi." Başını salladı, belli ki kendinden iğreniyordu.

"Odamı mı koruyorlar? Gerçekten Scott'ın adamlarının hastanede bir şey deneyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence bu son tarih geçene kadar her şey mümkün. Ama sorunlarımıza bir çözüm bulmuş olabilirim. Bana bir dakika verin. Açıklayacağım, ama mesanem

patlamak üzere."

Adam yatağın etrafından koşarak geçip bağlantılı banyoya yöneldiğinde kadın güldü. Dışarı çıktığında ona mahcup bir sırıtış attı. "Diş macunundan biraz çaldım. Merak etme. Parmağımı kullandım, diş fırçanı değil."

"Çok şükür," diye alay etti. "Ama çaldığım diş macununun karşılığı olarak bu aptal parmaklığı indirmen gerekiyor. Acilen tuvalete gitmesi gereken tek kişi sen değilsin."

"Dileğin benim için emirdir." Korkulukları indirdi ve ona yardım etmek için elini uzattı.

Kendisinde bir olmadığı için aptalca hissederek neredeyse reddediyordu. Ama yatakta yatmak onu ayakları üzerinde sallanır ve beklenmedik bir şekilde başı döner hale getirmişti. Adam onu tutmasaydı düşebilirdi.

Diş fırçası da dahil olmak üzere ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra, onun yardımıyla yatağına geri döndü.

"Bu kadar endişeli görünmeyi bırak," dedi ona. "Ben iyiyim."

Korkulukları yerine oturturken ikna olmuş gibi görünmüyordu. Ama tartışmadı. Yatağın diğer tarafındaki sandalyesine döndü. "Bu kaydı dinlemeni istiyorum." Telefonundaki bazı ekranları karıştırdı.

"Neyin kaydı?"

Telefonu yatağın üzerine, onun yanına koydu. "Scott ve Phoebe Lancaster dün öğleden sonra hastane odasında konuştular."

Ekrana bastı, ardından kollarını korkuluklara dayayarak oturdu.

Skylar konuşmayı şok içinde oturuyordu. Scott'ın sesi boğazına yediği yumruktan dolayı sert ve pürüzlü olsa da, sözleri net bir şekilde anlaşılıyordu. O ve Phoebe vasiyetnamenin beş yıllık süresinin yaklaştığından ve Skylar'ı hâlâ öldürmeleri gerektiğinden açıkça bahsetmişlerdi. En kötü senaryoyu tartıştılar; eğer o zamana kadar ölmez ve mütevellilere giderse, mütevellilere rüşvet vermeleri ya da onları öldürmeleri gerekecekti ya da onun mirası almasını engellemek için başka bir yol bulmaları gerekecekti. Hak ettiklerini düşündükleri paranın önünde hiçbir şey duramayacaktı.

Başını iğrenerek salladı, midesi şu düşünceyle bulandı. Aslında bu korkunç insanlarla akrabaydı. Sonra daha da kötüleşti. Phoebe, Scott ve Richard Capone'u öldürdüklerinde Mattly'yi öldürmüş olabilirdi. Yoksa bunca yıl sonra müfettiş -Trent'i kastettiklerini sanıyordu- Mattly'yle konuşup vasiyetnameyi merak etmezdi.

Tartıştılar, her ikisi de kızgın ve kötü davrandılar. Kadın yanlış giden her şey için onu suçluyor, o da kadını suçluyordu.

"İki avukatı da aynı anda öldürmek çok şüpheli görünürdü," diye ısrar etti. "Mattly'yi yıllar boyunca takip ettim.

Capone'u işletmemize yardım etmesi için zorladığımız bahisçi ve tefeci işleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Yasal girişimlerimiz dışında bir şey biliyormuş gibi görünmüyordu. Son teslim tarihi yaklaştıkça, düşündüğümden daha fazlasını biliyor olabilir diye onu daha sık izlemeye başladım. Bunun için bana teşekkür etmelisin. Aksi takdirde, Skylar cadısının şehirde olduğunu bilemezdik ve kiralık evi de öğrenemezdik. ev."

"Yıllar önce Mattly'nin ve Skylar'ın icabına bakmış olsaydın Richard hâlâ hayatta olurdu."

Daha hararetli tartışmalara dönüştüler. Trent kaydı kapattı.

Skylar afallamış bir halde orada oturuyordu. "Ne kadar kötü, iğrenç, korkunç insanlar."

"En kötüsü. Bu işi yardım eden FBI ajanı gibi onların da bu kadar açık konuşmaları beni çok şaşırttı. Sanırım Richard öldüğü ve Scott yaralandığı için ikisi de duygusal ve dikkatsizdi. Şanslıyız ki bundan faydalanabildik."

"Nasıl? Odada başka biriyle böyle konuştuklarını hayal bile edemiyorum."

"Yapmadılar. Scott'ın ziyaretçilerinden birini Scott'ın yatağına küçük bir kayıt cihazı, bir böcek yerleştirmeye ikna ettim. FBI, aynı ziyaretçinin ifadelerine dayanarak, Scott ve Phoebe Lancaster'ın yıllar boyunca kulak misafiri oldukları konuşmalardan suç faaliyetleri hakkında bildikleri bilgilere dayanarak yerleştirmek için izin aldı. Siz konuşmanın sadece küçük bir kısmını duydunuz. Yasa dışı işlerini devam ettirmek için stratejilerini tartışmaya devam ettiler.

Görünüşe göre Richard her şeyin arkasındaki beyindi ve onsuz faaliyetlerini nasıl sürdürecekleri konusunda endişeliler."

"Umut etmekten korkuyorum. Ama bu benim için iyi bir haber, değil mi?"

"En iyisi. Cinayeti ve bir düzine federal suçu itiraf ettiler. FBI kayıtlara dayanarak arama emri çıkarttı ve şu anda malikânedeler. Orada altın değerinde bir kanıt madeni olduğunu bana mesaj attılar bile. İkisi de çok uzun bir süre hapiste kalacak. Özgürsün Skylar. Yapabilirsin.

Artık omzunun üzerinden bakmadan hayatını yaşa."

Gözyaşlarına boğuldu.

Parmaklığı indirdi ve onun yanındaki yatağa tırmandı. Adam onu sallarken ve saçlarını okşarken kadın ona sarıldı.

Kapı çalındı ve Callum içeri girdi. Onları gördüğünde kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Evet?" Trent'in sesi kısa ve özür dilemezdi.

"Pekâlâ, birisine sizinle sekiz civarında burada buluşmasını söylemişsiniz. Birkaç dakikadır koridorda bekliyorlar. Onlara daha sonra gelmelerini söylememi ister misiniz?"

Trent saate baktı. Sekizi beş geçiyordu. Yemin etti.

Skylar geri çekildi ve gözlerini sildi. "Özür dilerim. Toplantın mı var? Gitmende bir sakınca yok. İyi olacağım, gerçekten." Burnunu çekti ve tekrar gözlerini sildi.

Onu alnından öptü ve yataktan çıktı. Parmaklığı kaldırdıktan sonra, onları gizlemediği bir ilgiyle izleyen Callum'a baktı. "Bize bir dakika ver. Sonra onları içeri gönderin."

"Yapacağım." Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

"Skylar, birinden *seninle* burada buluşmasını istedim, ben değil. Bu kişi FBI'a malikane için arama emri çıkartmak için ihtiyaç duydukları bilgiyi veren kişi. Ve Scott'ın hastane odasına böcek yerleştirecek kadar cesur olan kişi. Onlarla tanışmak isteyebileceğini düşündüm."

Yüzünü sildi ve yatakta biraz daha yükselirken saçlarını kabarttı. "Tabii ki. Pek çok insan bana yardım etti. Özellikle de sen. Onlardan birine teşekkür etme fırsatı bulmayı çok isterim."

Trent ziyaretçiyle ilgili açıklamasını bitiremeden Callum kapıyı açtı ve onu içeri aldı.

Artık daha fazla gecikmenin bir anlamı yoktu. Kadına işaret etti. "Skylar, anne tarafından büyükannen Abigail Flores'le tanış."

Abigail, Skylar'ın yatağına koştu. Kollarını birbirlerine sararken içinde yere yığıldılar.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Trent mahkeme salonundaki koridor tarafına, savcılık masasının birkaç sıra arkasına oturdu ve yanındaki Skylar'a başka birinin yaklaşmasını engelledi. Duruşmayı izlemek istiyorlarsa başka bir sıra bulabilirlerdi.

Phoebe ve Scott Lancaster onun rahat edemeyeceği kadar Skylar'a yakındı. Savunma masasında pranga takıyor olsalar da, değer verdiği bir kadınla aynı odada böylesi bir kötülüğün bulunmasından hoşlanmıyordu.

"Onlara ters ters bakmayı kes," diye fısıldadı Skylar. "İcra memurunu endişelendiriyorsun. Sanki oraya koşup Lancaster'lara zarar vereceğini düşünüyormuş gibi seni izleyip duruyor."

Haklıydı. İcra memuru onu izliyordu ve gergin görünüyordu. Akıllı adam. Trent, Scott'ın boynunu kırmayı çok istiyordu. Ama mahkeme salonunda çok fazla şerif yardımcısı vardı. Yakalanmadan önce verebileceği küçük bir zarar için tutuklanmaya değmezdi. Sonra tekrar.

Scott'ın boğazına indireceği sert bir yumruk, ormanda başladığı bitirebilirdi. Bu hapse girmeye değebilir.

"Trent," diye tekrar fısıldadı. "Ciddiyim. Dur."

İç çekti. "İyi olacağım. Ama buraya gelmek için neden ısrar ettiğini hâlâ anlamıyorum. Hastaneden çıkalı daha bir gün oldu."

"Kimin suçu bu?" diye homurdandı. "Doktora o baş dönmesinden ve Abigail gittikten sonra başlayan önemsiz baş ağrısından bahsetmemiş bir hafta önce çıkmış olacaktım."

"Başınıza ciddi bir darbe aldınız. Ve o önemsiz baş ağrısı, baş dönmesinin üzerine zayıflatıcı bir migrene dönüştü. Ben Endişelenip nöroloğunuza söylediğiniz için özür dileyin. Seni bir hafta boyunca orada tuttuğu için onu suçla. Sürekli testler yapan oydu."

"Tek sorunumun stres olduğunu kanıtlayan testler. Bu ne kadar aşağılayıcı?"

"Bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Bu şu soruyu akla getiriyor: Bu kefalet duruşmasını izlemenin neden bu kadar önemli olduğunu düşünüyorsunuz? Hiçbir şekilde

Yargıç onları hapisten çıkaracak. FBI malikanede her ikisini de ömür boyu hapse attıracak kadar kanıt buldu. Erken bir duruşma olmayacak. tahliye de yok. Federal hapishanelerde şartlı tahliye yok."

"Onlar için endişelenmiyorum. Phoebe'nin oğlu Randolph için endişeleniyorum.

Bugün geleceğini umuyordum, böylece onunla konuşabilirdim."

"Sizinle konuşmak istemiyor. Mahkemenin atadığı vasisi aracılığıyla yaptığınız tüm talepleri reddetti. Ayrıca, neye benzediğini biliyor musun ki?"

"Abigail bana telefonundaki resimleri gösterdi. Onunla sadece birkaç dakika konuşmak istiyorum. Yalnız olmadığını, ikimizin de Martha'nın torunları olduğumuzu ve birbirimizin yanında olmamız gerektiğini bilmeye ihtiyacı var. Ailesinin başına gelenler için beni suçlayarak, hatta belki de benden nefret ederek büyümesini istemiyorum."

"Ona biraz zaman verin. Olgunlaştığında belki sizinle konuşmaya istekli olur."

"Gelecek ay on sekiz yaşına girecek. O zaman ona ne olacak? Artık ona rehberlik edecek bir vasisi olmayacak. Yapayalnız kalacak."

"Yargıç, Federaller yasal yollardan kazanılan yasadışı yollardan kazanılan parayı ayırırken Martha'nın mirasının büyük kısmını dondursa bile, Randolph'un cömert bir ödenek almasını sağladı. İhtiyacı olan her şeye sahip olacak. Yine de seni rahatsız ediyorsa, görüşmeyi kabul etmesi için ne yapabileceğime bakarım. Ama onunla yalnız görüşmen mümkün değil. Ben de seninle orada olacağım."

Ona araştıran bir bakış attı. "Ailesi gibi benim için bir tehdit haline geleceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Şüpheli. Şu anda vasisi hem ona bakmakla hem de başının belaya girmemesini sağlamakla görevli. On sekizinci yaş gününden sonra, vasisi ayrıldığında, FBI, polis ve benim tutacağım bir güvenlik ekibinin onu izleyeceğini biliyor. Eğer kırmızı ışıktaki bile geçerse, onu hapse attıracağım."

Gözlerini devirdi. "Aklımdaki rehberlik bu değildi. Onun sevgiye ve anlayışa ihtiyacı var. Aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. O da çok genç yaşta kaybetti. Annesini hapisanede kaybetmek on kat daha kötü hissettiriyor olmalı."

Mübaşir herkesin yargıç için ayağa kalkmasını söyledi.

Onlar ayağa kalkarken Skylar seyircileri tekrar taradı.

"O gelmiyor," diye fısıldadı Trent.

İç çekti.

Trent'in tahmin ettiği gibi, kefaletle serbest. Scott ve Phoebe Lancaster hayatlarının geri kalanını kilit altında geçirmek üzere zincirlerle götürüldüler - şimdilik hapisanede. Duruşmalarından sonra maksimum güvenli bir federal hapisaneye nakledileceklerdi. Sonunda Skylar gerçekten güvendedi.

Onu adliye binasının önündeki merdivenlerden aşağı indirdi. Callum onları kaldırımında karşıladı ve Skylar'a sarıldı.

"Tebrikler," dedi ona. "Sonunda resmi olarak bitti."

Gülümsedi. "Sanırım öyle. Burada bizimle olduğun için teşekkürler. Otuz dakikalık bir duruşma için Chattanooga'ya kadar gelmeniz hoştu, her ne kadar duruşmaya katılamasanız da."

"Bunu beklemiyordum. Ne de olsa Trent adliyedeysen başka kim onun silahını tutabilir ki?" Güldü ve tabancayı Trent'e uzattı. "I

Bu olmadan çıplak hissettiğini biliyorum. 'Her zaman toparlanmak' senin sloganın." "Birçoğundan biri," diye alay etti Skylar.

"Teşekkürler Callum. Lancaster'larla aynı odada silahlı olmadan oturmak garip hissettirdi."

Callum, "Adliye güvenliği, kurbanların ailelerinin içeride silah taşımaya izin vermekten daha iyisini bilir," dedi. "Bu felakete davetiye çıkarmaktır."

"Hayatta kalan," diye düzeltti Skylar.

"Kurban değil." "Benim hatam." Callum gülümsedi.

"Öğle yemeği için şehir merkezinde harika bir yer biliyorum," dedi Trent, eskisinin her yerinde kurşun delikleri olduğu için birkaç gün önce yeni aldığı SUV'sine doğru giderlerken.

"Buralarda harika restoranlar bilen tek kişi sen değilsin," dedi. "Ben de eskiden burada yaşıyordum, biliyorsun."

Callum'un sorduğu bir soruya cevap vermek için döndü.

"Randolph, yapma!" Skylar çığlık attı.

Callum ve Trent dönerek tabancalarını yıldırım hızıyla havaya kaldırdılar. Randolph sokağın karşısından onlara silah doğrultuyordu. "Hayır, yapma!" Skylar öne atılarak Trent'in kolunu yakaladı. *Bam!*

Bam! Bam! Bam!

Randolph kaldırıma yığıldı.

Trent dönüp Skylar'ı kontrol etti. Sırt üstü yatıyordu, gözleri kapalıydı, kan betona sızıyordu. Onun yanında dizlerinin üzerine çökerken göğsünde soğuk bir dehşet birikti. Gömleğinde bir kurşun deliği vardı.

"Vuruldu! Callum, 911'i ara. Skylar, Skylar, dayan tatlım. Bekle."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Skylar, Randolph'un mezarı üzerindeki kırmızı gül demetini son bir kez düzelttikten sonra doğruldu ve etrafındaki tarlalara baktı. Bozulmamış beyaz üç raylı çitle çevrili dönümlerce arazi Lancaster bölgesi olarak işaretlenmişti. Ve bu çitlerden birinin arkasından onu merakla izleyen muhteşem Safkan atlar onu gülümsetti.

Phoebe, Randolph'un buraya, büyüdüğü at çiftliğine gömülmesini istemişti. Yargıç malikânenin ve tüm bu arazinin mülkiyetini Skylar'a verdiğine göre, cevap vermek onun göreviydi. Elbette ona evet demiş ve düzenlemeleri denetlemişti.

Federaller Phoebe'nin cenaze töreni için hapisten çıkmasına izin vermedi. Bu yüzden Skylar bunu da halletmiş, dün malikanede okul arkadaşları ve onu doğduğundan beri tanıyan ev çalışanları için bir cenaze töreni düzenlemişti. Büyükannesi de oradaydı ve ona her konuda yardımcı oluyordu. Ve Phoebe'ye mezarın fotoğraflarını ve çiçekleri göndererek Skylar'ın üzerindeki yükü hafifletecekti.

Köşkün ve bu mülkün tapusunu büyükannesine devretmek bir yükü daha sırtından almıştı. Ne kadar güzel olursa olsun bu yerle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Ama burası onlarca yıldır büyükannesinin evinden uzaktaki eviydi. Skylar, büyükannesinin yanına geldiğinde mutluluk gözyaşları dökmüştü.

ona evrakları ve bir daha asla çalışmak zorunda kalmamasını sağlayacak sağlıklı bir banka hesabı verdi. En azından tüm bu olanlardan iyi bir şey çıkmıştı.

Büyükannesi artık burada yaşadığı için Skylar sıra ziyarete geliyordu. Ama kalmak gibi bir arzusu yoktu. Onun evi tamamen başka bir yerdeydi. Ve bunu anlaması çok uzun zaman almıştı.

Tepeden aşağı, buraya gelmek için ödünç aldığı dört tekerlekli araca doğru yöneldi. Gerçi teknik olarak artık onun olduğunu tahmin ediyordu. Ya da daha doğrusu büyükannesinin. Her şey çok tuhaftı. Dünyası tamamen değişmişti. Bazıları iyi yönde, bazıları ise kötü yönde. Lancaster olduğunu öğrenmek iyi şeylerden biri değildi. Ama sevgi dolu, harika bir büyükannesi olduğunu öğrenmek kesinlikle öyleydi.

Açık kapıdan geçtikten sonra dört tekerlekli araçtan atladı ve kapıyı arkasından kapattı. Arkasını döndü ve kalbi göğsünde zıpladı

Birkaç metre bir ağaca yaslanmış bir adam gördü. Bir saniye sonra onun Trent olduğunu anladığında içi .

Kendinden emin bir şekilde kot pantolonunu düzeltti ve alıştığından çok daha kısa olan saçlarını okşadı. "Beni nasıl buldun?"

"Ben bir dedektifim. Saçını beğendim. Doğal rengine dön. Siyah sana yakışıyor."

"Koyu kahverengi. Ama teşekkürler."

"Hastaneden çıktığından beri neden benden saklanıyor ve telefonlarıma çıkmıyorsun?"

Çitlere . "Saklanmıyordum. Düşünüyordum.

Bazı şeyleri anlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Randolph'u öldürdüğüm için beni asla , değil mi? Boynundaki zincirde asılı duran pusula, onun seni öldürmek konusunda son derece ciddiydi. Eğer o kurşunu durdurmasaydı, beyin sarsıntısından ve kafanın arkasına dikiş atmak yerine ölmüş olacaktın."

"Bana ateş etmiyordu. Sana ateş ediyordu."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra küfretti. "O kurşunu almak için atladın, değil mi?"

"Randolph'u vurmanı engellemek için önüne atladım."

"Kurtarılmaya değmeyecek birini kurtarmaya çalışırken ölebilirdin." Nefes nefese kaldı. "Bunu nasıl söylersin? O daha bir çocuktu."

"O sözde çocuk, evden çıkabilmek ve adliyede peşimize düşebilmek için vasisini öldürdü."

Kadın titredi. "Biliyorum. Biliyorum. Tüm başa çıkmaya çalışıyorum. Dediğim gibi, düşünmek için zamana ihtiyacım vardı." Kolyeyi gömleğinin altından çıkardı ve bir parmağını pusulanın ön gömülü merminin üzerinde gezdirdi.

"Hâlâ onu taktığına inanamıyorum. Neden birinin seni neredeyse öldüreceğini sürekli hatırlatmasını istiyorsun?"

Kolyeyi gömleğinin altına geri bıraktı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Bu Randolph'u hatırlatan bir şey değil. Babamı hatırlatıyor. Tüm hayatını beni kurtarmaya çalışarak geçirdi. Eğer onun eğitimi olmasaydı, ölmüş olurdu. Ve sonunda, bana bu pusulayı vermesi, hayatımı kurtarmak için mezardan bir kez daha ve bana yeni bir yol göstermesi gibiydi. yön."

Ona doğru bir adım attı, sonra neredeyse dokunana kadar bir adım daha attı.

"Seninkini kurtararak benim hayatımı kurtardı." Parmaklarını onun yanaklarında hafifçe gezdirdi. "Eğer önüne atlamasaydım, o kurşun kolyeme değil senin göğsüne saplanacaktı."

Tekrar küfretti. "Benim için kendini feda ettiğini biliyordum." "Ben bundan daha bencilim. Kuzenimi ve seni kurtarmayı umuyordum.

Eğer

sen öldürülseydin, ben de ölürdüm, tıpkı o kurşunun kendi kalbimi delip geçmesi gibi. Seni hiçbir şey için suçlamıyorum, Trent. Seni neredeyse kaybettiğim için kendimi suçluyorum. Uyarılarını dinlemeliydim. O duruşmaya gitmemeliydim. Neredeyse bulduğum en değerli şeye mal oluyordu. Sana."

Kadının omuzlarını kavrarken elleri titriyordu. "Ne diyorsun Skylar? Bir haftadır benimle konuşmadın ve ben de en kötüsünü . O yüzden bunu açıkça ifade etmeni istiyorum."

"Seni seviyorum. Bu nasıl bir açıklık?"

Güzel mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı. Birdenbire, kız onun Onu kollarında döndürüyor, gülüyor ve yüzüne öpücükler konduruyordu.

Yanları ağrıyana kadar güldü. "Dur, dur, başım dönüyor."

Hemen durdu ve ona baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Sen iyi misin? Bunu yapmamalıydım. Aptalca davrandım. Başın ağrıyor mu? Hâlâ başın dönüyor mu?"

Güldü ve elini adamın ağzına bastırdı. "Bu kadar endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim. Kim olsa sallanırken başı dönerdi. Artık beni yere bırakabilirsin."

Ayağa kalkana kadar onu nazikçe indirdi ve onu sabitlemek için belinden tuttu.

"Bu kadar nazik olmana gerek yok. Ben kırılgan değilim."

". Ama sen çok değerlisin. Sana bir şey olmasını asla istemem. Ben de çok sevdiğim birini kaybettim, hala da seviyorum. bir daha böyle bir şey yaşamayacağım."

Onun sözleri karşısında neredeyse kalbi kırılıyordu. "Karin mı? Tanya mı?"

Başını salladı. "Özür dilerim. Dolaylı yoldan bile olsa ondan bahsetmemeliydim." "Elbette . O senin bir parçan. Onu asla unutmamalıyız.

eden sevdiklerimiz. Onları sonsuza dek kalbimizde taşımamız."

"Sen harika bir kadınsın Skylar Lancaster." Yüzünü buruşturdu. "Bu isimden nefret ediyorum."

"Belki de bir kez daha değiştirmeliyiz. Skylar Trent'in kulağa hoş geldiğini düşünüyordum."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Orada bir yerde gömülü bir soru mu var, Adam Trent?"

Sırıttı. "Seni seviyorum Skylar. Tüm kalbim ve ruhumla. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Bunu anlamam yeterince uzun sürdü. Ve eğer anlayamıyorsanız, cevabım evet."

Onu öperken gülüyordu.

Sonunda hava almaya çıktıklarında gülümsedi. "Artık dünyanın her yerinde yaşayabilecek kadar paran var. Nereye ev demek istersin?"

"Ev bir yer değildir. Bir duygudur. Benim evim senin olduğun her yerdir." Dudaklarına nazikçe bir öpücük daha kondurdu. "Beni eve götür, Trent."

Ve öyle de yaptı.

* * * * *

*Lena Diaz'ın mini serisinin bir sonraki kitabını bekleyin,
Bir Tennessee Faili Meçhul Hikayesi, çok yakında!*

Ve eğer kaçırdıysanız, serinin ilk iki kitabına göz atın:

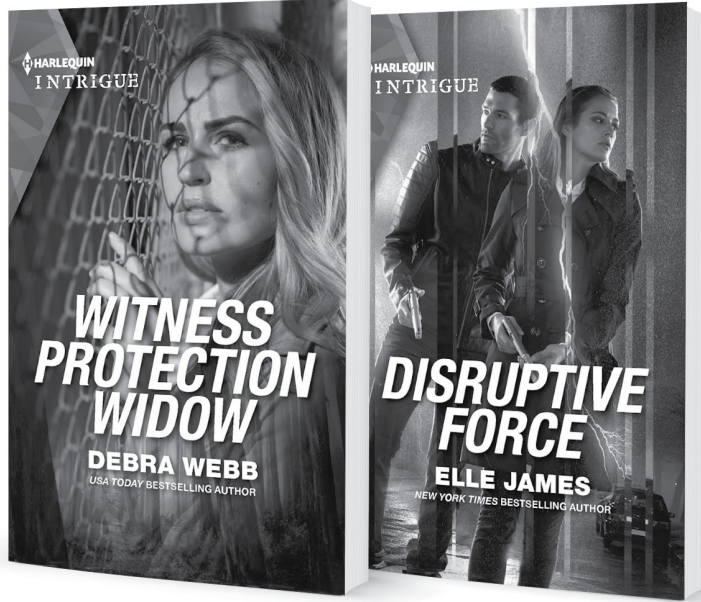
Prescott Dağında Cinayet Seri
Katil Faili Meçhul Davası

*Onları Harlequin Intrigue kitaplarının satıldığı
her yerde bulabilirsiniz!*

*Texas Bodyguard'dan bir alıntı için okumaya devam edin: Weston
Janie Crouch tarafından yazılmıştır.*

UMARIZ BU KİTABI BEĞENMİŞSİNİZDİR.

HARLEQUIN INTRIGUE

Heyecan arayın. Suçları çözün. Adalet yerini buldu.

Sizi koltuğunuzun ucunda tutacak aksiyon dolu hikayelere dalın.
Ne pahasına olursa olsun suçu çözün ve adaleti sağlayın.

HER AY 6 YENİ KİTAP!

Texas Bodyguard: Weston

tarafından Janie Crouch

Önsöz

"Weston?"

Kapısında bir tıkırtı duydu ve kaskatı kesilerek masasının üzerinde duran ödevinden uzaklaştı. Gelen Sheila'ydı, Patterson'ların evindeki tek kadın sesiydi.

Sheila'dan oldukça . Çok gülüyordu. Her sabah kalkıp ona ve evde yaşayan diğer üç çocuğa öğle yemeği hazırlıyordu.

Her hafta sonu hemşire olarak çalışıyor, sadece kocası Clinton evdeyken vardiya alıyordu. Weston bunu anlamıyordu. Onun ya da diğer çocukların bebek bakıcısına ihtiyacı yoktu. On üç yaşındaydı. Clinton ve Sheila'nın diğer çocukları da o yaşlardaydı.

Ama Weston etrafta her zaman bir yetişkin olmasını seviyordu. Yetişkinler de oldukça iyiydi.

Babası *pek iyi* biri değildi. İyinin tam tersiydi. Weston kolundaki yanık izini ovuşturdu. Düzinelercesinden biri.

"Daha sonra gelmemi ister misin? Sorun değil," dedi Sheila kapının diğer tarafından yumuşak bir sesle.

Koruyucu annesinin sevdiği bir başka şey de buydu. Zorlamıyordu. "Sorun yok, içeri girebilirsin." Yüksek sesle konuşmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

onun duyabileceği kadar ses.

Weston sessizdi. Her zaman sessizdi.

Üç ay önce Patterson'larla yaşamaya başlamadan önce birçok koruyucu aileye verilmişti. Evlerin çoğu oldukça iyiydi ama geçiciydi.

Aynı evde yaşayan diğer üç çocuk -Chance, Luke ve Brax- olsa bile burayı seviyordu. Sessiz *değillerdi* ama onun sessiz olmasını da umursuyor gibi görünmüyorlardı.

"Bugün okul iyi gitti mi?" Sheila kapıyı açarken sordu.

Başını salladı. Ne zaman farklı bir eve gitse, bu farklı bir okul anlamına geliyordu. En azından bu okulda otobüse birlikte binebileceği ve öğle yemeğinde birlikte oturabileceği biri vardı.

Kardeşler.

Birbirlerine böyle sesleniyorlardı. Brax ve Luke, Patterson'lar tarafından çoktan evlat edinilmişti. Chance'i de evlat edinme aşamasındaydılar.

Weston üzere değildi. Kim *dört çocuğu* evlat edinmek isterdi ki? Genç çocuklar mı?

Ama sorarlarsa.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi Sheila.

Weston'ın kalbi göğsünde güm güm attı. Ondan da ailelerinin kalıcı bir üyesi olmasını mı isteyecekti?

Başını bir kez daha yavaşça eğerek kabul etti.

Mecbur kalmadıkça konuşmamasına alışkın olan kadın devam etti.

"Yorgunum ve yemek yapmak istemiyorum, bu yüzden dışarıda yiyeceğiz. Nereye gideceğimiz konusunda bir tercihin var mı diye önce sana sorayım dedim. Diğer üçüyle konuşmak çok zor."

Oh. Yemeğe çıkmak, ailenin bir parçası olmasını istememek. Böyle bir şey olabileceğini düşündüğü için bile aptaldı.

Sheila bir adım daha yaklaştı. "Hey, iyi misin? Az önce ne oldu?"

Hızla masanın üzerindeki not defterine baktı. Aklından geçenleri ona söylemesinin imkânı yoktu.

"Spagettiye severim," dedi, ancak kızın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Muhtemelen en sevdiği şey değildi ama aklına gelen ilk şeydi.

Umarım bu Sheila'yı başka bir sorun olup olmadığını anlamak için zorlamaktan alıkoyar.

İşe yaradı. "Tamam, İtalyanca olsun. Luke seni bunun için sevecek. Ben diğerlerini . On dakika içinde aşağıda buluşalım mı?"

Başını salladı. Kadın yaklaştığında başını kaldırıp bakmadı. Yavaşça - elinin nerede olduğunun çok iyi farkında olduğundan emin olarak- uzanıp omzunu nazıkçe sıktığında irkilmedi.

Bir saniye sonra elini çekip giderken hiçbir şey söylemedi.

On dakika sonra merdivenlerden aşağı indi. Diğerlerinin sesini duyabiliyordu.

etrafta koşuşturan, top sektiren, bir video oyunu hakkında bağırان çocuklar- evde her zaman var olan genel kaos.

Beklerken Weston sessizce duvarın her tarafındaki fotoğraflara baktı. Oldukça karmakarışıklılar - Sheila ya da Clinton'ın çektiği fotoğraflar. Bazılarında sadece ikisi, bazılarında Luke, Brax ya da Chance vardı.

Bir aile.

Weston'ın fotoğraflı yok ama sorun değil. Bazen herkese yer kalmıyordu.
Ama en azından bu gece spagetti yiyebilecekti.

Birinci Bölüm

Weston Patterson'ın kaşları, kardeşi Brax'ın evine girmesiyle kalktı. ve kapının arkasına saklandı. "Lobide bilmem gereken bir tür silahlı fail mi var?"

Brax başını salladı. "Daha kötü."

O zaman tek bir şey olabilirdi. "Chance ve Maci yine mi birlikte?"

"Evet. Beyaz tahtadaki tavuk çiziklerini sildi ve adam çılgına dönmek üzere."

Maci Ford bir yılı aşkın süredir San Antonio Security'nin ofis müdürüydü. İş ofisi düzenlemeye ve yönetmeye geldiğinde bu kadın bulunmaz bir nimetti. Weston onsuz nasıl hayatta kaldıklarını hiç bilmiyordu.

Üç kardeşinden ikisi de aynı şeyi hissediyordu. Brax ve Luke onun renk kodlu, dosya kategorili ayaklarının bastığı yere tapıyorlardı. Özellikle de Çünkü bu, güvenlik ve özel koruma işlerinin açık olduğu ilk beş yıldaki gibi dosyalama işlemlerini kendilerinin yapmak olmadıkları anlamına geliyordu.

Ancak Weston'ın diğer kardeşi Chance, Maci'ye karşı aynı takdiri göstermiyordu. Normalde soğukkanlı olan ağabeylerinin Maci'nin yanında bu kadar sinirlenmesini izlemek diğerleri için sürekli bir eğlence kaynağıydı.

"Bazen tam bir ahmak olabiliyorsun, Chance Patterson." Maci'nin sözleri koridorun aşağısından süzülerek geldi.

Weston kıkırdadı. "Chance'in onu kovmakla tehdit etmesi ne kadar sürer sence?"

"O bunu yapar yapmaz, kızın sözleşmesini gündeme getireceğini biliyorsun."

Maci, dört kardeş de bunun olması gerektiği konusunda hemfikir olmadıkça kovulamazdı. Ve geçen yıl ofisi ve işleri düzene sokmalarına yardım ettiği için Chance dışında kimse ondan kurtulmayı düşünmezdi bile.

Chance'in yapacağından değil. Weston kardeşinin küstah ofis müdürü tarafından haddinin bayılıyordu. Chance'i kendi kafasından çıkarmasına bayıldı.

Tıpkı Weston'ın Brax'ın artık evli ve kendi oğlu olduğu için ne kadar rahat olduğunu görmeyi sevdiği gibi. Ve Luke'un oğluyla ne kadar mutlu olduğunu.

Nişanlım Claire.

Dört Patterson kardeşin hiçbirisiyle kan bağı yoktu ama kesinlikle aileden sayılırlardı. Ve Weston'ın bu üç adamdan başka birlikte iş yapmayı tercih edeceği kimse yoktu.

"Hey, Maci," diye seslendi Brax. "Kartvizitlerimizi Brax, Luke, Weston ve Jackass Patterson yazacak şekilde değiştirebilir miyiz?"

"Hemen halledeceğim!" diye bağırdı Chance'le yaptığı sahte tartışmayı hiç kaçırmadan.

Brax sıırıttı, muhtemelen onları kışkırtmak üzereydi. Weston sadece başını salladı. Ergenlik çağında Sheila ve Clinton tarafından evlat edinildiklerinden beri Patterson kardeşler arasında en sessiz olanı hep o olmuştu. Hiçbir zaman kardeşleri kadar dışa dönük ya da arkadaş canlısı olamayacaktı.

Çok fazla yara izi vardı - hem tenini hem de ruhunu yaralayan.

Ama bu onların yanında olmaktan hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu. Ailesi onu olduğu gibi kabul etmişti. Konuşkan olmasını beklemiyorlardı.

Cep telefonu çaldı ve masasından alıp ekrana yansıyan bilgilere kaşlarını çatarak baktı.

Leo Delacruz Endüstri.

Bu beklediği bir arama değildi; geçmişinden gelen büyük bir patlamaydı. Çalmaya devam ederken gözlerini telefona dikti. Brax özel konuşmak için çıkıp çıkmaması gerektiğini işaret etti ama Weston cevap vermeden önce başını salladı.

"Bu Weston Patterson."

"Weston, bu Leo Delacruz." Adamın sesi hâlâ Weston'ın hatırladığı kadar otoriterdi. "Beni hatırlıyor musun?"

"Evet, Bay Delacruz, hatırlıyorum." Hayatının başka türlü loş bir döneminde parlak bir yaz.

"Güzel, güzel. Sizinle güvenlik hizmetleriniz hakkında konuşmam gerekiyor. Telefonda konuşmak istemediğim önemli bir şey var. Malikaneye gelebilir misin?"

"Elbette. Gelmekten memnun olurum." Leo Delacruz gibi önemli birinin güvenliği işleri için büyük bir nimet olurdu. "Ne zaman düşünüyordun?"

"Bu öğleden sonra saat üçte. Ne yazık ki tehlike randevuları ya da kolaylıkları beklemiyor. Mülkü hatırlıyor musun?"

"Kesinlikle öyle." Bu Weston'ın asla unutamayacağı bir şeydi.

"Güzel. Görüşürüz o zaman." Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Brax gözlerini neredeyse komik bir şekilde kocaman açmış Weston'a bakıyordu. "Az önce Leo Delacruz mu aradı seni?"

Weston başını salladı. "Muhtemelen bizi işe almak istiyor."

Brax bu bilgiyi başından savdı. "Leo Delacruz, milyarder iş adamı, az önce sizi şahsen aradı. Ofis hattından değil, cep telefonunuzdan. Seni ismen tanıyormuş."

Weston elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. "Evet. Çocukken bir yaz onun evinde çalışmışım, annemle babam beni evlat edinmeden birkaç yıl önce. Bir çeşit bahçıvan yardımcısıydım."

Pek sayılmaz. Gerçek şu ki, geniş açık alanlara ve geçici koruyucu babası Henry'ye umutsuzca ihtiyaç duyan dokuz yaşında bir çocuktu.

-Leo'nun gerçek bahçıvanı bunu fark etmişti. Henry, Weston'ı kendisiyle birlikte çalışması için getirmiş ve ona kendi maaşından biraz ödeme yapmıştı.

"Leo Delacruz'u geçmiş hayatında tanıyordun ve bundan bir kez bile bahsetmedin." Brax başını salladı. "Kardeşim, güçlü ve sessiz tipleri çok . Ben olsam bu bilgiyi alnıma dövme yaptırırdım."

Weston gülümsedi ve gözlerini devirdi. "Ben çocuktum. O zamandan beri onunla konuşmadım. Beni hatırlamasına bile şaşırdım."

O ve Leo yakın değillerdi. Ama o ve Leo'nun kızı Kayleigh neredeyse birbirlerinden ayrılamazlardı. O bir yazdan sonra ikisi de iletişime geçmek için herhangi bir girişimde bulunmamış olsalar da, yıllar boyunca onu çok fazla düşünmüştü.

"Ne yapacaksın?" Brax sordu. Weston omuz silkti. "Saat üçte geleceğim." Ve geçmişe geri adım attı.

* * *

DELACRUZ MALİKANESİ Weston'a çocukken bir kale gibi görünmüştü, görkemli ve ezici. Kırmızı kiremitli çatı, yayılan Meksika meşelerinin tepelerinden dışarı bakıyordu, güzel kemerler ve pencereler şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha şaşırtıcıydı.

Arazinin kendisi San Antonio'nun eteklerinde, Hill Country Eyalet Doğal Alanı'na sırtını dayamıştı. Arkasında yer alan ve üzerine asla inşaat yapılmayacak binlerce dönümlük arazi Delacruz malikanesini daha da görkemli kılıyordu.

Şimdi, bir futbol maçı için yeterince büyük bir ön avluya çıkan yetişkin bir adam olarak, ev o kadar ezici görünmüyordu, ama yine de etkileyiciydi. Her şey para kokuyordu.

Avlunun ve evin dış cephesini oluşturan taba rengi, kahverengi ve kırmızı taşlar ikindi güneşinde parlıyor gibiydi.

Weston'ın gözleri otomatik olarak araziye takıldı. Kısmen, bu malikânede geçirdiği yaza kadar uzanan bitki ve peyzaj sevgisi . Ama aynı zamanda yirmi yılı aşkın bir süre önce gördüğü günden bu yana yapılan değişiklikleri de görmek istiyordu.

Yine de harika görünüyordu. Ön verandadan aşağıya doğru inen eğimli zemini kesen düz, beyaz peyzaj taşlarının varlığı çok seviyeli bir etki yarattı. Saksıdaki sukulentler ve neşeli kara ayak papatyalı Taşlara dikkatle bakılmış gibi görünüyordu.

Weston'ın ilk üvey babası Henry bunu onaylardı. Burada çalışmayı, bitkileri ve özelliklerini ürkek Weston'a açıklamayı çok severdi. Bu araziyi güzel hale getirmeye bayılırdı. Ama Henry gideli uzun olmuştu. Weston, Leo'nun Henry'nin sıkı çalışmasının yıllar boyunca bakımsız kalmasına izin vermediğini görmekten memnundu.

Arabayı park etti ve dikkatini evin ön tarafındaki devasa kapılara verdi. Çocukken içeride pek vakit geçirmemişti, zaten geçirmek de istememişti. İsteddiği her şey dışarıdaydı. Güneş, birinin ona zarar vermesinden endişe etmeden hareket etme şansı ve Kayleigh.

Zili çaldı ve ellili yaşlarında bakımlı bir kadın kapıyı açtı. Kadın ona sıcak bir gülümseme verdi. "Siz Weston Patterson olmalısınız. Bay Delacruz sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim." Adam içeri girdi ve kadın kapıyı arkasından kapattı.

Weston iki güvenlik görevlisini hemen fark etti; biri tablet kullanıyordu, Şüphesiz Weston'ın görünüşünü kimlik resmiyle karşılaştırmak için. Diğeri Weston'ın daha fazla ilerlemediğinden emin olmak için hazırды. Bu iyiye işaretti. Leo Delacruz'un evine girmek için tek gereken takvimine girmekse, güvenlik ekibi işini hiç yapmıyor demektir.

"Ben Gwendolyn Whitlock, Bay Delacruz'un asistanıyım." Kadın arkasını dönüp hızlı ve etkili bir şekilde yürüdü, adam da onun gitti. "Kendisi çalışma odasında bekliyor."

Çocukken burada geçirdiği zamanlardan sadece ana evin içinin bir kısmını hatırlıyordu. Bahçıvanın barakası ise bambaşka bir hikâyeydi; gerçi akan suyu, elektriği ve kliması olan iki katlı bir yapıya nasıl baraka denebildiğini anlayamamıştı. O binayı çok severdi. Kayleigh'in onlara buzlu şeker atıştırdığı ve Teksas sıcaklığında erimeden hemen yedikleri zamanları çok severdi.

Gwendolyn çalışma kapısını çaldı ve açtı. Leo Delacruz gülümseyerek ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak Weston'ın elini sıktı. "Weston. Geldiğin için teşekkür ederim."

"Davetiniz için teşekkür ederim." Weston onun elini sıktı ve küçükken milyarderin ne kadar korkutucu görüldüğüne sessizce hayret etti. Yine de, istismara uğramış dokuz yaşındaki bir çocuğa çoğu kişi büyük ve korkutucu görünürdü. "Beni hatırlamanıza biraz şaşırdım."

"Oh, biliyorum."

Weston onun açıklama yapmasını bekledi ama . Geniş omuzlu bir adam masanın birkaç adım ötesinde duruyordu, duruşu sertti, gözleri her şeyi alıyordu. Leo dikkatini o tarafa çevirdi. "Bu Jasper Eeley, güvenlik şefim. Dean McClintock, baş danışmanım. Ve siz de Gwendolyn."

Yaşlı kadın ve avukat küçük bir gülümsemeyle başlarını eğdiler, ama Jasper'ın hoşbeş etmeye niyeti olmadığı belliydi.

Leo çalışanlarına döndü. "Bay Patterson ile yalnız konuşmam gerekiyor."

Gwendolyn hemen başını salladı ve Leo'ya bir şeye ihtiyaçları olursa kendisine haber vermesini söyledi.

Jasper'ın duruşu daha da sertleşti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musunuz, Mr.

Delacruz? Ben de burada kalsam kendimi daha iyi hissederdim."

Güvenlik şefi iddiasına destek toplamak için Dean'e baktı.

Avukat başını salladı. "Jasper haklı olabilir."

Leo sandalyesine geri döndü. "Bay Patterson iyice incelendi. Sanırım güvendedim. Eğer beni öldürürse, mezar taşıma 'Bunu yapmamamı söylediler' yazdırmak için ikinize de izin veriyorum."

Jasper bu şakadan hoşlanmamıştı. Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı ve giderken Weston'a dik dik baktığını gizlemedi.

Avukat kâğıtlarını topladı ve çantasına koydu. "Emin misin, Leo? Bu birleşmeyi ele alış şeklin... bana pek iyi gelmiyor."

Weston bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama sormayacaktı.

"Ben iyiyim Dean. Her şey yoluna girecek. Sadece bekle ve gör."

Dean başını salladı ve Jasper'dan çok daha büyük bir zarafetle oradan ayrıldı.

Leo masasının karşısındaki koltuğu işaret etti. "Burası çocukken ziyaret ettiğinizde hatırladığınız yere mu?"

Weston koltuğa oturdu ve bunu yaparken Leo'yu inceledi. Kahverengi saçları yıllar içinde beyazlamıştı. Ama fiziksel olarak iyi durumda görünüyordu. Daha yaşlı,

ama uygun. "Büyük evin içinde çok fazla zaman geçirmedim ama evet, çok benziyor. Yine de çok etkileyici Bay Delacruz."

"Lütfen bana Leo deyin. Sanırım tam olarak neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuzdur."

"Görünüşe göre zaten iyi bir güvenliğiniz var. San Antonio Security'nin sizin için Jasper'ın ekibinin zaten sağlamadığı ne yapabileceğinden emin değilim."

"İyice incelendiğinizi söylerken yalan söylemiyordum. Ajansınız kişisel güvenlik için şiddetle tavsiye edilir. Ben de Jasper'ın yakın çevresinden olmayan biri özel bir görev için. Ben resmini görünce seni Henry'nin çocuğu olarak tanıdım. Ama soyadın Bogle değil."

"Henry benim geçici koruyucu babamdı, bu yüzden onun adını hiç almadım. O öldükten sonra başka bir eve yerleştirildim."

Aslında, bir grup evi. Ve sonra bir tane daha. Koruyucu aile sistemi bazen büyük çocuklara pek dostça davranmıyordu.

Leo hafifçe kaşlarını çattı. "Sanırım April'in Henry'yi kaybettikten sonra sana bakmaya devam edecek gücü yoktu."

"Hayır. Onu kaybetmek onun için çok zor oldu. Ailesine yakın olmak için taşınmaya karar verdi. Evlatlık olduğum için eyalet dışına çıkarılamıyordum."

"Ona maddi olarak yardım etmeye çalıştım. Ama Henry'nin ölümünden hemen sonra ben de zor zamanlar geçirdim."

Weston başını salladı. Dürüst gerekirse o sırada yetişkinlere neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, Henry öldüğünde hayatının bir anda ve geri dönülmez bir şekilde değiştiği idi. Artık evi yoktu. Artık güvenli bir yer yoktu. Artık burada, çok sevmeyi öğrendiği bitkilerle çalışmak yoktu.

Artık onunla sürekli konuşmayı seven arkadaşı Kayleigh yoktu.

"O zaman hemen başlıyorum." Leo sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Hayatımı şirket birleşmeleri ve iş satışları yoluyla para kazanarak geçirdim - şirketleri ve hatta bazı insanların hayatlarını mahveden kararlar. Çok para kazandım.

son yirmi yıldaki düşmanlar. Bu yüzden Jasper ve ekibini her zaman yanımda bulunduruyorum."

"Anlaşılabilir."

"İki hafta sonra bir birleşmem var - aslında iki set ayrı birleşmeler. Sizi ayrıntılarla sıkmayacağım, ancak her tarafta bu birleşmelerin gerçekleşmesini istemeyen insanlar olduğunu söylemem yeterli."

"Ve hayatının tehlikede olduğunu düşünüyorsun."

"Ben her zaman tehlikedeyim. Bu kabul ettiğim bir gerçek." Leo ona bir dosya uzattı.

Weston dişlerinin arasından ısıklık çalarak birden fazla medya aracılığıyla gelen tehdit koleksiyonuna baktı - e-postalar, resimler, sprey boyalı duvarlar Sahip olduğu binalardan birine. Çoğu ona ölmesini, öldürüleceğini ya da cehennemde yanacağını söylemiş.

"Bunlar etkileyici." Weston bir kaşını kaldırdı. "Özellikle yanan cesedinin üzerinde şekerleme kızartmakla tehdit edenini sevdim."

Leo en azından bu konuda kıkırdayabilirdi. "Pek hijyenik görünmüyor, değil mi?" "Bunlarla ilgili ipucunuz var mı?" Belki de tehditlerin nerede Leo'nun San Antonio Güvenlik'ten ne istediği idi. Bunun üzerinde kesinlikle çalışabilirlerdi.

"Bunların çoğu eski. Birkaçı güncel, ancak onları kimin gönderdiğinin farkındayız ve herhangi bir hatmi kızartmasını önlemek için önlemlerimiz var.

Daha da önemlisi, tehditlerin beni işimi tamamlamaktan alıkoymayacağını bildirdim. Aslına bakarsanız, yaptığım önemli birleşmeler için vasiyetimde ölümümün birleşmenin tamamlanmasını durdurmayacağına dair açık bir madde var."

"Akıllıca. Seni gerçekten öldürmek için daha az sebep."

"Aynen öyle." Leo başka bir kâğıdı ona doğru itti. "Beni endişelendiren şey, iki gün önce e-posta yoluyla ortaya çıkan bu özel tehdit."

Defalarca basılmış tek bir cümle vardı.

Size nasıl ulaşacağımızı biliyoruz.

Başka tehdit yok, dramatik bir şey yok. Sadece açıklama.

"Bunun için mi güvenliği artırıyorsunuz? Bizi bu yüzden mi işe almak istiyorsunuz?"

Leo başını salladı. "Güvenliği artırıyorum ama e-postada kızım Kayleigh'den bahsediliyor olabileceğinden endişeleniyorum."

Weston yüzünü dikkatle nötr tuttu. "Kayleigh?"

"Onu hatırlıyorsun, değil mi? Bütün yaz boyunca seni ve Henry'yi takip etmişti."

Weston kesinlikle hatırlıyordu. "Onunla takıldığım için mutluydum. Birinin benimle onun kadar çok konuşmak istemesine alışık değildim." Arkadaşları olmasına hiç alışkın değildi.

"Sen onun için özeldin. O..." Leo sözünü kesti. "Her neyse, o e-postadaki tehdidin onunla ilgili olabileceğinden endişe ediyorum."

Weston sandalyesinde daha dik oturdu. "Belki. Kesinlikle göz ardı . Ama başka pek çok anlama da gelebilir."

"Anlaştık. Ancak bu özel birleşme sona erene kadar Kayleigh'in üzerinde ekstra güvenlik istiyorum."

"Görünüşe göre onun için bir ekip ayıracak kadar çok güvenliğiniz var."

Leo dirseklerini masasına dayadı. "Kayleigh ve ben konu onun güvenliği olduğunda aynı fikirde değiliz. Yatılı bir ekibi reddediyor. Bu hoşuma gitmiyor ama eğer onun hayatında olmak istiyorsam bunu kabul etmem gerektiğini açıkça belirtti. Onunla uzaktan ilgilenen bir ekibim var ama bu yeterli değil. Bu yeni tehditle olmaz."

"Bu yeni tehdidin özellikle onu hedef aldığını düşündüren nedir?"

Leo parmaklarını dikleştirdi. "Dürüstçe mi? . Birisi bana nasıl ulaşacağını bildiğini mi söylüyor? Bunu yapmanın en iyi yolu -birinin iş birleşmelerimden herhangi birini durdurmayı başardığı tek zaman- Kayleigh'e zarar vermektir."

"Biri Kayleigh'e zarar mı verdi?" Weston onu çocukluklarından beri görmemişti ama bu düşünce içinde bir öfke patlamasına neden oldu.

"Uzun zaman önceydi. Düşmanlarımdan biri beni kendi emirlerini yerine getirmeye zorlamak için onu kaçırdı. Geçici olarak işe yaradı, ancak daha sonra o kişinin bir daha asla böyle bir şeye kalkışmayacağından emin oldum. Ama Kayleigh'in hayatını riske atmayacağım."

Tüm kalbiyle aynı fikirdeydi. "San Antonio Güvenliği -" derken Weston kendisini kastediyordu çünkü Kayleigh'in korunmaya ihtiyacı varsa bunu sağlayan kişi olmak istiyordu "- nasıl yardımcı olabilir?"

"Kayleigh bir korumaya sahip olmanın kendisine getirdiği kısıtlamalardan hoşlanmıyor. Özellikle Jasper'la ya da onun görevlendirdiği adamların çoğuyla iyi geçinmiyor. Onları atlatmaya meyillidir. Onun koruması olmanı istiyorum. yerine."

Weston, adamın pek de neşeli olmayan mizacı göz önüne alındığında Jasper'la hiçbir şey yapmak istememesine . Ama yine de. "Jasper'ı koruyamam.

benden kaçan biri. Bu için de tehlikeli."

"Kaçmayacak. Onunla konuşacağım." Leo saatini kontrol etti. "Henüz uyanmadıysa bile yakında uyanmış ve etrafta olur. Ben onunla konuşana kadar kalmak ister misin? Belki etrafta dolaşırsınız? Gwendolyn ihtiyacınız olan her şeyi sağlayabilir."

Weston bir kaşını kaldırdı. Öğleden sonra ve Kayleigh yeni mi uyanıyordu? "Elbette."

Buranın anılarına uygun olup olmadığını görebilecekti.

Leo, üstü kapalı avlulardan birine açılan çift kapıyı açarak Weston'ın dışarı çıkmasına izin ve birkaç dakika içinde onu alması için birini göndereceğini söyledi.

Weston, Henry'nin görevde olduğu zamanlardaki kadar olan çevre düzenlemesini inceleyerek alanda yürüdü. Bir avuç dolusu renkli Geniş, pırıl pırıl havuzun etrafına uzanan patikalar boyunca çok yıllık bitkiler kümelenmişti. Begonvil sarmaşıkları verandanın çatısını kaplayarak mor bir buluta dönüştürürken, eski güzel Teksas salkımları daha uzaklarda, eve daha yakın kuytularda yetişerek renk ve koku sağlıyordu.

Ayrıca, davetsiz bir misafirin saklanması için mükemmel bir yer.

O çalıların dikilmesine yardım etmemiş miydi? Dokuz yaşındaki Weston belli ki ev güvenliği hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Evin dış cephesinde tam bir daire çizdi ve sonunda eve geri döndü. jakaranda ağacı evin güneydoğu köşesinde, bahçıvanın kulübesine en yakın yerde.

Onların ağacı. Onun ve Kayleigh'in.

Güneşin sıcağına karşı gömleğinin kollarını sıvadı, gerçi gölge serinletiyordu. Kafasını kaldırıp baktığında, dalların ve yeşilliklerin gökyüzüne kısa bakışlar atmasına izin verdiği mavi lekeler yakaladı.

Bu ağacın altında kaç sıcak saat geçirmişti? Limonata içerek, Kayleigh'nin onlar için gizlice çıkardığı kurabiyeleri yiyerek. Ya da Henry'nin dondurucusunda sakladığı buzlu dondurmaları.

Ağaçtan anılar damlıyor gibiydi. Kayleigh'nin sürekli konuşması ve Weston'ın onu konuda dinlemeye bayılması. Dans dersi, televizyon programları, okulda Kayleigh'nin giydiği kıyafetlerin aynısını alıp duran kız.

Çok yalnızdı. Şimdi bir yetişkin olarak geriye dönüp baktığında bunu görebiliyordu.

Ama o zamanlar, herhangi biriyle konuşmayı çok zor bulan bir çocuk için, sadece dinleyebilmek bir rahatlama olmuştu. Kayleigh'nin onunla sonsuza dek konuşacağını ummuştu.

Bu ağaç harika anılar barındırıyordu. Hatta kahkaha bile. Dokuz yaşındaki Weston'ın pek yaptığı bir şey değildi. Otuz bir yaşındaki Weston'ın da pek yaptığı bir şey değildi.

Kaç kez yazın hiç bitmemesini dilemişti? Yanındaki büyüleyici kızın sonsuza dek arkadaşı olmasını farklı dünyalardan mıydı?

Şimdi etrafına bakıyor, pahalı çevreyi bir kez daha inceliyordu. İş günü neredeyse bitmek üzereyken Kayleigh yeni uyanıyordu.

Kayleigh'son tanıdığından beri Weston'ın hayatında pek çok şey değişmişti ama kesinlikle hâlâ farklı dünyaların insanlarıydılar.

Telif Hakkı © 2023 Janie Crouch tarafından

Harlequin romantizmini sever misin?

KEŞFEDİN.

Promosyonlardan, haberlerden ve özel içeriklerden ilk siz haberdar olun!

 Facebook.com/HarlequinBooks

 Twitter.com/HarlequinBooks

Instagram.com/HarlequinBooks

Pinterest.com/HarlequinBooks

ReaderService.com

KEŞFEDİN.

Harlequin e-bültenine kaydolun ve TryHarlequin.com adresinden herhangi bir seriden ücretsiz bir kitap indirin

BAĞLAN.

Düşüncelerinizi paylaşmak ve diğer romantizm okurlarıyla bağlantı kurmak için Harlequin topluluğumuza katılın!

Facebook.com/groups/HarlequinConnection

ISBN-13: 9780369743428

Shrouded in the Smokies Telif

Hakkı© 2023 yazan Lena Diaz

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin

Harlequin Enterprises ULC
22 Adelaide St. West, 41. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.